

574

18/2

T.85.e.

h

1

LT

Digitized by the Internet Archive
in 2013

COMHNADH

ARSON

AORADH TEAGHLAICH,

AGUS

URNUIGHEAN DIOMHAIR,

FREAGARRACH DO

MHUINNTIR ANNS GACH STAID:

AIR AN

CO'-CHRUINNEACHADH, AGUS AIR AN

EADAR-THEANGACHADH,

LE

P. MACPHARLAIN,

EADAR-THEANGAIR TUS AGUS FAS DIADHACHD ANNS AN ANAM,

&c. &c. &c.

EDINBURGH,

PUBLISHED BY WILLIAM BLACKWOOD.

MDCCCXXIX.

Entered in Stationers' Hall.

ANDREW YOUNG, PRINTER.

A
MANUAL OF DEVOTION
FOR
FAMILY AND SECRET PRAYER,
SUITABLE
TO PERSONS IN EVERY SITUATION OF LIFE.

COLLECTED AND TRANSLATED
BY
P. MACFARLANE,
TRANSLATOR OF "DODDRIDGE'S RISE AND PROGRESS OF
RELIGION IN THE SOUL," &c. &c. &c.

EDINBURGH,
PUBLISHED BY WILLIAM BLACKWOOD.

MDCCCXXIX.

LAURISTON CASTLE
LIBRARY ACCESSION

RECOMMENDATION.

I HAVE often lamented the want of a Gaelic Manual, consisting of forms of Prayer for the use of families and individuals. Such a work has been much required for the use of the Highland population, *now* so generally taught to read in their native tongue. It cannot be questioned that there are many truly pious persons, who desire to walk before their house with a perfect heart, and yet from a fearfulness of their want of talent and gifts for conducting so solemn and sacred a duty, are prevented from engaging in it; feeling it extremely difficult, if not impossible, to express themselves with propriety before their families. There are many persons in all parts of the Country, but more especially among the population for whose use this Manual for devotion is intended, who have been taught to read at an advanced period of life, and who have not had the advantage of religious instruction, to whom a help of this kind must prove particularly useful. To assist the young, and persons of this description, and to encourage them to the performance of family worship, and private devotional exercises, the present work has been prepared. Various such collections have, of late years, appeared in the English language and have proved highly acceptable, and useful; and it is hoped that this work may be equally so. The Selection of Prayers have been made from the works of men too well known in the religious world, to render it nothing short of presumption in me, were I to offer a remark in recommendation of them.—Mr. M'Farlane has executed the translation of such of these

prayers as did not formerly appear in Gaelic,* in the most accurate, and faithful manner.—True to the spirit of his Authors, he has succeeded in infusing the unction and fervour of their devotional language into his excellent translations, while he has at the same time, in the most satisfactory manner preserved the full idiom of the Gaelic in a plain and simple strain of composition, peculiarly fitted for devotion. Of his numerous and valuable translations, I conceive this to be the most accurate. I know no work in the Gaelic language more calculated to be useful; and I cordially recommend it to all individuals and families in the Highlands and Isles, as fitted to promote their highest and most lasting interests; and I pray that it may be blessed of God for the purpose of piety, and prove conducive to the good of souls.

NORMAN M'LEOD, D. D.

CAMPBELL MANSE, }
25th December, 1828. }

I MOST cordially concur in the opinion and recommendation, so well expressed by DR. M'LEOD. The work is admirably adapted for attaining the excellent end for which it is designed. While the Translator has, in a manner most creditable to himself, supplied those who prefer the Gaelic tongue with the language of prayer; my heart's desire is, that the Hearer of prayer may abundantly pour out on them the Spirit of grace and of supplication.

DANIEL DEWAR, L. L. D.

MINISTER OF ST. MARY'S PARISH,
GLASGOW.

AN CLAR-INNSEADH.

Taobh dhuilleag

URNUIGH teaghlaich arson maduinn là an Tighearna,.....	1
—— arsonfeasgar là an Tighearna,.....	4
—— agus moladh do Dhia air là an Tighearna,.....	9
Beachd-smuainteachadh a pheacaich, a bha roimh so dear- madach, ach a tha nis a' teanna ri dùsgadh,.....	21
Urnuigh agus aidmheil neach aig a' bheil mothachadh air a pheacadh,.....	24
Urnuigh as leth neach a th'air a bhuaireadh gu dàil a chuir ann am fàs diadhaidh, ge d' a tha e fo chàileiginn de gheur-mhothachadh air a ro-fheumalachd,.....	26
Aidmheil a pheacaich, air dha bhi mothachail air a chionta	28
Urnuigh agus buidheachas neach a dhearmaid an Soisgeul, ach a tha nis gu taingeil a' gabhail ri tairgse na Slainte,	30
Aidmheil agus ùrnuigh peacaich a tha fo aithreachas,.....	33
Beachd-smuainteachadh a pheacaich a fhuair mothachadh, 's a tha leige dheth a leith-sgeulan faoin 'am fianuis De,	38
Smuainte a pheacaich, a tha gabhail eagail a bhi caillte,...	40
Tuireadh a pheacaich, san staid thruagh so,.....	42
Smuainte a pheacaich mu ait-theachdoireachd na Slainte,	44
Am peacach a' smuaineachadh air feumalachd gabhail ris ann innleachd Shlainte so,.....	46
Am peacach a' geilleadh do na h-earailibh sin, agus a' nochda gu bheil e toileach gabhail ri Slainte trid Iosa Crìosd,.....	48
Urnuigh Teaghlaich Moch-thrà agus Tràfeasgair,.....	50
—— as leith peacaich neo-aithreachail,.....	57
—— mu aobhair-mhisnich trid Chrìosd,.....	60
Tha'n t-anam a' strìochda do thréibh-dhireachd Aithreach- ais, agus gu a Chreidimh a rannsachadh,.....	63
Urnuigh, mar is pailte ann an cainnt Scriobtuir, anns a' bheil gach earrann de ghnè a Chrìosduidh gu h-aith- ghearr air a chuir sìos,	65
Urnuigh iriosal ag iarraidh drùgha Gràs Dhe, chum Diadhachd a dhealbh agus a neartachadh san anam,...	68
Am Peacach ga earbsa fein ri Dia,.....	70

Samhladh air Fein-choisrighadh, no riaghailt fhollaiseach air ar Co'-cheangal ath-nuadhachadh ri Dia,.....	72
Riaghailt chum co'-cheangal a dheanamh gu h-uaigneach ri Dia, m' an tig iad air an aghaidh gu Bòrd an Tigh- earna,	80
Urnuigh arson neach a tha ro-dhéigheil air teachd chum bòrd an Tighearna, ach aig a bheil caileiginn de theag- amh mu thimchioll a chòir air an òrdugh naomh sin,...	84
Urnuigh freagarrach do staid an anama, a tha miannuch- adh ruigheachd air caithe-beatha a Chriosduidh,.....	87
Urnuigh mhaidne arson là Traisg' agus Irioslachadh,...	90
—— arson maduinn là Comunaich,.....	94
—— arson feasgar là Comunaich,.....	98
—— an neach a tha air ùr-iompachadh, ag iarraidh còmhna Dhe 'an aghaidh buairidh,.....	100
Beachd-shealladh dùrachdach air a bhàs, a tha iomchuidh a ghabhuil 'nuair théid sinn a luidhe,.....	102
Urnuigh arson neach a tha dol air ais 'na Chreidimh,...	104
—— chum neach a chumail o Chùl-sleumhnachadh,	107
—— arson neach a thuit ann am peacadh antrom, an diaigh dha rùin-shuidhichte chràbhach a chuir roimhe,	111
Urnuigh dhùrachdach arson aon air a' bheil Dia a' folach a ghnùis,	115
Urnuigh iriosal ri Dia, fo theanndachd trom àmhghair,	118
Tha'n creideach a' miannachadh gu dùrachdach bhi fàs ann an Gràs,	122
An t-anam taingeil a' deanamh gairdeachais arson soch- airean an fhreasdail agus a ghràis, agus ga dhòrtadh a mach 'am fianuis De, 'an ùrnuigh dhùrachdaich ghràidh agus mholaidh,.....	123
An Criosduidh stéigheil a' miannuchadh ruigheachd air an tuille feumalachd,.....	128
Urnuigh arson neach a tha air fhiosrachadh gu goirt,...	129
—— ag asluchadh bhi fàs ann an Gràs agus 'an Naomhachd,	132
Beachd-smuainteachadh agus Urnuigh a Chriosduidh, aig a' bheil a chridhe air a dhùsgadh le beachd a ghabh- ail air Bàs agus Breitheanas,.....	133

Taobh-dhuilleag

Urnuigh fregarrach do chor a Chrìosduidh aig àm a Bhàis,	137
Urnuigh a Chrìosduidh 'an dlù-bheachd air a Bhàs,.....	143
—— Teaghlaich, arson maduinn là an Tighearna,...	147
—— Teaghlaich, arson feasgair là an Tighearna,.....	151
—— Mhaidne, arson Teaghlaich,.....	155
—— Fheasgair, arson Teaghlaich,	158
—— Mhaidne arson, Teaghlaich,.....	161
—— Fheasgair arson Teaghlaich,.....	165
Urnuigh arson Teaghlaich, 'nuair a bhios aon de'n mhuinntir tinn,.....	166
Urnuigh Bhuidheachais arson Teaghlaich 'nuair a bhios aon de'n mhuinntir air an aiseag gu slainte,.....	171
Urnuigh arson Teaghlaich an déigh do Dhia am fiosrachadh le bàs,.....	174
Urnuigh arson Teaghlaich, aig toiseach no aig crìch bliadhna,.....	177
Urnuigh roi Shuipeir an Tighearna,.....	181
—— an déigh Suipeir an Tighearna,	184
—— mu bhàs Caraid,.....	188
—— arson feasgair là an Tighearna,.....	192
—— Mhaidne arson Sgoile,.....	193
—— Fheasgair, arson Sgoile,.....	195
—— Mhaidne arson leinibh,.....	197
—— Fheasgair arson leinibh,	198
—— Mhaidne arson Teaghlaich,.....	199
—— Fheasgair arson Teaghlaich,.....	203
—— Mhaidne arson Teaghlaich,.....	207
—— Fheasgair arson Teaghlaich,.....	210
—— Mhaidne arson Teaghlaich,.....	214
—— Fheasgair arson Teaghlaich,	217
—— Altacha (arson cloinne) roi Bhiadh,.....	221
—— Altacha arson cloinne an déigh Bìdh,.....	221

LEASACHADH.

Mu aoradh Teaghlaich,.....	222
Earailean chum Urnuigh Teaghlaich a ghnàthachadh,...	228
Mu Urnuigh Dhiomhair,.....	240
Seolaidh le Ard-Sheanadh Eaglais na h-Alba, mu thimchìoll Aoradh dìomhair,	248

CONTENTS.

A MORNING PRAYER for a Family on the Sabbath.....	<i>Dr. Dewar.</i>
An Evening Prayer for a family on the Sabbath,	<i>ditto.</i>
A Prayer for the Lord's day,.....	<i>Baxter.</i>
Meditations of a Sinner, who was once thoughtless, but begins to be awakened,...	<i>Dr. Doddridge.</i>
Prayer and Confession of a Sinner convinced of Sin,.....	<i>Dr. Dewar.</i>
A Prayer for one who is tempted to delay ap- plying to religion, though under convictions of its importance,	<i>Dr. Doddridge.</i>
The confession of a sinner, convinced in gen- eral of his guilt,	<i>ditto.</i>
A Prayer and thanksgiving of one who had neglected the Gospel, but who now most gratefully accepts its offered salvation,	<i>Dr. Dewar.</i>
A Prayer and Confession of a repenting sinner,	<i>Baxter.</i>
A Prayer of a sinner giving up his vain pleas before God,.....	<i>Dr. Doddridge.</i>
A Prayer of a sinner struck with the terror of his sentence,	<i>ditto.</i>
The lamentation of a sinner in this miserable condition,.....	<i>ditto.</i>
The Sinner's reflections on this good news,...	<i>ditto.</i>
The Sinner deliberating on the expediency of falling in with this method of salvation,	<i>ditto.</i>
The Sinner yielding to these entreaties, and declaring his acceptance of salvation by Christ,.....	<i>ditto.</i>
A family Prayer for morning and evening,...	<i>Baxter.</i>
A compassionate Prayer in behalf of an im- penitent Sinner,.....	<i>Dr. Doddridge.</i>
A Prayer earnestly supplicating Christ for mercy,.....	<i>ditto.</i>

The Soul submitting, to Divine examination, the sincerity of its repentance and faith,...	<i>Dr. Doddridge.</i>
A Review of the several branches of the Christian temper in a scriptural Prayer,...	<i>ditto.</i>
An Humble Prayer for the influence of Di- vine grace, to form and strengthen Religion in the Soul,.....	<i>ditto.</i>
The Soul committing itself to Divine protec- tion,.....	<i>ditto.</i>
An example of Self-dedication, or a solemn form of renewing our covenant with God,	<i>ditto.</i>
A form for Secret covenanting with God be- fore we approach to the Lord's Table,.....	<i>Willison.</i>
A Prayer for one who desires to attend, but has some remaining doubts concerning his right to that solemn ordinance,.....	<i>Dr. Doddridge.</i>
A Prayer suited to the state of a soul, who longs to attain to such a state,.....	<i>ditto.</i>
A Serious view of Death, proper to be taken as we lie down on our beds,.....	<i>ditto.</i>
A Morning Prayer for a day of Fasting and Humiliation,.....	<i>Anon.</i>
A Morning Prayer for a Communion Sabbath,	<i>Dr. Dewar.</i>
An Evening Prayer for a Communion Sabbath,	<i>ditto.</i>
The Young convert's Prayer for Divine pro- tection,.....	<i>Dr. Doddridge.</i>
A Prayer for one under spiritual decay,.....	<i>ditto.</i>
A Prayer for preservation from Backsliding,	<i>Dr. Dewar.</i>
A Prayer for one who has fallen into gross sin, after religious resolutions and engage- ments,.....	<i>Dr. Doddridge.</i>
An Humble supplication for one under the hidings of God's face,.....	<i>ditto.</i>
A Prayer to God under the pressure of great and heavy affliction,.....	<i>ditto.</i>
The Christian breathing earnestly after growth in grace,.....	<i>ditto.</i>
A Prayer for one in Affliction,	<i>Dr. Dewar.</i>

A Prayer for an increase of Grace and Holiness,	<i>Dr. Dewar.</i>
The Christian breathing after more extensive usefulness,	<i>Dr. Doddridge.</i>
Meditation and Prayer suited to the case of a dying Christian,	<i>ditto.</i>
Prayer of a Christian in the view of Death,...	<i>Dr. Dewar.</i>
A Family Prayer for the Morning of the Lord's day,	<i>Dr. Smith.</i>
A Family Prayer for the Evening of the Lord's day,	<i>ditto.</i>
Six Prayers for a Family, Morning and Evening,	<i>ditto.</i>
A Prayer for a Family when one of them is sick,	<i>ditto.</i>
A Family Prayer of Thanksgiving, when the person is restored to health,	<i>ditto.</i>
A Prayer for a Family when visited by Death,	<i>ditto.</i>
A Prayer before the Lord's Supper,	<i>ditto.</i>
A Prayer after the Lord's Supper,	<i>ditto.</i>
A Prayer on the Death of a Friend,	<i>Dr. Dewar.</i>
A Prayer at the beginning or end of a New Year,	<i>Dr. Smith.</i>
A Prayer on the Evening of the Lord's day,	<i>Dr. Dewar.</i>
Prayers for a School,	<i>Dr. Smith.</i>
Prayers, Morning and Evening, for a Child,...	<i>ditto.</i>
Grace before and after Meat for a Child,	<i>ditto.</i>

APPENDIX.

On Family Worship,	<i>Dr. Dewar.</i>
Motives for Family Worship,	<i>ditto.</i>
On Secret Prayer,	<i>ditto.</i>
Directions of the General Assembly concerning Family and Secret Prayer.	

RIAGHAILT

URNUIGHEAN, DIOMHAIR AGUS FOL-
LAISEACH, &c.

Urnuigh teaghlach arson maduinn là an Tighearna.

O! THUS' a dh' éisdeas ùrnuigh, 's ann ad ionnsuidh a thig gach aon. Air maduinn do latha naomh, tha sinn a' miannuchadh teachd a'd' làthair, le guth buidheachais agus molaidh. Bu mhiann leinn ar n-anama, agus ar ceudfaithean o'n leth a steach, bhi air am brosnuchadh gu cliu a thoirt do Dhia arson a mhaithais duinn. Bheireamaid gu h-àraidh buidheachas duit arson solus an t-soisgeil, meadhona na'n gràs, agus arson teachd shuidhichte na Sàbaid, a chuireas 'nar cuimhne aiséirigh ar Tighearn agus ar Slanuighear.

Sìor bheannuichte gun robh 'n Tighearna Dia Israeil, arson gun d' fhiosraich agus gun do shaor e a shluagh. Tha gairdeachas oirn gun deach an t-slainthe mhòr sin m' an do labhair na fàidhean a choilionadh le ùmhlachd agus iobairt Mhic Dhe: gun do chrìochnaich e ea-ceirt, gun do chuir e crìoch air lochdan, agus gun d' rinn e réite arson a-ingidheachd, agus a thoirt a steach fireantachd shiorruidh. Tha sinn a' toirt buidheachas duit, a chionn, mar fhianuis air do thaitneachd mu Chrìosd agus mu iobairt, 's a thoirt dearbha dhuinn, 'nar n-ionad-ne, gun d-àrduich e'n lagh agus gun do chuir e urram air, gun do thog thus' e, O Dhe, o na marbhaibh, agus gun d-thug thu gloir dha, chum gum biodh ar creidimh agus ar dòchas annad. Tha aiteas oirn gun deach ar n-Ard-Shagart, Iosa

Mac Dhe, a steach do'n ionad naomh, cha'n ann le fuil laogh agus ghabhar, ach le fhuil fein, chum e fein a nochdadh 'an làthair Dhe as ar leith-ne; agus gu bheil e comasach air gach neach a thig chum Dhe tridsan, a shaoradh gus a chuid is faide, do bhrìgh gu bheil e beo gu sìorruidh gu eadar-ghuidhe a dheanamh air ar son.

Tha sinn a' miannuchadh teachd a d' ionnsuidh, O Dhe, anns an t-slighe nuadh agus bheo so a dh'òrduich thu. Tha sinn a' teachd a d' ionnsuidh, ag earbsadh a fireantachd ar Fir-shaoruidh, agus ar Fear-tagruidh, 's a' guidhe gum bi sinn air an là an diugh an dà chuid 'nar teaghlachan agus ann ad thigh-aoraidh, air ar gabhail gu taitneach, air ar 'n-aideach, agus air ar beannuchadh. Mar chaidh ar dealbh chum do ghloir, agus a chur 'an céill do chliu, gum meas sinn e mar ar gnàthachadh is taitniche, a bhi toirt aoraidh dhuit. O! athnuadh-aich agus tog suas ar cridhe, chum gum bi tlachd againn ann an tarruing dlù do Dhia. Gun robh sinn 'an àireamh na muinntir a nì gairdeachas 'nuair a theirear, *Rachamaid gu tigh an Tighearna*. Gun robh do shàbaid na chulaidh-shòlais dhuinn, agus là naomh an Tighearna urramach; gun bli géille d'ar toilinntinn fein, no a' labhairt ar briathra fein, no idir a' smaointeach ar smuainte fein. Gun robh sinn san Spiorad air là an Tighearna, agus deonaich gun d'thoir sinn aoradh neo-chealgach dhuitse le'r n-uile chridhe. Agus gun robh 'n t-Sàbaid so na impidh chum ar deanamh nìs iomchuidh gu seirbhis a thoirt duit, 'an làthair do rìgh-chaithreach, gun sgrur a chaoidh.

Ach, O! Dhe, is creutairean lag truailidh sinne. Nach ullamh a tha nithe na beatha so gu greim a gabhail air ar cridheachaidh, agus gur fàgail mì-iomchuidh air dleasnuis an là naomh so! Lugh, O Thighearna, peacaidh ar nithe naomha. Gun robh ar fàillnean lionmhor, 'n ar dleasnuis chràbhach, air an dubhadh amach a leabhar do chuimhne. Neartuich sinn, O Dhe, gu feitheamh ort air an là 'n diugh, gu fonnmhor suidhichte; agus gun

robh ar cridheachan air an àrdachadh os cionn diomhanais na beatha so, agus socraichte air nithibh sìorruidh. Deonaich dhuinn, agus do d' uile shluagh, àm ùrachaidh o d' làthaireachd. O! deonaich gu'n éisd sinn tre chreidimh ri d' fhocal, chum gum bi e tarbhach d' ar n-anamaibh. Gum mothaich sinn e mar lòchrann d' ar cosaibh, agus mar sholus d' ar ceumaibh; gar stiùradh tre dhorchadas an t-saoghail so do thìr far an e Dia a bhios na sholus bith-bhuan againn, agus far an teirig làithe ar bròin.

O! Athair ro-thròcairich, tha sinn ag aslucha gum bi do bheannachadh saibhir agus éifeachdach a' gabhail còmhnuidh air uile choithionalaibh do shluaigh. Gu ma deònach leat òrduighean do ghràis a dheanamh nam meadhona chum tairbhe agus sòlas a thoirt dhoibhsan a tha creidsinn, agus chum a mhuinntir neo-iompaicht' a dhùsgadh gu dùrachd iomchuidh. O! gun robh do mhinistèirean air an sgeudachadh le fireantachd agus le slainte, agus neartaich iad gu saibhreas do-rannsaichaidh Chrìosd, a shearmonachadh gu dìleas, ann an spiorad a ghràidh. Agus am feadh a bhios do sheirbhisich a' foillseachadh fìrinne glòrmhor an t-Soisgeil, O! Athair neamhuidh, cuir cumhachd do-Spioraid Naomh an co'-chuideachd an Fhocail; chum gum bi ar Tuigse air am fosgladh a thuigsinn nan Scriobtuire. Gun robh sùilean ar n-inntinn air an soillseachadh, chum gun tuig sinn ciod e dòchas do ghairm, agus ciod iad saibhreas gloire t-oighreachd anns na naombaibh.

Mosgail suas annainn, O Dhe, gach ceudfath cràbhach, chum gun dean sinn gairdeachas ann an Dia, trid ar Tighearn Iosa Crìosd, tre'n d' fhuair sinn an réite. Gun robh ar creidimh ann an Dia, agus anns an Fhear-shaoruidh ghlòraichte air a mheudachadh! O! gun robh bhi cuimhneachadh air ainm Iosa ag ath-bheothachadh ar cridheachan! Gu ma h-e a ghràdh a bhios na chruit-chiùil duinn; agus gu ma h-e fiuthair ri fhaicinn air neamh ar n-àrd aoibhneas air thalamh.

Dean tràcair, O Thighearn, orrasan a tha dean-
amh dearmad air slainte mhòr an t-soisgeil; agus
nach'eil a' cuimhneachadh là na Sàbaid a choimhead
naomha. Deònaich gum bi na seacharainich bhoch-
da sin air an toirt dachaidh chum do chrò fein;
agus gum bi iad ait leis an naigheachd thròcair sin
air a' bheil iad san àm a' deanamh tàir. Pill iad,
O Dhe, o dhorchadas gu solus, agus o chumhachd
an droch-spioraid a dh' ionnsuidh Dhe.

Gun robh 'n là so, O Thighearna, na shòlas
dhoibhsan a tha fo àmhghar. Faigheadh iadsan a
th'air an sàrachadh, na h-aonarainich, agus iadsan
a tha fo thriobluid inntinn, cobhair o d' chaomh-
iochd, agus o Shòlais t-Fhocail. Beannuich iadsan
uile a dh' fheitheas ort air an là 'n diugh, air a'
bheil acras agus tart an déigh air fìreantachd.
Agus O! gum fritheil sinne san teaghlach so ann
ad thigh-aoraidh. Mar is mò a chluinneas sinn mu
Dhia, agus mu nithe neamhuidh, gu ma mò is
miann leinn a chluinntinn. Agus na bitheamaid a
mhàin 'nar luchd-éisdeachd an fhocail, ach a' dean-
amh d' a réir. Gun drùigh e air ar tograidh agus
air ar caithe-beatha, agus ar treòrachadh gu tor-
aibh na fìreantachd a thoirt a mach, a tha, trid
Iosa Crìosd, chum do chliu agus do ghloir. Gar
togail fein suas 'nar creidimh ro-naomh, agus ag
asluchadh san Spiorad Naomh, gun robh sinn air
ar coimhead ann an gràdh Dhe, ag amharc arson
tròcair ar Tighearna Iosa Crìosd, a chum na beatha
maireannaich.

Eisd ri 'r n-ath-chuingibh, O Dhe; agus deòn-
aich dhuinn barrachd air na tha sinn comasach air
iarruidh no a smaointeachadh, air sgàth Iosa
Crìosd, ar Tighearn agus ar Slanuighear! *Amen.*

Urnuigh arson fèasgar Là 'n Tighearna.

A DHE ro-naomh agus uile-bheannuichte, tha sinn,

air feasgar do là naomh, a' miannacha teachd dlù dhuit, agus aoradh a thoirt dhuit, ann an spiorad agus ann am firinn. Tha sinn a' teachd ad ionnsuidh anns an t-slighe nuadh agus bheo a shùnraich thu fein, ag earbsa taitneachd 'ad fhianuis, air sgàth toilltinnis agus eadar-ghuidhe ar Tighearna agus ar Slanuighir. Air sgàth Chrìosd dean tròcair oirn, agus gràdhaich sinn gu gràsmlhor, agus gabh ruinn gu saor. Bi trocaireach d' ar n-ea ceartaibh, agus ar peacanna agus ar n-aingidheachd na cuimhnich ni's mò.

Is ro-aithrigh thusa, O Thighearna, air moladh, agus air gloir agus uachdaranachd fhaotainn o gach dùil a rinn thu. “Cuiridh na neamha an céill do ghloir, agus nochdaidh na speura gnìomh do làmh. Molaidh t-oibre uile thu, O Thighearna; agus beannaichidh do naoimh thu. Labhruidh iad mu ghloir do rioghachd, agus mu d' chumbachd.” Is tu an Ti a ta beannuichte agus a mhàin cumhachdach, Rìgh nan rìgh, agus Tighearna nan tighearna; o'm bheil, agus tre'm bheil, agus ris a' bheil, na h-uile nithe; a tha os cionn nan uile, agus beannuichte gu sìorruidh.

Bu mhiann leinn gu taingeil a chuimhneachadh, air feasgar do latha naomh, gach maitheas agus firinn a nochd an Tighearna da òglachaibh. Nach mòr agus prìseil na sochairean a th' againne os cionn iomad aon d' ar co'-chreutairean! Cheadaich thusa dhuinn, a Thighearna, sonas an t-sluaigh sin a shealbhachadh a thuigeas an fhuaim aoibhneach, 's a tha 'g imeachd ann an solus do ghnùis. 'S ann an comaine do thròcair gu bheil sinn air ar n-àrach ann an dùthaich Chrìosduidh, agus gun robh sinn gu tràthail air ar teagasg gu eolas a ghabhail air an Ti sin, neach is e an t-slighe, an fhèrrinn, agus a bheatha, agus amhàin tre am faod sinn téachd chum an Athar. Trid caomh thròcair ar De-ne, dh' éirich an ùr mhaduinn oirn os àird, a thoirt soluis dhoibhsan a bha nan suidhe 'an dorchadas, agus ann an sgàil a bhàis, agus chum ar cosan a stiùradh ann an slighe na sìth.

Tha sinn, O Dhe, a' toirt buidheachas duit, gu bheil thu a' sìneadh ar làithean sa bheatha so, agus a' buileachadh oirn nan sochairean a tha sinn san àm a' mealtuinn. Cheadaicheadh dhuinn an diugh, co'-aonachd ann an aoradh an ionaid-naoimh, a chluinntinn ait-theachdoireachd na slainte, trid ar Tighearn Iosa Crìosd; an naigheachd aoibhinn sin a tha cur an céill sòlas dhoibhsan a tha ri bròn, saorsadh dhoibhsan a tha fo dhaorsadh, agus am prìosan fhosgladh dhoibhsan a tha fo chuibhreach. Buidheachas duit arson gun do chuireadh Focal na slainte d' ar n-ionnsuidh-ne. Tha sinn ag guidhe nach gabh sinn ri gràs De 'an diomhain; agus nach ann a chum ar dìte bhitheas e, gun tainig solus a dh' ionnsuidh an t-saoghail, agus d'ar n-ionnsuidh-ne, agus gun d' rinn sinn roghainn de dhorchadas ro'n t-solus.

A Thighearna, tha sinn a' faireachduinn agus duilich arson cruas ar cridhe, agus doille ar n-inntinn, ged bha a choilìon cothrom againn air fàs ann an gràs. Cliu do'n fhoighidinn agus do'n fhad-fhulangas a ghiulain leinn co fad ann an tìr nam beo. Bu cheart-bhreitheach dhuit meadhona na'n gràs a thoirt uainn, agus ar cur am feasd air falbh o fhuaim na slainte sin air an d-rinn sinn co tric dearmad. Tha aingidheachd ar nìthe naomh a'togail fianuis 'nar n-aghaidh. Agus an uair a smaointicheas sinn air na smuainte diomhain a bha againn air an là'n diugh, agus co nec-mothachail sa tha ar cridhe agus ar tograidh do luach a mbath bhithe bhuain sin, a tha thu tairgse dhuinn san t-soisgeul, tha nàir agus rughadh gruaidh oirn ar n-aghaidh a thogail suas riut, Fear-rannsachaidh gach cridhe, a tha shùilean ni's gloine na gun seall e air olc. Ma chomharaicheas tusa, O Dhe, aingidheachd a mach, cò dh' fhaodas seasamh 'a d' làthair? Na h-inndrinn ann am breitheanas ri d' òglachaibh, O Thighearna, oir ann ad fhianuis cha bhi duine beo air fhìreanachadh.

Dean tròcair oirn, O Dhe, a reir do chaoimhneis ghràdhaich; a réir lionmhoireachd do throcair

chaoimh, dubh a mach ar n-ea-ceartaibh. O! ionnuil sinn anns an tobar sin a dh' fhosgladh a thoirt peacaidh agus neo-ghloine air falbh. Tha sinn a' tagradh ad' fhianuis éifeachd iobairt an t-Slanuighir, agus a' guidhe gum bi sinn air ar fìreanachadh, agus air ar naomhachadh, agus air ar n-ionnlad, ann an ainm an Tighearn Iosa, agus le Spiorad ar De-ne. Air dhuinn a bhi mothachail air ar laigsinn agus air ar neo-chomas fein, dh' amhairceamaid riutsa arson fireantachd agus a bheatha mhaireannach, ris an aon Slanuighear a chuireadh an céill mar ar n-iobairt-réitich, agus a dh' fhàs na chrìch an lagha arson fìreantachd do gach neach a chreideas. Tha sinn a' miannachadh dlùthacha ris so ni's tinne agus ni's tinne mar an aon dòchas a chuireadh romhainn, agus deanamh leis gu bràth. Tha sinn a' gabhail ris a chainnt mar fhirinn, agus *aithrigh air gach aon chor gabhail ri the, gun dthainig Iosa Crìosd a dh' ionnsuidh an t-saoghail, a thearnadh pheacach.*

Tha sinn a' guidhe, O Dhe, gum bu deonach leat a leantuinn le d' bheannachadh éifeachdach, an t-seirbhis ris an robh sinne, agus do phobull air an là 'n diugh. Gun robh 'm barrachd tairbhe aig t-Fhocal air ar cridheachan, agus air cridheacha gach neach a chluinneas e. Gun dthoir e'n tuille mothachadh dhuinn air olc a pheacaidh, agus air an fheum a th' againn air an t-Slanuighear a sbolair thu gu tràcaireach dhuinn. Gun robh e na mheadhon, tre oibreacha do Spioraid, chum ar naomhachd a mheudachadh, agus ar n-aomadh chum an tuille dìchill gu'r gairm agus ar taghadh a dheanamh cinnteach. Naomhaich sinn le d' fhirinn, is e t-fhocalsa an fhirinn.

O! gun robh sinn air ar co'-éigneacha, tre ghràdh Chrìosd, chum ar beatha a chaithe chum a chliu agus a ghloir-san a chaidh gu bàs air ar son, agus a dh' éirich a ris. Dean thusa, O Dhe, na h-urrad de chumhachd do Spioraid Naomh a bhuil-each oirn, 's gun ruidh sinn ann an slighe t-àith-eantaibh, 's a neartaicheas sinn, le'r caithe-beatha

agus le'r conaltradh, gu mais a chur air teagasg ar De, ar Slanuighear. Gun teagaisgeadh do ghràs, a tha 'g oibreacha slainte, dhuinn gu h-éifeachdach gach mi-dhiadhachd agus anamhianna saoghalta àicheadh, agus ar beatha a chaitheadh gu stuama, gu cothromach, agus gu diadhaidh, anns an t-saogh-al so làthair. Agus gun dean sinne, mar a mhuinntir a tha fo a choilìon comain chum am beatha a chaitheadh gu naomha, firinneach; gun gnàthaich sinn gu lathail ar solus a shoillseachadh 'an làthair dhaoine, chum air dhoibh, ar deadh oibre fhaicinn, gun dthoir iad glòir d' ar n-Athair a ta air neamh.

Air feasgar do latha naomh, b' àill leinn ar n-ath-chuinge a chur suas riutsa, O Dhe, as leith a chinne-dhaonna gu h-iomlan. Deonaich gun ruith t-fhocal, agus gum bi e air a ghlòrachadh. Biodh do shlighe aithnichte' air thalamh, agus do shlainte am measg nan uile chinneach. Dean tròcair orrasan nach cuala riamh iomradh air ainm an t-Slanuighir bheannuichte, 's a tha nan suidhe ann an dorchadas, agus a thàmh fo sgàil a bhàis. Bean-naich, guidheamaid ort, na meadhona a tha air an gnàthachadh chum eolas na slaint a chur d'an ionnsuidh. Gun robh t-òglaich a chuireadh fad as a dh' ionnsuidh nan cinneach, a chur 'an céill saibhreas do-rannsachaidh Chrìosd, gu pailt air am bean-nachadh le d' ghràs neamhuidh. Thoir dhoibh beul agus gliocas, nach urrainn an naimhdean a chur nan tosd. Beannuich ministerean an t-soisgeil 'n ar tìr fein, agus dean dileas agus firinneach, agus glic iad, a chosnadh anamaibh do Chrìosd.

A Thighearna cuimhnich ann an tròcair na h-ùrnuighean a chaidh chur suas, air an là 'n diugh, arson gach inbh agus staid dhaoine 'nar measg; agus gu sonraichte air an son-san aig a' bheil ùghdarras os ar ceann. Meudaich, O Dhe, t-ìochd do mhic agus do n-igheana na triobluid. Seall air an àmhghar agus air an cràdh, agus lugh an uile pheacaidh. Ullaich iadsan agus sinne fa chomhair do thoil d'ar taobh. Dean deas sinn, guidheamaid ort, fa chomhair bàis, breitheanais, agus siorr-

uidheachd. Bi d' charaid d'ar càirdibh, agus thoir maitheanas d'ar naimhdibh, agus dean saibhir iadsan a rinn math oirn. Gun robh an teaghlach so agus gach neach a bhuineas da, fo d' chùram sonruicht' trid dorchadas na h-oi'che so. Beannuich fois na h-oi'che dhuinn; gleidh sinn o eagail neo-fheumail; agus gum mosgail sinn, anns a mhaduinn, m'as e do thoils' e, chum am barrachd de d' mhaitheas agus de d' ghràs fhiosrachadh. Gun robh sinn gach là a' fàs ni's glice agus ni's fearr, gus an dthig an t-àm anns an gairm thu bhàrr an t-saoghail so sinn. An sin gu'n gabhar gu taitneach ruinn ann am Fear-ar-gràidh, 's gun robh sinn air ar gabhail a steach do rioghachd shiorruidh Dhe ar Slanuigh-ea.

Tha sinn ag asluchadh, O Dhe, gun éisd thu r'ar n-athchuingibh, agus gun dean thu dhuinn agus as ar leith tuille ni 's urrainn duinn iarruidh na a smaointeachadh, ar sgàth Iosa Crìosd, ar neart, agus ar Fear-saoruidh. *Amen.*

Urnuigh agus mola do Dhia air là an Tighearna.

A IEHOVAH ghlormhor, ata thu gu neo-chrìoch-nach os ceann cliu aingle, agus gu sonraicht os ceann cliu chnuimhe peacach mar sinne: Gu ma fad a ghabhas e o'r n anmaibh a smuainteachadh gum feum thu aon ni is urrainn duinn a dheanamh, no gum faod ar n-uile mhola gnè air bith a chuir ri 'd shonas! Ach dh' àrdaich do ghràdh agus do throc-air sinn chum na h inbh urramaich so, agus thug thu dhuinn ar sonas mar dhleasnas: agus thèid gach neach a tha fad uait am mughadh, ach is maith dhuinne teachd dlùth dhuit: agus air eagal gum bachd diomhanas agus gnothaiche saoghalta sinn, shonraich thu mach do latha naomh, chum 's gun dearc sinn le smuaintibh socrach, air do ghràdh, agus air do chliu; agus chum gum feith sinn air an

Tighearna gun bhuaireas, agus gum blais sinn ar suainhneas siorruidh fein roimh laimh. O! bi thus' anis mar Spiorad beatha, soillse, gràidh agus cumhachd do'n dream a ni do riar! beothaichheadh a bheatha spioradail sinn, chum a ghnothaich neamh-aidh so; chum ann ad sholas rùn-phairtiche, gum faic sinn thu fein trid creidimh: chum gun las ar gràdh le teas-chràbhadh sòlasach, trid co'-pairteach-aidh bblasda do ghràidh: chum gum bi gach nì a tha annainn, '(a tha cathachadh a t' aghaidh,) lan-smachdaichte le d' neart, a tha follaiseach 'n ar laigse; agus chum mar so, gum bi an iobairt sin dhinn fein, agus d' ar cliu, a thairgeas sinn gu h-umhal air t' iartas, taitneach leat, agus ion-ghabhail rithe, trid Iosa Crìosd.

Is Dia thus agus thus amhàin; is tu an Spiorad neo-bhàsmhor, do-fhaicinneach, siorruidh agus neo-chrìochnach ann am bith agus ann an iomlaineachd: roimh chruthachadh an t' saoghail, o shiorruidheachd gu siorruidheachd is tusa Dia. Tha t' eolas neo-chrìochnach; tha thu lan-eolach ort fein, agus air gach nì agus neach: ach cha 'n fhaod aon neach eile t' iomlaineachd a thuigsinn: is maith do rùn, seadh, is fìor-mhaitheas agus gràdh foirfe e: is ionmhuinn leat thu fein agus t uil' obair! is tu an t' Uile-chumhachdach, agus cha chruaidh ort cùis air bith: is tu Cruthai-fhear an t' saoghail uile; ghairm thu gach nì o neo-nì! labhair thu agus dhealbhadh an domhan! thug thu bith do na h ainglibh glormhor, agus do gach Spiorad tuigseach eile! Dhealbh thu na flaitheasa uile! Las an solas air 't iartas! Chruthaich thu grian agus reulta; thug thu dhoibh an cumhachda iongantach, agus an obair, chum le 'n solas, le 'n teas, agus le 'n siubhal, gun toir iad beatha agus gluasad, agus gum bi iad chum aimsire agus mithse, air thalamh. Cia glormhor thu O! Thighearna, ann an oibribh iongantach sin do chumhachd! Tha am morachd, an glòir, agus am fearta, an-àrd os ceann ar tuigse dhorch-ne. Bheir na h àrd-aingle aig am bheil eolas is fearr na tha againn, agus a tha 'g àiteachadh nan ard-ionada

comhnuidh glormhor, cliu is fearr na ar cliu-ne dhuits' an Cruthai-fhear cumhachdach, a dhealbh le t' fhocal cruth iongantach an t' saoghail, an uair a sheinn reulta na maidne coi'-sheirm, agus a rinn uile mhic Dhe gairdeachas. Chruthaich thu 'n talamh tioram agus a mhuir, agus gach creutoir a tha 'g an àiteachadh: gach eun agus iasg, gach beathach agus luibh; ann an iomad dreach iongantach, le mais agus feartaibh dhealbh thu iad uile. Is iad t' oibre mor agus iongantach do-sgrùdaidh, an t' athar agus na neoil, an dealanach agus an tairneanach, an t' uisg' agus an sneachd, gaoth agus crith-thalmhainn, lionadh agus tràdha iongantach na fairge; seadh, tha a chnuimh no a bhlàth is lugha, gu h-àrd os ceann ar tuigse agus ar n-eolais. Air an aobhar sin cionnas a làn-thuigeas daoine bàsmhor, mòrachd agus riaghailt iongantach innealt' an t' saoghail? Cionnas a stéighich thu 'n talamh air neo-ni? agus ciod a tha na dhoimhneachd? cia mar tha thu cumail suas, agus a' gluasad a chruthachaidh uile; agus a' buanachadh a riaghailt sheolta? Cia mar a dhoirteas tu gu frasach, fearta cumhachdach sòlasach an teas neamhaidh anuas air nithe talmhaidh? cia mar a dhruideas tu suas an fhairge le dorsaibh gainmhein, agus a riunn thu truscan di de na neulaibh, agus crios-pasgaidh de'n dorchadas thiugh; ag ràdh, Thig an fheadh so, ach na tèid ni 's faide? Cia mòr a Thighearna, agus cia lionmhor t' oibre: le gliocas gun mhearachd, le maitheas nach traogh, agus le uile-chumhachd dhealbh thu iad uile?

Ach 's e an duin' an creatuir is luachmhoir a chruthaich thu dh' àiteachadh na talmhainn; shèid thu anail na beatha 'n a phollaruibh, agus dh' fhàs anam beo ann; chruthaich thu e ann an inbh is isle beagan na na li-aingle; chuir thu coron air de ghlòir agus de mhòr-luach; thug thu uachdaranachd dha os ceann uil' oibre do làmh air thalamh; agus chuir thu fo cheannsal iad uile. Dhealbh thu e a rèir do dhreach fein, thug thu anam tuigseach dha, toil shaor o fhoirneart, agus comas a' cuir an gnìomh. Chruthaich thu e chum eolas a ghabhail ort fein,

gràdh agus gèill a thoirt duits a Chruthai-fhear math, glic agus cumhachdach. Shuidhich thu air thalamh e chum triall trid na beatha so, a dh' ionn-suidh do làthaireachd ghlòrmhoir fein : mar is tu a shealbhadoir, is tu mar an ceudna a riaghlai-fhear, a phrìomh mhath, ard-fhear-comuinn, a chrìoch àraid agus Athair caomh ; chum 's gun tugadh e làn-ùmhlaichd neo-fhuasgailte, agus gràdh dhuit. Thug thu dha reuson agus iartas, mar riaghailt mhath, naomh agus cho'thromaich, chum le giulan a reir do chomhairle, gun toilicheadh e thu, agus gun sealbhaicheadh e làn-shìonas. Dheonaich thu dha gach ni a bha feumail chum ùmhlaichd ; chuir thu mar fhiachaibh air le saibhreas do thoirbheartais gèill a thoirt dhuit. Ach thuit e gu grad o neo-chiontas agus o inbh urramaich, le pilleadh o Dhia ; chreid e am buaireadair farmadach mealltach, seadh, an uair a chuir e farmad agus cealgoireachd as do leth-sa : mar nach dearbhadh t' uil oibre agus do thròcair iongantach, gur fìor agus math thu. Is e so a thug an duin amaideach da Thighearna, an éiric a mhaitheis, thréig e carraig a shlainte ; agus le h-aon duine thainig peacadh a steach do'n saogh-al, agus bàs le peacadh. Ach rinn tròcair gairdeachas an aghaidh breitheanais, agus cha do leig thu mach t' fhearg iomlan ach ri bìnne bàis choi-cheangail thu gealla Fir-shaoraidh. O ! gun cliuthaicheadh daoine Dia, arson a mhaitheis, agus arson a ghnìomharraibh iongantach do chloinn nan daoine !

Mar a thug thu gealla tròcaireach d' ar ceud sinn-sir ; mar an ceudna, ann an iomlaineachd na h-aimsir chuir thu do Mhac chum an t' saoghail. Thainig e, agus ghabh e ar nadur-ne chum a dhiadhachd ; ghabhadh e leis an Spiorad naomh ; rugadh le h-òigh e ; bha e fo 'n lagh : chaidh e fo dhimeas ; ghabh e riochd seirbhisich air ; agus dhealbhadh mar dhuin e. O ! aontachadh iongantach ! O ! gràdh gun choimeas ! Chuir aingle an céill e ; ghabh iad iongantais mòr dh'eth ; rannsaich iad e ; agus sior-dhearcaidh iad air iomadaid gliocais De. Cia h-ìosal anis is còir do pheacachaibh saorta tuiteam,

gu h-umhal a' gabhail iongantais chràbhhuich da ghràs! cia h-àrd is còir dhoibh binn cheol buidheachais a sheinn d' am Fear-saoraidh!

Thainig e chum an t-saoghail so, a choluadar ri daoineibh, chum eolas a thoirt doibh air an Dia neo-fhaicinneach, agus air nithe do léir-sinn an t-saoghail eile: thainig e mar sholas, agus mar Shlanuigh-e ar an t-saoghail, a thoirt beatha agus neobhàsmhoireachd chum soillse. Bha e naomha, neo-choireach, neo-thruaillte, eadar-dhealaichte o pheacachaibh, agus a' coilionadh gach ceartais chum bhi mar shagart iomchuidh, agus mar Shlanuighear foghainteach do pheacachaibh. Sheol e dhuinn le theagasg agus eisimpleir fhoirfe, geill a thoirt do Dhia gu h-umhal, dimeas a dheanamh air sannt anabarrach saoghalta, fein-spéis àicheadh, agus a chrannceusaidh a ghiulan, chum gun ruig sinn air crùn de'n ghloir shiorruidh. Dh' irioslaich se e fein, fo chasaid agus fo mhi-chliu chealgaich an t-sluaigh pheacaich, agus fo bhàs maslach, cràiteach na croiche, chum gun deanadh e dheth fein iobairt agus réiteach arson ar peacaidh, agus eiric arson ar n-anama ciontach, chum gum bi sinne leighiste le bhuillibh. O gràdh gun choimeas ar Slanuighir, a leag sios anam luachmhor, seadh, arson a naimhde! Chuir e bàs agus uaigh fo cheannsal, agus naomhaich e do gach fìor-chreideach iad. Air an aobhar sin ghabh e co'-pairt ann am fuil, agus ann am feoil, chum trid bàis, gun sgriosadh e an droch-spiorad aig an robh cumhachd bàis; agus gun saoradh e an dream a bha le h-eagal bàis, fo bhruid, fad aimsir am beatha gu léir. Sholair e coicheangal gràis do 'n chinne-daonna, agus naisg se e mar a thiomna le fhuil. Agus a nis tha maitheanas agadsa chum gum bithear fo d'eagal, agus gun d'hoirear géill duit le muinghinn. O! Athair, 's e do ghràdh do 'n t-saoghal a thug t-aon-ghein Mhic dhuinn, chum 's ge b'e neach a chreideas ann nach d' théid e am mugha, ach gun sealbhaich e beatha shiorruidh. Bha thu ann an Criosd a' rèiteachadh an t-saoghail riut fein, gun am peacaidh a chur as an leth. Thug thu briathra

na réite do d' luchd-teaguisg, a chur impidh air luchd-aingidheachd, seadh, ann a d' ainm fein, agus ann an ainm Chrìosd, a bhi réidh riut. Sparr thu orra do thròcair a thairgse do gach neach, agus an éigneachadh a steach le dùrachd chum gun lionar do thigh, agus gum bi bòrd do mhòr-fhleada bheannuichte làn le h-aoidhibh. Cha chuir thu cùl ri aon neach a thig do d' ionnsuidh trid Chrìosd; cha diult thu trocair do neach air bith, ach do 'n duine cheann-laidir nach gabh rithe gu bràth: Thug thu beatha shiorruidh do mhic bais; agus is i a bheatha so do Mhac; oir tha e leoir-chomasach a làn-theas-airginn gach neach a thig a' d' ionnsuidhs' air impidh agus air a chùmhanta fein. Do mhead 's a ghabh ris, thug thu comas a bhi mar chloinn De. Thug thu dhoibh Spiorad na h-uchdmhacachd, d' an ath-nuadhachadh a réir t-ìomhaigh naomh, chum 's gum bi iad cosmhuil ri 'n Athair neamhuidh; d' an naomhachadh dhuit fein, agus le dòrtadh do ghràidh air an anamaibh, 'g an tarruing suas do d' ionnsuidh fein ann an gràdh. Rinn thu sluagh sònraichte dhuit fein diu, agus eud-mhor mu dheagh oibre, chum a' bheil thu gan ath-ghineamhuinn. Bheir thu dhoibh mar an ceudna aithreachas chum na beatha; agus ceusaidh tu an fheoil le a h-ana-mianaibh; teagaisgidh tu dhoibh bhi measarra, cothromach, diadhuidh, agus saoraidh tu iad o 'n droch linn so; marbhaidh tu an sannt anabarrach saogh-alta, chum 's gum bi an gràdh agad fein, agus gum bi thu dhoibh mar làn-shonas, O! cia an gràdh leis an do ghràdhaich thu sluagh truagh ceannairceach peacach, chum gun iompaichte iad gu bhi mar chloinn Dhe! seadh mar oighreacha nèimh, agus mar cho'-oighreacha le Crìosd; m' as e gu 'm fuiling sinn maille ris, gu 'n gloraichear, sinn maille ris mar an ceudna.

Thog thu t-eaglais air carraig, air an Fhear-eadar-mheadhoin bheannuichte, chum nach buadhaich cumhachd ifrinn na h-aghaidh. Rinn thu a Fear-teagaisg, a Sagart, agus a Rìgh dh' esan; uaith-san fhuair sinn eolas ortsa agus air do thoil; air a sgàth-

san tha sìth, fàillte, agus comas dol a' d' ionnsuidh againn. Is esan Tighearna nam marbh agus nam beo. Thug thu na h-uile na lamhaibh, agus dheon- aich thu dha àrd-cheannsal t-eaglais. An uair a chaidh e suas do neamh, thug e iartras d' a mhinis- teiribh eaglais uil' a chruinneachadh, a riaghladh, agus a theagasg; thug e 'n Spiorad gun mhearachd d' a Abstolaibh 'g an treorachadh chum gach firinn; agus Spiorad na 'n cumhachda miorbhuileach a thog- ail fianuis leis do 'n t-saoghal. Theagaisg iadsan duinn gach ni a dh' iarr e orra, agus thug iad teagasg an sriobtuir dhiadhuidh do na h-aodhairibh, agus do 'n luchd-teagaisg sin, d' an d' òrduich thu a choimh- ead agus a chuir an céill; agus ris an d' earb thu do threud ionaltra gu crìoch an t-saoghail. Agus gad a thruaill peacadh, agus gad a roinn eadar-dheal- lacha t-eaglaise gu truagh; gidheadh tha thu nam measg, a' giulan le 'n anmhuinneachd, a' toirt do chomhairle dhoibh, ga 'n gairm chum naomhachd, sìth, agus gràidh; agus is aithne dhuit do chruith- neachd fein ann am measg a mhuill.

O! gum moladh daoine an Tighearn arson a mhaithis, agus arson a ghnìomhara iongantach do chloinn nan daoine. Cia glormhor thu ann an naomh- achd, a Thighearna, agus cia h-urramach ann an coithional do naomhaibh, agus an uile shluaigh tha timchioll ort? Tha naomhachd iomchuidh air do thigh gu sìorruidh; agus ann ad theampull labh- ruidh gach neach air do ghloir. Gum beannuichear t-ainm a Chruthaifhear chumhachdaich; gum bean- nuichear t-ainm Fhir-shaoraidh ghlòrmhoir; agus gum beannuichear t-ainm a Spioraid fhlòr naomh. O! gu 'n cliuthaichheadh ar n-anama mòrachd an Tigh- earna le tuille buidheachais, agus gun deanadh ar Spiorad gàirdeachas ann an Dia ar Slanuighear, a rinn iochd oirn 'nar staid chaillte; oir mairidh do thròcair gu sìorruidh. Cliu dhuit arson ar bith: cliu dhuit arson ar saoradh o pheacadh agus o ifrinn: cliu dhuit gun d' thug thu sinn le baiste fo cho'-chean- gal na 'n gràs, agus chum t-eaglais. Cliu dhuit arson nan sochairean mòr agus diadhuidh so, nach

'eil sinn coimheach, coigrich ann am measg na 'n Cinneach, agus an t-saoghail gun chreidimh; ach gu bheil sinn ann an comhearsnachd nan naomh, agus do theaghlach Dhe. Moladh dhuit gum faod sinn seasamh ann an làthair do naomhachd, cliu a thoirt duit ann an coithional na 'n creideach; agus nach d' fhògradh sinn o obair agus o chuideachd nan naomh. Is fearr là ann ad chùirt na mìle là. Is fearr leinn doirsearachd tighe Dhe, na còmhnuidh ann an tigh rioghail na h-aingidheachd. Is beannuicht an sluagh a chluinneas an fhuaim aoibhneach, agus a blitheas tarbhach fo dhrùchd nèimh; gluaisidh iad ann an dealradh do ghnùis, ann ad ainm ni iad gairdeachas fad an là, agus àrdaichear iad ann ad cheartas; oir is tus an glòir agus an neart; agus ann ad dheadh-ghean bithidh iad tearuinte, ait, agus àrd-inbheach.

Ach gu sònraichte, cha 'n fhaod an dream a thug thu chum eaglais fhaicinnich an t-sluaigh nuadh-ghinte, mòrachd do ghràis a leoir-chliuthachadh. 'Nuair bha sinn gun Dia anns an t-saoghal, agus gun spéis neo-chealgach againn diot ach a' ruagadh ar n-ana-mianna feol-mhor, agus diomhanais chealgaich an t-saoghail; 'nuair nach robh Dia 'nar smuaintibh, agus nach robh tlachd againn a' d' shlighe naomh; 'nuair a rinn sinn dimeas air gràs, a chuir sinn cath air do Spiorad, agus a chuir sinn peacadh ri peacadh; an sin ghabh thu truas dhinn 'nar fuil; chuir thu t-fhocal d' ar n-ionnsuidh, thug thu buaidh dha air ar n-anama reasgach; thug thu oirn smuainteachadh air ar staid, agus air ar slighe, agus dheonaich thu dhuinn càileiginn de strìochdadh, agus de aithreachas. Is sòlasach ath-smaointeach air spàirn agus buaidh do ghràis, air caomhalachd do thròcair, agus air co'-fhurtachd do ghràidh. An uair a bha eagal oirn gun leir-sgrìosta sinn le 'r peacaibh, agus nach gabhadh tusa gu bràth ri sluagh ceannairceach, gràineil mar sinne; cia saor a mhath thu dhuinn ar n-uile chionta? cia toileach a nochd thu trocair, agus a thug thu buaidh air ar n-anama le làn shaibhbreas do ghràidh? O! cia iomadui na peacaidh a mhath

thu dhuinn? Nach bu mhòr saothair do Spioraid ri'r n-anamaibh aineolach, borb, féin-spéiseil, ana-méineach, saoghalt', agus easumhal? Cia h-iomad tròcair, tearmun, agus co'-fhurtachd, a dheonaich thu dhuinn o'n àm sin? Cia h-iomad miann a thug thu dhuinn, agus a shàsuich thu? Cia iomad àmhghar a lughdaich no a naomhaich thu! Cia iomad uair shòlasach, tharbhach a chaith sinn leats an uaigheas! agus leatsa agus le d' shluagh ann an co'-chomunn nan naomh! Is lionmhor, a Thighearna, t-oibre iongantach, agus do smuainte tròcaireach air do luchd-muinntir; nam b' àill leinn am meas, agus an cur an céill gu riaghailteach, rachadh an àireamh thar ar tuigse. Agus air an son sin uile, tha sinn mar shagarta do Dhia, a' tairgse iobairt ar cliu agus ar buidheachais le gairdeachas, dhuitse, ar crannchur, agus ar slainte shiorruidh.

An uair a chrìochnaichear a bheatha dhocrach ghearr so, gheall thu dhuinn suaimhneas maille riut fein gu siorruidh. Treòraichidh agus sdiùiridh tu sinn le d' chomhairle, trid an fhàsaich so, agus bheir thu sinn ann an àm iomchuidh chum do ghlòir. Cha d-thug thu dhuinn 'an diomhanas na ceudfaith so, ga d' iarruidh fein, a ghabhail eolais ort, a thoirt gràidh dhuit, agus a ghabhail tlachd annad: air chinnte coilionaidh nàdur agus gràs gu foirfeachd, agus bheir thu orra gun ruig iad air an crìch. Cha bhi mòr-thionnsgnadh, obair, agus fulangas an Fhir-shaoraidh an diomhain. Cha bhrisear do ghealla naisgte. Cha d' athnuadhaich, agus cha do naisg do Spiorad sinn an diomhanas chum an latha bheannuichte. Cha mheall an geall-daighnich, an earlais, agus t-fhianuis a thug thu dhuinn sinn. Cha d' theid ur mianna agus ar n-osnaidh am mugha; agus tha tionnsgna fann na soillse agus a ghràidh sin, a' roi-thaisbineadh gun sealbhaich, seadh, gun lan-shealbhaich sinn foirfeachd mòr mar ar miann, agus maireannach mar ar n-anama neo-bhàsmhor. Tha sìol a ghràis a' tar-gradh glòir; agus tha roi'-bhlas a ghràidh a' dearbhadh gum bi sinn sonadh ann ad ghràdh gu siorruidh. Cha 'n fhàg ar dòchas ri d' mhaitheas, a' d'

Mhac, agus a' d' cho'-cheangal, gu bràth sinn folamh agus masluichte.

Air an aobhar sin, beannaichidh sinn d' ainm, a Thighearna, mar dhream a shaoradh o bhás agus o ifrinn; mar mhuinntir a dh' òrdaicheadh chum inbh do chloinne; mar dhream a theasaig thu o 'n naimh-dibh uile; ach gu sonraichte uainn fein agus o 'r peacaibh: beannaichidh sinn d' ainm, mar dhream a tha tionnsgnadh air glòir, agus aig a' bheil dùil ri bhi sonadh le Criosd gu sìorruidh air neamh, as an crannar a mach gach peacadh agus dòlas, gach nàmhuid agus eagal, agus cha chuir iad tuille campair air ar n-anama gu bràth.

Gheibh sinn roì-shealla le sùil a chreidimh air an là shona sin, air Ierusalem nuadh, air ainglibh gun àireamh, agus air spiorada foirfe nan naomh! chi sinn an dealradh glòrmhor, an teas-ghràdh, agus an co'-sheirm iomlan! cluinnidh sinn tre chreidimh am binn-cheol buidheachais agus cliu! Roimhe so, bha iad ìosal dubh-bhrònach ann am peacadh agus ann an dòlas, ann an iomaduidh laigsinn, fulangais, agus eagail, mar a tha sinn fein. Ach le creidimh agus foighidinn thug iad buaidh. Agus le creidimh agus foighidinn is àill leinn ar Tighearn agus iadsan a leantuinn gu dlùth. Tha 'n t-àm dlùth dhuinn anns an iompaichear an fheoil so chum luaithre gu grad, agus fuasglar ar n-anama o chuibhreach corporra, agus théid iad do d' ionnsuidh fein. Is goirid gus an tachair so. An sin, is dìom-buan ar peacadh agus ar n-àmhghar: an sin chi sinn thu aghaidh ri h-aghaidh! agus gheibh sinn sòlas o d' dhealra! cha bhi sinn tuill' a glaothaich, no ag osnaich ann an dorchadas. *Och! gun tuille eolais againn air do mhòr-Luach a Thighearna!* an sin bheireamaid gradh fìor-ghlan, foirfe gun truailleadh dhuit; agus cha 'n fheumamaid bhi ag osnaich agus a' glaothaich, *Och! gun againn anama laiste le gràdh dhuit.* An sin chliuthaicheamaid thu gu h-inntinneach, le buidheachas agus le gairdeachas, a tha os ceann ar tuigse agus ar tograidh anns an àm so.

O! tuitte soillse agus gràidh bheannuichte, a

shruthas air ar n-anama gu sìorruidh o d' ghnùis ghlormhor gun smal ! cia h-an-àrd an t-sàbaid shoirruidh, agus an cliu foirfe sin gun tosd, os ceann ar dìchill dhìblidh gun neart ! co an-àrd 'sa tha cathair bhuadhach Dhe os ceann eaghluis neo-fhoirfe, leanabuidh, agus neo-shuidhichte fein air thalamh.

Beothaich, a Thighearna, ar ciocras an diaigh na staid agus an latha bheannaichte sin. Thig a Thighearn Iosa, thig gu grad, agus coilion t-fhocal, chum 's gum bi sinn leat, agus gum faic sinn do ghloir. Na fuirich gus am fàillnich creidimh air thalamh. Na fuirich gus an toir cumhachd an dorchadais buaidh air fuigheall t-oighreachd gu h-iomlan, agus gus an dean e an saoghal so nì's cosmhuile ri h-ifrinn; no gus an sguir daoine diadhuidh agus tréibh-dhireach ann am measg clann nan daoine. O ! c'uin a ghabhas an saoghal riut mar an Cruthaighear; c'uin a ghabhas iad gràin roi iodhalaibh, agus a sguireas iad de mhi-chreidimh? C'uin is oighreachd do d' Mhac a chuid eile de na Cinnich? C'uin is rioghachd dha uile rioghachda na talmhuinn? O? c'nin a leanas an talamh samhla nèamh, agus a ghabhas daoine tlachd ann an deanamh do thoil? C'uin a chuireas an duin' uaibhreach, an-saoghalta, agus ana-miannach cùl ri cealgoireachd, agus a ghluaiseas e gu h-ùmhal, naomha maille ri Dia? c'uin a philleas an t-amadan truagh a dh' àich'eas an Tighearna na chridhe, agus nach gairm air t-ainm, ach a dh' itheas do shluagh mar aran? c'uin a bhios eagal t-ainm air, agus a sguireas e a chathachadh an aghaidh a Chruthaighear? Luathaich, a Thighearna, slainte do shluaigh, agus coimhead iad ann an treibh-dhireas, agus ann am foighidinn gu bràth. Dean trocair air gach eaghluis aineolach agus neo-iompaicht' air thalamh: dìon iad o an-tighearnas na h-àird-an-Ear, agus an Iar, a chumas an cleth meadhona eolais agus leasacha beatha; agus aisig dhoibh an ceud fhìor-ghloine, aon-fhillteachd, agus aon-sgeulach, chum gum bi an solas a' dealradh a mach, a chosnadh an t-saoghail neo-chreideach, a

dh' iomaineadh o Chrìosd le 'n truailleadh. Dion agus leasaich ni's mò agus ni's mò na h-eagluise ath-leasuichte; agus ath-bheothaich eolas, naomhachd, agus sìth nam measg. Beannuich na rioghachdan so le sòlas, naomhachd, agus sìth an t-soisgeil. Beannuich ar n-uachdaran laghail, agus a theaghlach rioghail uile, agus gach aon neach eile ann an ùghdarras; beannuich iad leis gach gliocas, naomhachd, agus sonas, a tha feumail dhoibh fein, agus do leas coitchionn nan rioghachda so. Dean na h-ìochdrana dleasnach dhuit fein, agus d'an uachdaranaibh saoghalta, chum gum bi ar beatha sìochail, suaimhneach, anns gach diadhachd agus ionracas. Beannuich gach co'-thional le soillsibh lasarradh dealrach; agus tilgear luchd-reic agus ceannuigheachd a mach as do theampull. Na bacadh mì-run an droch-spioraid, no naomh-ghoid dhaoine, soisgeul do rioghachd; agus na mealladh iad o obair t-fhogharaidh do luchd-saothaireach coisrigte dileas.

Deonaich dhuinn nithe feumail na beatha so, agus biomaid làn-toilichte le toirbheartas do laimhe; agus sgrios ar n-an-saoghaltachd, agus ar n-anamianna feolmhor.

Teagaisg dhuinn bhi beo gach là trid creidimh 'nar Fear-saoruidh, agus as a leth-san deonaich dhuinn sìor-chomas dol a d' ionnsuidh fein. Maith dhuinn peacadh gach latha, agus cuidich leinn gràdh agus maitheanas a thoirt do dhaoineibh eile.

O! dion sinn o chogar cealgach an droch-spioraid, o ais-innleachdaibh an t-saoghail, o mhealltoireachd luchd-peacaidh, agus o gach togra truailleadh feolmhor: agus na d-thoir thairis sinn do pheacadh, no d' ar n-an-sannt; no do mhi-run dheamhan, no dhaoine an-diadhaidh; no do'n dioghaltas mhillteach a thoill ar peacanna.

Thoir eolas duinn air obair na beatha, agus air mòr-luach air n-aimsir ghoirid nach mair ach seal; agus cuidich leinn ar n-ùin a bhuileachadh chum co'-fhurtachd d' ar n-anamaibh, an uair a ghabhas sinn ath-shealladh dhith. Teagaisg dhuinn mar

dh' àireamhar leinn ar làithe, chum gun socraich ar cridhe air gliocas. Na leig dhuinn bhi mar an t-amadan a struidheas le diomhanas an aimsir luachmhor sin ris a bheil a shonas siorruidh an earbsa; an aimsir nach faod an saoghal gu leir a gairm air a h-ais. Deanamaid t-obair le 'r n-uile neart, gu sònraichte 'n ar n-ealainibh agus 'n ar daimhibh fa leth. Deanamaid ar gairm agus ar taghadh ciunteach. Builicheamaid ar n-aimsir ann an obair thaitnich a chreidimh, na muinghinn agus na seirc. Cum sinn do ghnà ri faire, agus ullamh fa chomhair bàis agus breitheanais, a' gabhail fadail gus an d' thig an Tighearna. Biodh ar n-anama agus ar co'-luadar air nèamh, o'm bheil dùil againn ri 'r Fear-saoraidh; agus le bhriathraibh co'-dhunaidh sinn ar n-uile ùrnuigh.—*Ar n-Athair a tha air neamh, &c.*

~~~~~

BEACHD-SMUAINTEACHADH A PHEACAICH, *a bha roimh so dearmadach, ach a tha nis a' teanna ri dùsgadh.*

MOSGAIL, O anam dhearmadaich, dùisg as na bruadair sheachranach sin! Pìll o ruagadh faoin-eachd, agus cuireadh impidh ort rè tamuill bhig, gu amharc air t-aghaidh, agus amharc an àird. 'S leoir na tha do uairean agus do làithean air am buileachadh air saothair agus air culai-shùgraidh na beatha so. Na gearain beagan ùine 'bhuileachadh air beachd a ghabhail ort fein, agus air na gnothaichibh is dlùithe dhuit, a thoirt fainear, co, agus ciod e thu fein; cionnas a ta e tachairt, gu bheil thu 'an so, agus ciod is eiginn duit a bhi an ùine ro-ghearr?

O m' anam! 'S tusa creutair Dhe; air do dheilbh agus air do chumadh leis, agus air do shuidheachadh ann an corp, a sholair e, agus a tha e cumail suas; corp, anns nach robh a mhiann air do chòmhnuidh a bhi ach ùine ghearr. Och,

smaoinich cia co luath 's a sgaoilear am pàilliuin so 's a's eiginn duitse pilleadh ri Dia. Agus an e Easan, an t-Aon Bhith, Neo-chriochnach, Bith-bhuan, Sior-bheannuichte, agus Uile-ghloirmhor, gan lugha bhios do shuim agad? An caith thu do bheatha, agus am bàsuich thu, leis a ghiulan so, ag ràdh, le d' dheanadas laitheil, ri Dia, Imich uam, oir cha'n àill leam eolas do shlighean? Tha aig a mhaduin, aig meadhon-la, aig an fheasgar, agus aig an oìche an leith-sgeul fein air son an dearmaid so. Ach, O, m' anam, ciod a dhiongas na leith-sgeil sin, an uair a rannsuichear a chùis le shùil uile-leirsinnich! Faodai iad an car a thoirt asam-sa; ach cha mheall iad easan.

O Dhe air an d' rinneadh dochair, dearmad agus air an do chuireadh corruich! An uair a smaoinicheas mi air do mhòrachd, agus air do mhaitheas, tha mi air mo lionadh le h-iongantas air son co neo-mothachail 's a bha, agus a tha mi fhathast a buanachadh. Tha rughadh gruaidh agus nàir orm m' aghaidh a thogail riutsa, Leis a bheachd a's lugha 'ghabhail air, tha mi 'faicinn gun deachaidh mi gu ro-mhòr am mearachd. Agus gidheadh dheanadh an cridhe neo-mothachail so a th' agam leith-sgeul a ghabhail o bhi co fada ge d' dhearmad, gu dheanamh ni b' fhaide. Tha mi 'g aideachadh, gu'm bu chòir do'n chinne-daoine gu h-iomlan a bhi gu dleasnach gràdhach dhuit; gum bu chòir do gach cridhe bhi air a liona le mothachadh air do làthaireachd; agus gur e thus' a' thoileachadh bu chòir a bhi na ro-chùram orra. Gidheadh, cha robh thu 'am uile smuaintibh; agus rinn mi na h-urrad dhearmaid air diadh'achd, crìoch agus glòir mo nàduir, 's gur gann a dh' fheòraich mi riamh de m' chridhe fein, Ciod e. Tha fios agam ma stadas a chùis 'an so, gun d' thèid mi am mugha; agus gidheadh, tha mi mothachadh gu bheil mo nàdur co neo-thogarrach gu smaoineachadh air na nithe sin, 's gu bheil mi deonach, ma smaoinicheas mi idir umpa, air a chuid is lugha, dàil a chuir ann car seal. Tha m'

inntinn 'an imcheist, eadar dha bharail: ach tha dearbh-fhios agads', a chruthaich mi, ciod e is fearr dhomh. Tha mi uime sin ag asluch' ort, air sgàth t-ainme, gun treoruich agus gun stiur thu mi. Na ceadaich dhomh dàil a chuir ann, gus am bi e gu tur tuille's fadalach. Spion mi mar aithinne as an losgadh. O bris an druigheachd mhillteach so a tha clonadh mo thograidh gu cuspairean, air am bheil mi ann am bharail a' deanamh di-meas! Agus deonaich dhomh teachd chum an t-suidheachadh shonadh inntinn sin, leis nach bi sgàth orm smaoineach ortsa, agus orm fein; agus nach buairear mi gu ràdh, gum b' fhearr leam nach do chruthaichheadh mi, no gun deanadh tu di-chuimhn orm; chum 's nach e mo dhòchas a's fearr gun d' theid mi am mugha mar na brùidean.

Ma tha na tha agam tuille rà leughadh an so, a rèir firinn agus riasoin; ma tha e feumail chum mo shonais, agus ma dh' fhaodas mi a ghabhail mar shanas air do thoil do m' thaobh-se, O Dhe, deonaich dhomh a chluinntinn agus gèill a thoirt dà! Biodh briathran t-oglaich, 'an àm tagradh do chùis, mar bhioraibh gu drùghadh air 'm inntinn! agus gu ma fearr leam fhaireachduinn, agus an goirteas fhulang, na bàsachadh! Bitheadh iad mar thàirnean air an sparradh 'an àite cinnteach, chum 's ge b'e rùin-dhiomhair a tha fhathast neo-aithnichte, no ge b'e cruaidh-chais a tha ann an diadh'achd, m'as feumail e, nach dean mi di-chuimhn air; agus ma tha e fìor fheumail gun teannainn ris air ball, nach cuir mi tuille dàil ann! Agus, O deonaich gun seol do ghràs domh an teagasg a tha mi co mall a dh' fhoghlum; agus buaidh a thoirt air a chlaon thogradh laidir sin a tha mi faireachduin ann am chridhe na aghaidh! Eisd ris na gearain neo-iomlan so, air sgàth do Mhic, a theagaisg agus a shaor iomad neach co do-theagasg riumsa, agus a tha comasach air clann a thogail suas do Abraham de na clòch-aibh sin!—*Amen.*

URNUIGH agus Aidmheil neach aig a' bheil mothachadh air a pheacadh.

ATHAIR Uile-chumhachdaich agus thròcairich! Tha do shùile nì's gloine na gun seall thu air olc, tha do riaghladh cothromach, agus tha do reachd naomh, firinneach agus math; cionnas a gheibh peacach ciontach a dhànadas na thig a' d' fhianuis! Is leur dhuitse gach aon nì, agus tha mo thruailleachd agus mo neo-aithrighead soilleir dhuit. Pheacaich mi a'd' aghaidh-se, aig a' bheil làn-chòir air mo ghràdh agus m' ùmhlachd; pheacaich mi a' d' aghaidhse, mo Chrutha'ear, m' Fhearcoimhead, agus mo Charaid is caomhaladh. Ma dh' fhìrinnicheas mi mi fein, dìtidh mo bheul fein mi; agus ma their mi gu bheil mi foirfe, nochdaidh e gu bheil mi neo-iomlan. Oir dh' iadh uile gun àireamh m' an cuairt orm: ghlac m' eucearta mi, ionnas nach 'eil e m' chomas sealltuinn suas: tha iad nì's lionmhoire na falt mo chinn: agus, uime sin, thréig mo chridhe mi.

Tha do lagh, O Dhe, naomh agus chothromaich, ga m' dhìtheadh. Tha e bagradh bàis air anam gach duine a nì olc. Tha e cur an céill gur e duais a pheacaidh am bàs. Ach 's minic a bhris mise do lagh naomh, agus bha nithe ro-anntram 'an co'-chuideachd mo pheacaidh. 'Nuair dh' amhairceas mi air m' ais air mo chaithe-beatha, tha mi mothachail gun robh mi fàillneach anns an iomlan, agus gun dthainig mi gearr air do ghloir. Chaith mi mo bheatha, smaointich agus rinn mi, mar nach biodh agadsa, an Dia a chruthaich mi, aon chòir air mo cheudfaithibh taingeil, agus nach buineadh dhuit riaghladh os mo chionn, agus annam. Bha m' anam uile fo mhi-riaghailt. Bha mo smuainte uile, mo thograidh, mo mhianna, agus mo rùin na'n coimhich dhuitse. Calg-dhìreach an aghaidh mar dh' àithn thu, rioghachd Dhe agus fhireantachd iarruidh air tùs, 's ann a thug mise mo chridhe suas do dhiomhanais agus do shàimh na beatha so.

O Dhe, tha mi moladh t-fhoighidinn, agus t-fhad-fhulangais. 'S ann de thròcair an Tighearna nach 'eil mi air mo chaitheadh, a chionn nach 'eil fàillinn air a thròcairibh. Bha do thròcair air a meudachadh dhomh gach aon àm; thug thu air maitheas agus tròcair mo chuairteachadh agus mo leantuinn; agus os cionn sin uile, chuir thu Focal do shlainte a' m' ionnsuidh, a thoirt dearbh-chinntè dhomh, *gu bheil an ràdh fìor, agus gur fìu e air gach aon chor gabhail ris, gun dthainig Iosa Crìosd a chum an t-saoghail a shàbhala pheacach*. Ach 's ann an aghaidh lionmhoireachd do thròcairean a pheacaich mise; agus 's ann an aghaidh a ghràidh sin a tha thar gach eòlas a chruadhaich mise mo chridhe. C' arson, mata, O Thighearna, nach 'eil mi air mo thilgadh o d' làthaireachd? O! ma tha fhathast aon dòigh gu dol as, ma tha fhathast aon dòchas do pheacach co ciontach, deonaich gum bi e air a leige ris domh, trid do ghràs a riuneadh aithnich-te san t-soisgeul. Cha'n'eil do thlachd ann an iobairt, no bheirinn duit i: no idir ann an tabhartas-loisgte. 'S iad ìobairtean Dhe spiorad briste: air cridhe briste agus brùite, a Dhe, cha dean thusa tàir.

Na tréig, O! Athair ro-thròcairich, obair do làmba fein. Ged a tha'n obair sin a nis air a truailleadh leis a pheacadh, agus ged a tharruing mi sgrios orm fein, deonaich gur ann annadsa a bhios mo chobhair. O! amhairc orm ann am staid eadòchasaich, agus pheacaich, agus abair rium, Bi beo. Pill air falbh do ghnùis o m' pheacaibh, agus dubh a mach m' aingidheachd air fad. O! àrduich do chumbachd agus do ghràs, ann am shaoradh. Dean follaiseach, le d' obair air m' anam, na nithe mòr a tha Dia na slainte comasach air oibreachadh; 's an uair a mheudaicheadh am peacadh, gum meudaicheadh do ghràs-sa ni bu romhò. Pill O Dhe, agus saor m' anam. Saor mi o chiont' agus o pheanas, o chumbachd agus o thruailleachd mo pheacaidh. Mar dthugadh t-Fhocal fein dearbh-chinntè dhomh, gu'n glan fuil

Iosa Criosd, Mac Dhe, o gach peacadh, cha'n fhaodainn aon dòchas a bhi agam annad. Trid a mòr éifeachd, agus air sgàth do mhòr thròcair fein, deonaich gu'n coillion thu annamsa do gheal-ladh prìseil: *ged robh ur peacaidh mar scarlaid, bithidh iad geal mar an sneachda, ged robh iad dearg mar chorcur, bithidh iad mar olainn.*

O Dhe nan uile ghràs, a tha gleidheadh tròcair do mhìlte, nach 'eil beannachadh agad domhsa—beannachadh do m' anam a tha 'n cunnart dol am mugha. Tha mi ga m' thilge fein, trom-luchdaichte le peacadh, agus cailte dhìom fein, air do thròcair. Air sgàth Mac do ghràidh, air sgàth a bhàis a thug dioladh, agus eadar-ghuidhe a tha sìor bheo, deonaich dhomh do shlainte. Agus ge b'e ni a dhiùltas tu dhomh, O na diult domh an gràs slainteil sin, is urrainn mo chridhe a mhaothachadh agus ath-nuadhachadh, agus a tha comasach air a thograidh agus a mhianna uile a cheannsachadh do m' Thighearn agus do m' Shlanuighear! *Amen.*

URNUIGH *as leth neach a tha air a bhuaireadh gu dàil a chuir ann am fàs diadhuidh, ge d' a tha e fo chaileiginn de gheur-mhothachadh air a ro-fheumalachd.*

O UACHDARAIN chothromaich agus naomh Nèimh agus na talmhuinn! Thus a Dhè aig am bheil m' anail a' d' laimh, agus do'm buin m' uile shlighe! Tha mi 'g aideachadh gun robh mi fad o bhi ge d' ghlòruchadh, no ga m' ghiulan fein a reir rabhaidh agus foillseachadh do thoil. Tha uime sin aobhar agam t-fhad-fhulangas agus do mhaitheas a mholadh, nach do ghearr thu as mi o chionn ùin fhad a fearann nam beo. Tha mi cliuthachadh t-fhoighidinn, a chionn nach robh mi 'g àiteachadh ifrinn fada roimh so; far am bheil

deich mìle peacach dearmadach a' caoi an amaid-eachd, agus bithidh iad ga chaoi am feasd. Ach, O Dhe, cia cho comasach 's a tha e, gum faod an cridhe neo-luach'ar so a th' agams', mo theoruchadh fa-dheoidh chum an leir-sgrìos, an-tromaichte le tuille fhoighidinn agus t-fhad-fhulangas rium! Tha mothachadh agam gur èigin do dhiadhachd a bhi na chùram sonruicht orm, luath no mall, no gu bheil mi cailte. Agus gidheadh tha mo chridhe faoin a' tarruing air ais o'n chuing: gidheadh tha mi ga m' shìneadh air leabai na leisg, agus ag iarraidh beagan tuille codail, beagan tuille clò-chodail, beagan tuille fillidh nan làmh gu codal. 'S ann mar so tha mo chridh truaidh a' tagradh air son a riaruchadh fein, 'an aghaidh geurmhothachaidh mo bharail is fearr. Ciod a their mi? O Thighearna saor mi uam fein! Saor mi o cheilg agus o mhealltoireachd a pheacaidh.

O Thighearna cha robh na firinne a tha nis air an teagasg dhomh, ann an an-fhios domh roimh. 'S minic a chaidh mo chuir air m' fhaicill mu neo-chinntichead na beatha so, agus mu bharrachd neo-chinntichead latha na slainte: Agus chuir mi cuid do rùn fhaoim romham, agus tha mi air tionnsgnadh air dol beagan air m' aghaidh le pille riutsa. Ach, mo thruaighe! cha robh mi, ach mar gu'm b' ann, ag itealaich mu dhiadhachd, agus cha do shocraich mi riamh air. Bha gach rùn-suidhicht' a chuir mi romham, air an sgapadh mar dheataich, no air an sgaoileadh, mar cheo roi'n ghaoith. Och nan sparradh tu na nithe sin air mo chridhe, le geurmhothachadh is cumhachdaiche na dh' fhairich mi riamh roimhe! O nan dian-ruagadh tu mi leo, an uair a theicheas mi rompa, m' as e 's gum bi mi co mòr air boile 's gun seachain mi tuille iad! Labhradh do spiorad rium ann an cainnt eugallaich èifeachdaich; agus gnathaich gach meadhon a shaoileas tu bhios feumail, chum mo dhùsgadh as a mharbh-chodal so, a bheir mo bhàs mar tachair sin! Gun robh fuaim nan nithe sin am chluasaibh, an uair a luidheas mi sìos, agus an uair a dh'èireas

mi suas! agus ma bhios fois na h-oì'che agus gnothaichean an latha rè seal air am bacadh leis an drùghadh a ni iad orm, bitheadh e mar sin, O Dhè! m' as e 's gur feaird a ghiulaineas mi air aghaidh mo ghnathaichean riutsa, agus fadheoidh gum faigh mi fois annad-sa, 'an ionad an uamhunn sin a tha mi nis a faireachduin, an uair a chuimhnicheas mi air Dia, agus mi fo mhi-shuaimhneas.

O Thighearna, tha 'm fheoil air chrith le h-uamhunn romhad, agus tha eagall orm roimh do bhreitheanasaidh. Tha eagall orm gum faod thu mo ghearradh as, m' an tig mo smuainte mu dhiadhachd gu foirf'eachd air bith, eadhon anns an àm chudthromach so, air dhomh toiseach smaoinich a bhi agam mu chràbbadh; agus cuir as d'a cheud fhàs air m' inntinn, le bàs siorruidh. Ach, O caomhainn mi, tha mi guidhe gu dùrachdach ort; air sgàth do thròcair coigil mi beagan ni 's faide! Faodai e bith, gum pill mi trid do ghràis. Faodai e bith, ma bhunaicheas tu t-fhoighidinn leam beagan ni 's faide, gun toirear toradh is fearr amach leis an fhear so nach robh ach a fàsachadh na talmhuinn. Agus deonaich gun dean a bhi cuimhneachadh air an fhad-fhulangas, a ghnàthaich thu cheana d' am thaobh, mo chumail o bhi buanachadh ni 's faide ri faoineachd riutsa, agus ri m' anam fein! O'n latha so, O Dhe, o'n uair so, deonaich gum fairich mi am barrachd drùghadh air mo chridhe mu dhiadhachd, na dh' fhairich mi riamh roimh, leis na leugh no na chuala mi! *Amen.*

AIDMHEIL a pheacaich, air dha bhi mothachail air a chionta.

O DHE! 'S tus' an t-àrd Uachdran, 's tu 'm breitheamh geur-sheallach agus Uile-chumhachdach! Tha mo choguis ag innseadh dhomh, nach deanadh mi

dh' àicheadh mo chiontai, ach an àireamh a mheud-
achadh, agus tuille connaidh a chuir air teine do
dhian chorruich. Ma dh' fhìrinnicheas mi mi fein,
dìtidh mo bheul fein mi. Oir chuartaich uile gun
àireamh mi: Ghabh m' aingi'eachd na h-urrad
ghreim dhìom 's nach urrainn mi amharc suas:
'Tha iad, mar a dh' innseadh dhomh a' d' ainm ni
's lionmhoire na falt mo chinn, agus thrèig mo
chridhe mi. Tha mi ni 's ciontaiche na 's urrainn
neach eile innseadh. Tha mo chridhe a' cuir tuill-
eadh as mo leith, na tha a h-aon de m' luchd dìt-
idh. Agus tha thusa, O Dhe, ni 's mò na mo
chridhe, agus 's aithne dhuit na h-uile nithe.

Bha mo bheatha lan ceannairc a' d' aghaidh.
Cha'n e gnìomh na dhà sonruicht' a th' agam ri bhi
dubhach air a shon. Cha robh aon ni ceart 'na
cheud-thùs, 'na thogradh agus 'na rùin. Bha 'm
anam uile fo mhi-riaghailt! Bha mo smuainte, mo
cheudfaihtean, mo thograidh agus mo dhèigh air an
claonadh gu truagh uaitse. Ghiulain mi mi fein,
mar g'am b' fhuathach leam thus', a tha ni 's ro-
thaitniche na aon neach eile; mar gam bithinn a
feuchainn cionnas a chuirinn corruich ort, agus gun
ruithinn amach t-fhoighidinn, iongantach 's mar tha
i. Bha mo dheanadais olc; bha mo chainnt ni bu
mheasa; agus O Dhe bheannuichte, cia mòr ni 's
truailidh na iad sin, a bha mo chridhe! B' aon
tobar gun tràigh peacaidh uil e! Tobar do thruail-
li'eachd ginidh, a mheasg a shruthaibh searbh le
laithibh mo leanabui'eachd; agus a tha, mo thruaighe,
a sìor ruith gus an latha 'n diugh, thairis air na
dh' fhaodadh gnìomh na cainnt a chuir an céill. Tha
mi faicinn gur ann mar so a tha chùis a thaobh aon
ni is fiosrach mise. Ach, Och, mo thruaighe! cia
ioma mìos agus bliadhna a dhi-chuimhnich mi! ach
tha fios agam gu bheil iad am bitheantas mar bha
iadsan air a bheil cuimhn' agam; ach a mhain gu
bheil mi a sìor dhol ni 's measa, agus a' claoidh
t-fhoighidinn ni 's mò agus ni 's mò, a bha do m'
thaobhsa anabharra mòr agus iongantach.

'S mòr an t-ìoghnadh a th' orm, gun do ghiulain

thu cho fada leam! 'S ann a chionn gur Dia, agus nach duin' thu. Nan deanta a shamhuil so do eucoir ormsa, cnuimh pheacach, cha b' urrainn mi giulan leis. Nam bithinn a' m' rìgh, 's fhada o chuir mi ceartas 'an gnìomh air aon neach a dheanadh trian a' m' aghaidh do na rinn mis ortsa. Nam bu phàranda mi, 's fhad o chuir mi cùl ri aon duine-cloinne a bhiodh co neo-thaingeil mhi-fhreagarrach dhomhsa, 's a bha mise dhuitse, O Athair mo spioraid! Bhiodh mo chaomh iochd àthaireil air fionnarachadh d'a thaobh, agus bu bheag orm fhaicinn na guth a chluinntinn air. C' ar son ma ta, O Thighearna, nach 'eil mis air mo thilgeadh a mach as t-fhianuis? C' ar son nach eil mi air mo ghlasadh suas fo bhinn leir-sgrìos nach gabhadh caochladh? Ach, O Dhe, ma tha fhathast aon seol air dol as, m' as ion do chreutair cho chiontach riumsa dòchas a bhi aige, biodh e air fhosgladh dhomh trid do shoisgeil agus do ghràis! Agus ma tha 'm barrachd caismeachd, irioslachaidh, agus eagail, feumail chum mo shaoradh, deonaich dhomh an coinneachadh agus an giulan gu h-iomchuidh. Lot mo chridhe, O Dhe, m' as e 's gun leigheis thu e a rìs: agus bris e na bhloidibh, ma dh' aontaicheas tu fadheoidh a cheangal suas.

URNUGH agus buidheachas neach a dhearmaid an Soisgeul, ach a tha nis gu taingeil a' gabhail ri tairgse na Slainte.

Is toigh leam an Tighearna, arson gun d' éisd e ri m' ghuth agus ri m' athchuingibh. A chionn gu'n d' aom e rium a chluas, uime sin, gairmidh mi air am fad 's as beo mi. "Chuairtich piantan a bhàis mi, agus ghlac cràdh ifrinn mi: fhuair mi teinn agus bròn. An sin ghairm mi air ainm an Tighearna. O Thighearna, guidheam ort saor m' anam. Tha 'n Tighearna, gràsmhor agus firin-

neach; seadh, tha ar Dia-ne trècaireach. Pill gu d' shuaimhneas, O m' anam; oir bhuin Dia gu fiughantach riut. Oir shaor thu m' anam o 'n bhàs, mo shùile o dheuraibh, agus mo chosan e thuisleadh."

A Dhe bheannaichte, ged a tha dòchas agam gun do mhaith thusa mo pheacaidh, cionnas a bheir mi maitheanas domh fein, a chuir co fada cùl ri cuireadh càirdeil agus ri dian-earail an t-soisgeil. 'S ann an comain do ghràis a tha mi nach robh mi air m' fhàgail gu cruas cridhe agus gu doille inntinn, agus gu cur an aghaidh t-Fhocail, gus am bithinn tur chailte. A Shlanuighear bheannaichte, am faod truaghan neo-aithrigh mar tha mise, a rinn co fada dearmad ort, 's a chéus as ùr thu, le chionta agus le chion aithreachais, a bhi air àir-eamh am meusg do sheirbhisich, agus na oighre air gloir shiorruidh? O! àirde agus doimhne, leud agus fad, gràidh Dhe, a tha dol thar gach eolas. 'S ann o d' Fhocal fein a tha 'n cuireadh agam, "Thigibh a' m' ionnsuidh-se sibhse uile a ta ri saothair, agus fo throm uallaich, agus bheir mise foisduibh."

Tha mi toirt buidheachais duit, O mo Dhia, arson an t-saoruidh mhòir a sholair thu dhomh ann an Iosa Criosd. Tha mi gu taingeil a' gabhail ris mar m' uile shlainte, agus m' uile mhiann. Tha aoibhneas orm ri cumhachd agus gràs an t-Slanuighir, agus co-ro-fhreagarach 's a tha e do m' chor. O! gu 'n cosnam Criosd, agus a bhi air m' fhaighinn ann, gun m' fhìreantachd fein a bhi agam, a tha o 'n lagh, ach an fhìreantachd sin a ta tre chreidimh ann an Criosd. Gun deònaichear dhomh creidsinn 'na ainm, agus gabhail ris, neach a rinn-eadh dhomhsa le Dia 'na ghliocas, 'na fhìreantachd, 'na naomhachd, agus 'na shaorsa. Gun robh mo bheachd m'a ghràs agus m'a ghlòir a sior mbeudhachadh, gus an là, tha dòchas iriosal agam, san deanar cosmhuil ris-san mi, agus am faic mi e dìreach mar tha e. Neartaich mi, trid do Spioraid, O! Athair ro-thròcairich, gu m' mhuighinn uile a

shocrachadh air, agus stéigh mo dhòchais a dheanamh ga iobairt agus ga fhìreantachd, eadhon gus a chrìoch.

Tha mi toirt buidheachas duit, O Dhe, arson na sìth agus an aoibhneis a rùn-phàirtich crann-ceusaidh Chrìosd do m' chridhe. Agus tha aiteas orm, gu bheil thusa trid a chrann-ceusaidh-san air fàs domh a d' Dhia agus a d' Athair réidh rium annsan. O Dhe, bheir mi moladh dhuit: Ged a bha corruich ort rium, tha do dhìom air pilleadh air falbh, agus tha thu toirt sòlais domh. Feuch 's e Dia mo shlainte; cuiridh mi m' earbs' ann, agus cha bhi eagal orm: oir 's e 'n Tighearna mo neart agus m' òran, 's esan mar an ceudna mo shlainte. Oir rinn an Ti a ta cumhachdach nithe mòra dhomh; agus is naomha ainm. Gum buanaich mar so aoibhneas an Tighearna gu bhi na neart agam. Gu'n coimhheadh an Ti sin, tha dòchas agam, trid a ghràis a thug mi o rioghachd an dorchadais do rioghachd a Mhic ghràdhaich, mi o thuitem, agus mo neartachadh gu bhi dìleas gu bàs. Am feadh a tha mi gu laitheil an dùil ri saoradh tre fhuil Chrìosd, gun robh mi air mo neartuchadh gu eir-eachdas a chuir air teagasg mo Shlanuighir, le bhi sìor-mheudachadh ann an toraibh na fìreantachd. Gun robh mi da rìreadh air mo cheusadh maille ri Crìosd; gidheadh gun robh mi beo: ach cha mhise, ach Crìosd a ta beo annam: agus gun robh a bheatha a ta mi nis a' caitheamh san fheoil, air a caitheamh tre chreidimh Mhic Dhe, a ghràdhaich mi, agus a thug e fein air mo shon.

Agus a nis, O! Athair ro-thròcaireach; ciod air a' bheil mi feitheamh? tha mo dhòchas annad. Agus dhà-san is urrainn mo choimhead o thuitem, agus mo nochda neo-lochdach an làthair a ghlòire le h-aoibhneas ro mhòr, do'n Dia a ta mhàin glic, mo Shlanuighear, gun robh gloir agus mòralachd, neart agus cumhachd, a nis agus gu sìorruidh. *Amen.*

Aidmheil agus ùrnuigh peacaich a tha fo aithreachas.

O! DHE lan-chumhachdaich, uile-ghlic agus ghràs-mhoir, ge d' is beag orts a uile lachd dheanamh na h-aingidheachd, agus ge nach faod thu bhi rèidh ri peacadh; trid eadar-ghuidhe do Mhic uile-bheannaichte, amhaire le tiom-chridhe ormsa peacach truagh, a tha tuiteam le glùnaibh lùbta aig cos-stòl do ghràis. Nam freagrainn an àrd chrioch àraidh fhior-ghlan sin chum an do chruthaichheadh agus an do shàoradh mi, dh' fhaodainn anis teachd a t' ionnsuidh le muinghinn agus le dànadas mic, agus le dearbh-bheachd gun dean thu cuspair do ghràidh dhìom: ach rinn mi ceannaire amaideach a' t' aghaidh! dhearmaid mi gu deonach an Dia a chruthaich mi; an Slanui-fhear a shaor mi; agus a ghlòir shiorruidh a chuir thu ann am thairgse. Dhi-chuimhnich mi an gnothach air 'n do chuir thu chum an t' Saoghail mi; ghluais mi mar nach cruthaichte mi, ach chum beagan aimsir a struidheadh ann an suaimhneas feolmhor, agus mo chorp a reamhrachadh mar lòn do dhaolaibh na h-uaigne. Dhi-chuimhnich mi le m' thoil gur duine mi, a fhuair reuson chum m' fheoil a riaghladh, eolas a ghabhail air mo Dhia, roi shealladh a ghabhail do m' bhàs, agus do staid na neo-bhàsmhoireachd. Chuir mi mo reuson fo cheannsal cumhachd iochdranach m' anama, agus ghluais mi mar bhrùid a bhàsaicheas. Och! an aimsir luach-mhor a chaill mi, agus cha 'n fhaod an saoghal gu leir a' toirt air a h-ais! O! an cuire gràs-mhor a dhearmaid mi! O! gairm Dhe a dhiult mi! an gràdh iongantach ris an do chuir mi cùl le mi-thaingeachd, agus an tròcair shaibhir a mhi-ghnàthaich agus a dh' iompaich mi gu macnus peacach! Cia domhainn a chiont a chuir mi an gnìomh! agus cia mòr na sòlais a chaill mi! Dh' fhaodainn bhi fad m' aimsir ann ad ghràdhs' a Dhe thròcairich; agus ann an sòlas t' fhocail agus do shlighe fhior-ghloin; ann an roi-shealla sòlasach neamh gach latha; agus ann an aoibhneas an spioraid naoimh,

nan gabhainn do naomh-reachd-sa mar riaghailt : ach dh' èisd mi ris an fheoil, agus ris an t' saoghal aingidh chealgach, agus roighnich mi beatha dhiom-buan pheacach, roimh d' ghràdh-sa agus roimh ghlòir shiorruidh !

Och ! ciod a rinn mi o thainig mi chum an t'saoghail ! Thug peacadh agus amaideachd uam m' aimsir. Is nàr leam ath-shealladh a ghabhail do gach bliadhna a mhi-bhuilich mi ; no smuainteachadh air a bhuair-eadh gan d' aom mi : Och ! ciod an diomhanas a mheall o m' Dhia mi ? Nach beag a bha agam air son an t' sòlais naomh a chaill mi ? Mar Esau reic mi mo chòir-bhreith gu sanntach air aon lan beoil, a thoileachadh mo mheanm-mhacnuis, mo chiocrais, agus m' ana-mianna, rinn mi di-meas air gach sòlas neamhaidh ; agus tailceas mhi-nàdurra air maitheas mo Chruthai-fhir ! Rinn mi tàir air gràdh agus gràs m' Fhir-shaoraidh ! chuir mi an aghaidh do Spioraid naoimh ; chuir mi tosd air mo choguis, agus campar air do mhinisteiribh, agus air mo chàirdibh ro-dhìleas fein. Chuir mi anns an staid mhul-adaich thruaigh so mi fein, agus is aobhar nàire agus uallach dhomh fein mi, agus is uabhann leam Dia, a bhiodh agam mar mhuinghinn agus mar shòlas mur bu mhi fein an coireach.

Is leur dhuitse mo pheaca diomhair, ge nach leur do dhaoinibh e ; 's aithne dhuit gach ni a tha 'g a antromachadh ! O ! Thighearna, fhuair mo pheacadh agus mo dhòlas lamh-an-uachdar orm ! Ma dh' amhairceas mi air mo dhiaigh, chi mi m' aingidh-eachd air tòir m' anama mar nàmhuid neart-mhor, deas gu m' ghlacadh agus gu m' leir-sgrios ! Ma dh' amhairceas mi romham, chi mi do bhreitheanas co'-thromach uabhasach, agus tha fios agam nach saor thu an ciontach, ach air chumhnanta soisgeil do Mhic. Ma dh' amhairceas mi air m' anam, chi mi cridhe truailte dorch. Ma dh' amhairceas mi an taobh amach dhiom, chi mi an saoghal a' sior-thairgseadh nuadh-bhuaire gu m' mhealladh. Ma dh' amhairceas mi os mo cheann, chi mi do mhòrachd uabhasach d' an d' thug mi oilbheum. Ma dh'

amhairceas mi fotham, chi mi ionad na dòrainn shiorruidh a thoill mi ! is eagal leam bhi beo, agus is mò an t' eagal leam bàsachadh !

Ach gidheadh, an uair a ghabhas mi sealla de d' Mhac ; do shaibhreas do thròcair ; agus do d' choi'-cheangal ; tha dùil chinnteach agam gun co'-shìn do mhaitheas ri d' mhòrachd ; is fìor-ghràdh thu, agus tha do thròcair os ceann t' obair uile. Dh' aontaich do Mhac bhi co gràsmhor do pheacachaibh, air mhodh co iongantach ; rinn agus dh' fhuiling e urrad chum ar saoradh 's na 'n cuirinn an ceist gu bheil thu toileach maitheanas peacaidh a dheònachadh, gu 'n ann-tromaichinn m' uile chionta, le h eas-urram a thoirt do d' thròcair gun choimeas a chuir thu romhad a ghlòrachadh. Os-barr chi mi sgriobht ann a' t' fhocal, gun d' rinn thu co'-cheangal gràis trid Chrìosd, agus gun d' thug thu reachd dearmaid amach, anns an do dheònaich thu cheana maitheanas do na h-uile, air chumhnanta, ach gu saor ; a' toirt doibh maitheanas nan uile pheacaidh, gun neach air bith a dhruideadh amach a philleas riut trid Iosa Crìosd, le creidimh, aithreachas, agus leasacha beatha neo-chealgach. Tha do throcair a thaisbein thu cheana dhomh, a'meudachadh mo mhuinghinn, do bhrìgh nach do leir-sgrìos thu mi, agus nach d' thug thu thairis mi do chruas mo chridhe fein ; ach gu bheil thu a' leigeil ris mo pheacaidh agus mo chunnairt domh m' an d' thèid mi a' àite teasairginn.

O ! uime sin, amhairc ormsa peacach, a tha air mo ghlùnaibh lubt' ann ad làthair, a' bualadh m' uchd mar an cìos-mhaor, agus leis an nàr mo shùil a thogail ri neamh. O ! Dhe dean tròcair ormsa peacach. Tha mi 'g aideachadh, cha 'n e amhain mo pheaca gin ach amaideachd agus cuthach m' òige, lionmhoireachd peacaidh m' ain-eolais, agus m' eolais, mo neo chùraim agus mo thoileileachd, mo dhearmaid agus mo ghniomharra, an aghaidh an reachd nàdurra, agus an aghaidh gràs agus soisgeul do Mhic. O ! mo Dhia, teasairg mi, agus deonaich dhomh maitheanas, air sgàth saibhris do

thròcair, air sgàth iobairt agus mor-luach do Mhic, agus air sgàth geallaidh a mhaitheanais a thug thu dhuinn trid do Mhic; oir annta sin ambhain tha mo mhuinghinn uile. Na dìt mi oir tha mi 'g am dhìteadh fein. O thus' a dh' fhosgail tobar luachmhor do phéacadh agus do neo-ghloine, gu h-iomlan ionnail mi o m' aingidheachd, agus glan mi o m' pheacadh. Ged a thoill mi ó d' cheartas m' iom-ain chum ifrinn gu grad, thugadh do thròcair buaidh ann am thearmunn. Cha'n'eil tlachd air bith agad ann an leir-sgrios peacaich, ach is roighniche leat gum pilleadh e le h-aithreachas agus gu 'm bitheadh e beo. Mar 'eil m' aithreachas mar is àill leat, O! maothaich mo chridhe cruaidh cloiche, agus deonaich dhomh aithreachas slainteil. Pill, mi riut fein, O! Dhe mo shlainte; agus tog dealradh do ghnùis òrm. Cruthaich cridhe glan, agus athnuadhaich Spiorad ceart annam. Air pilleadh dhomhsa do mhac struidheil truagh, na coinnich ann am feirg mi, ach fàilltich mi ann an glacaibh do chaomh-throcair. Na tilg o d' shealla mi, agus na fògair uait mi le luchd dheanamh na h-aingidheachd. O! Athair, a dh' fhuiling mi gu foighidneach an uair a rinn mi di-meas ort, anis, air iarraidh dhomh a' t' ionnsuidh, na diult mi, agus mi ar mo ghlùnaibh anns an luaithre a' guidheadh do throcair. Dh' iompaich thu Manaseh aingidh, agus Saul t' fhear dian-ruagaidh, agus thug thu maith-eanas doibh; agus tha mòran air neamh, a bha naimhdeil duit, mar an ceudna! le maitheanas a thoirt do ro-lionmhoireachd mo pheacaidhs' glòraichi tu làn-shaibhreas do ghràis.

Cha'n'eil mi 'g iarraidh comas peacachaidh a rìs, ach saorsadh o chumhachd mo nàduir pheacaich. Deonaich dhomh do m' nuadhachadh Spiorad do Mhic, a naomhaicheas uile chumhachda m' anama. Thoir dhomh an reuson, agus an nàdur nuadh neamhaidh, agus Spiorad na h-uchdmhacachd do m' athchrn-thachadh a rèir t' iomhaigh glòrmhoir fein, chum 's gum bi mi naomh mar a tha thu fein naomh. Soillsich mi le h-eolas slainteil ort fein agus air do

Mhac Iosa Criosd. O ! lion mi le d' ghràdh, chum 's gun socraich mi m' anam gu h-ìomlan ort ; agus gun gabh mi tlachd os gach ni, ann an cuimhne do mhòrachd neamhaidh. Ruidheadh mo smuainte gu saor air do dhiaigh le tlachd ! labhradh mo theanga gu sòlasach saor, ort fein, air do ghlòir, air do rioghachd, air t' fhocal agus air do shlighe. O ! taisgear m' ionmhas air neamh, agus labhram le tlachd air an ionad aoibhinn sin gach là. Deonaich gur e ard-ghnothach m' anama choisrigte gach la, thus a thoil-eachadh, agus a chliuthachadh ; do rioghachd a chuir air a h-aghaidh, agus do riar a dheanamh ! Cuir t' eagal ann am chridhe, chum 's nach tréig mi gu bràth thu ! Bha tuille 's a chòir fein aig an t' saoghal so de m' anam cheana ; ach anis ceusar an saoghal domhsa, agus mise do 'n t' saoghal, trid crann-ceusaidh Chrìosd. Na gràdhaichim an saoghal no nithe saoghalta gu h-anabarrach : ach air bhith do bhiadh agus do eudach agam, thoir orm bhi toilichte leo. Cuir as do m' uil' ana-mianna feolmhor, chum 's nach amhairc mi le sannt an diaigh na feola ach an diaigh an Spioraid. Coimhead mi o ribe na cuideachd aingidh, o chomhairle agus o shlighe dhaoin' an-diadhaidh. Beannaich mi le co'-chomunn nan naomh mar chuideachda ; agus leis na meadhonaibh sin uil' a dh' òrduich thu a shoirbheachadh le 'r slaint' agus naomhachadh. Och gun mo shligh a bhi co dìreach 's gum faodainn do naomh-reachd a choimhead. Na leig dhomh pill-eadh ri h-amaideachd gu bràth, no co'-cheangal mo Dhe a dhearmad. Cuidich leam mo cheud thogra peacach a mhùchadh, agus gràin a ghabhail de gach smuain agus miann peacach. Neartaicheadh do Spiorad mi an aghaidh gach buaireadh chum 's gun toir mi buaidh, agus gum buanaich mi ùmhal dhuitse gu bràth. Ullaich mi fa chomhair fulangais, bàis, agus breitheanais, chum 's an uair is eiginn domh an saoghal peacach so fhàgail, gum faod mi mo Spiorad a thoirt suas le gairdeachas, ann an lamhaibh dìleas m' Fhir-shaoraidh chaoimh : agus chum 's nach àireamhar mi le luchd-aingidheachd, a bhàsaicheas

ann am meadhon am peacaidh neo-lughta, agus a thriallas chum dòrainn shiorruidh: ach gum bi mi ann an Criosd leis a cheartas a tha o Dhia trid creidimh; agus gun ruig mi air ais-eirigh nam firean: chum 's gum broснаich cuimhn' a pheacaidh agus na dòrainn o'n do shaor thu mi, mo shior-chliu dhuitse mo Chruthai-fhear, m' Fhear-saoraidh agus m' Fhear-naomhachaidh.

O! gu'n gairmeadh agus gu 'n iompaicheadh tu cinnich thruagh an iodhail-aoraidh agus an neo-chreidimh; agus lionmhoireachd luchd-fuar-chràbhuidh an-diadhaidh, aig am bheil an t' ainm criosduidh, gun fhirinn, gun chumhachd, agus gun bheatha an t' soisgeil. O! cuir amach luchd-saothaireach chum t' fhogharaidh, agus na bacadh an diabhol iad. Soirbheich le soisgeul, agus le rioghachd do Mhic, chum 's gu'n iompaichear t' uile pheacaich a t' ionnsuidh, agus gum bi an talamh so ni 's cosmhuile ri neamh; 's a chum 'n uair a chruinnicheas tu sinn uil' an aon bhuidheann fo Chrìosd, gun cuirear as do leth, le gràdh agus le gàirdeachas iomlan, rioghachd, cumhachd agus glòir, gu suthainn siorruidh. *Amen.*

BEACHD-SMUAINTEACHADH a *Pheacaich a fhuair mothachadh, 's a tha leige dheth a leith-sgeulan faoin am fianuis De.*

Is bochd gun amhurus an staid gus an d'thàinig mi! Pheacaich mi; agus ciod a their mi riutsa, O Fhir-coimhid dhaoine. Ciod tha chridhe agam a ràdh? B' anaideach mi bhi ga m' mhealladh fein le leith-sgeulaibh faoine mar sin, 's a bhi ann am barail gun dìongadh iad a bheag a' d' lathair chumhachdaichse; no gu 'm b' urradh dhomh urrad 's an ainmeachadh ann! Cha'n'eil e 'n comas domh dhànadas a ghabhail na ni e.—Tha mi a' m' thosd agus fo nàire. Chuireadh, mo thruaighe, as de m' dhòchuis; agus tha m' anam ullamh gu bàsachadh cuideachd, co fada 's a 's urrainn anam neo-bhàsmhor bàsachadh: Agus

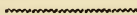

cha mhòr nach b' fhearr leam a ràdh, O nach glan bhàsaicheadh e ! Tha mi gun amharus a' m' chiontach 'an laimh aig ceartas, air mo dhi-armachadh o na h-airm as an robh m'earbsa. Cha dean cealg-oireachd ach brosnuchadh a chuir ri brosnuchadh. Uime sin aidichidh mi e gu saor soilleir. Rinn mi dìreach mar g' am biodh fìughair agam gu 'm b' ionann do Dhia a 's domh fein : Ach thuirt e, bheir mi achmhasan duit : Cuiridh mi do pheacaidh 'an òrdugh fa chomhair do shùl ; cuiridh mi an òrdugh catha iad. Tha iad ga m' chuairteachadh air chor 's nach 'eil seol dol as agam ! Och m' anam, rinn iad mar gu'm b' ann, prìosanach dhìot ; agus tha iad gad' thoirt chum caithir-bhreitheanaidh Dhe.

'S eiginn duit thu fein a nochda na làthair ! 'S eiginn duit am breitheamh eagallach sìorruidh fhaicinn, a sgrùdas na h-àirnean ; agus nach iarr aon dearbhadh eile, oir bha e fein fianuiseach air t-uile cheannairc. Is eiginn duit fhaicinn, O anam, 'na shuidh gu breith a thoirt ort : Agus ma bhios e teann ann an comhar-rachadh aingidheachd, cionnas a fhreagras tu e aon uair a 's a mhìle ! Agus mar urrainn duit a fhreagairt, ciod a chainnt a labhras easan riut ! A Thighearna, a reir 's mar tha chùis, cha'n ion domh dèchas a bhli agam ri aon ni ach ri bhli air mo dhìte. Agus ciod an dìte a ta ann ? Leig leam smuaineach air ? Leig dhomh mo bhinn a leughadh m' an toirear a mach i air doigh nach gabh i caochladh ? Tha fios agam, gu bheil i sìos na fhocal ; agus tha fios agam gur h-ann o rùn gràsmhor a tha e teachd. Tha mi fiosrach, gu 'm bu mhath leis eagal a chuir orm, chum nach rachadh mo sgrios. Labhair rium, uime sin, O Dhe, am feadh nach i so an uair ma dheireadh a labhras tu, agus nach éisd thu tuille riumsa. Labhair air mhodh eifeachdach a chuir geilt orm, ach gun mo chuir gu tur an eadòchas. Agus biodh t-fhocal, ge b'e sam bith goirt oibreachadh, beo, agus cumhachdach, agus nì's géire na claidheamh dà fhaobhair air bith. Na bitheam air m' fhàgail a' m' chobhartach bochd dhoibhsan a dheanadh fàisneachd dhomh air nithe mìne, gus am bi mi air mo ghlasadh

suas fo fheirg, agus a' mothachadh do cheartais a troi-lot m' anama, agus nimh do shaighdean ag òl suas m' uile spioraid.

M'an gabh mi lan-bheachd air a chùis, tha mi fiosrach gur ni eagallach tuiteam an lamhaibh an De bheo. O Dhe bheo, 'an aon seadh tha mi cheana air tuiteam a' d' lamhuibh. Tha mi gu ceart-bhreitheach buailteach do d' chorruich; agus ge b'e breth a thig orm a mach o' d' làthairse, 's eiginn domh mi fein fhàgail ciontach agus thus' a mheas cothromach. Cha 'n eil e comasach buntainn rium ni 's cruaidhe na thoill mo pheacaidh. Agus ge b'e sam bith co searbh sa bhios cuach na ball-chrith sin, a dh' òrduicheas tu dhomh, tha mi ga m' mheas fein toilltinneach air a deasguinean fhàsgadh gu buileach. *Amen.*

SMAUAINTE a pheacaich, a tha gabhail eagail a bhi caillte.

Is duine truagh mi! Ciod a ni mi? no, co ionn-suidh theicheas mi? Tha mi air mo thomhas air a mheidh, agus fhuaradh gann mi. 'Si so mo bhreith: a bhinn ris an ion fughair a bhi agam o bheul Chrìosd fein; o bheul na ti sin a chaidh gu bàs chum daoine shaoradh agus a thearnadh. Binn eagallach! agus ni 's ro-uamhasaiche 'n uair a bheirear fainear i san t-seadh sin! Co ris a sheallas mi chum mo shaoradh uaipe? Co ris a ghlaodhas mi? An abair mi ris na creagan tuiteam orm, agus ris na sleibhtean; iad ga m' fholach? Ciod am feum a dheanadh sin domh? Ge d' a bhithinn air mo shlugadh suas fo Chreagan agus Shleibhtean, cha b' urrainn doibh m' fholach o bheachd a shùlsan, agus ruigeadh a làmh orm an sin co réibheirteach 's an aon àit' eile.

Is duine ro thruagh mi gun amharus! Och b' fhearr nach d' rugadh riamh mi! Och b' fhearr nach robh eolas riamh agam air buaidh agus sochair

an nàduir riasonda! Sochair chruaidh-fhortanach da rìreadh, a tha ga m' fhàgail buailteach do dhìte agus do chorruich! B' fhearr nach d' fhuair mi riamh eòlas air toil De, seach 'an diaigh dhomh fhaotuinn a chuir an neo-shuim agus ciontachadh na aghaidh! B' fhearr leam gu'm bithinn an dlu-dhaimh ris an aon is suarraiche de 'n chinne-daoine, riusan is tinne air nàdur nam brùidean, seach mo chrannchur a bhi agam ann an talamh soluis, am measg a choilion soilleireachd air riason, agus am measg a choilion eolas air diadbachd cuideachd! agus gach sochair dhiubh so a mhi-ghnàthachadh chum mo leir-sgrìos siorruidh ann tromachadh! Och b' fhearr gun tugadh Dia air falbh an t-anam riasonda so! Ach mo thruaighe, mairidh e beo gu claidh a bhàis shiorruidh a mhothachadh. C' ar son a bhlais mi a choilion sochair o 'm Chruth'aigh'ear, gu deasguinean a chorruich fhàsgadh a mach air a cheann ma dheireadh. C' ar son a fhuair mi eolas air solas cuideachda, agus air comhludair chàirdean, chum am malairt air son cuideachda dheamhan agus spiorada malluichte ann an Tophet? Och mo thruaighe, co is urrainn comhnuidh a ghabhail leo 'an lasraichibh millteach? Co is urrainn luidheadh sìos leo 'an teine siorruidh?

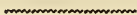
Ach co a th' agam r'a choireachadh arson so uile, ach mi fein? Co air is urrainn mi a choir 'a chuir, ach air m' amaideachd cheann-laidir choirbte fein? Mo thruaigh, co air a dh' fhaodar coire an iomlain do'n leir-sgrìos uabhasach so a chuir, ach air an aon aobhar mhalluichte, air dhomh reachd Dhe a bhriseadh, gun do chuir mi cùl r'a shoisgeul cuideachd?

Gidheadh dean foighidinn, O m' anam, am meadhon nan gearan dòlasach sin. Am faod mi a ràdh, gun do chuir mi tur chùl ris an t-soisgeul? Nach 'eil mi an diugh fo 'n fhuaime aige? Cha tainig a bhinn amach a' m' aghaidh fhathast air dhoigh 's nach fhaodar a h-atharrachadh. Troimh an duibhre choimhich so, tha aon fhàirleus dochuis a' briseadh a stigh, agus cha 'n 'eil e eacomasach dhomh fhathast, a bhi air mo shaoradh.

Is sòlasach an smuain e ! Dean gàirdeachas air a shon, O m' anam, ge d' is ann le ball-chrith ; agus pill gu grad ris an Dia sin, ge d' a chaidh a bhrosnuchadh le deich mìle cionta, nach do mhionnaich fhathast na fheirg, nach ceadaichte dhomh tuille co-chomunn a chumail ris, no nach rachainn a steach d'a shuaimhneas.

Tha mi nis, O THIGHEARNA bheannuichte, ga m' shleuchdadh sìos san duslach a' d' fhianuis. Tha mi 'g aideachadh bhi m' chreutair truagh fo bhìnne. Ach 's ionann cainnt domh's do 'n chis-mhaor iriosal, a Dhia dean trocair ormsa, ta m' pheacach. Tha càileiginn do bheachd neo-iomlan agam air slighe troimh 'n comasach dhomh dol as. O Dhe, ciod air bith i an t-slighe sin, nochd dhomh i, guidheam ort ? Comharraich a mach i co soilleir 's nach urrainn domh dol am mearachd oirre ! Agus O dean mo chridhe toileach gabhail rithe, ge b'e sam bith iriosal no cràiteach a bhitheas e ?

Gu cinnteach, O Dhe, tha moran agam r'a fhoghlum ; ach bi thusa a' d' oid-ionnsuich dhomh ? Cuir stad c' ar tamuill bhig air do laimh a tha togta suas ; agus cuir dàil sa bhuille, air son do chaomh iochd neo-chrìochnach, gus an rannsuich mi cionnas a dh' fhaodas mi gu h-iomlan a sheachnadh ? *Amen.*

TUIREADH *a pheacaich, san staid thruagh so.*

Mo thruaigh is dòlasach, neo-shòlasach mo staid ! Is duine truagh mi a thug mi fhein a chum na h-inbhe so ! Is duine truagh, bochd, truailidh, tréigte mi ! C' ait am bheil m' àrdan, agus uabhar mo chridhe ? c'ait am bheil na diathan bréige d' an d' thug mi gràdh agus seirbhis, an diaigh an do ghluais agus a dh' iarr mi, am feadh a bha mi a' cuir mo chiontaidh an aghaidh neamh an lionmhoireachd ? Am bheil cridhe sam bith ann a ghabhas truas diom ? Am bheil aon lamh ann gu m' shaoradh ? Gabhaibh

truas rium ; gabhaibh truas rium, O mo chàirde, oir bhuin lamh Dhe rium ; ghlac i mi ; tha mi ga fair-achduinn ga m' ro-theannadh ! agus ciod a ni mi ? theagamh, gu bheil truas aca dhiom ; ach mo thruaigh, cia fann an iochd ? Ma tha cobhair an aon ni an cumhachd nàduir, innsibh dhomh c'ait am faighear e ! Comharraichibh a mach dhomh e ; seòluibh mi da ionnsuidh ; no b' fhearr leam, fo nàire agus ìoghnadh mar tha mi, gu'n glacadh sibh air laimh mi, is mo thoirt da ionnsuidh.

O sibhs' a mhinisteiribh an Tighearna, d' an dreuchd a bhi toirt co-fhurtachd do anamaibh triobluideach, gabhaibh truas diom ! 'S eagal leam gur mac-samhuil mi do ioma neach truagh eile, aig a bheil co-fheum air bhur còmhnaidh. Leigibh dhibh gach cùram eile, chum cùram a ghabhail do m' anamsa, a tha, mar gu'm b'ann, a' call fhola gu bàs, (ma dh' fhaodar sin a ràdh) am feadh, theagamh, is gann a sheallas sibh orm ; no sùil fhaoin a thoirt orm, 's a gabhail seachad taobh eile na slighe. Gidheadh mo thruaighe, ann an staid mar tha mise, ciod a dhiongadh bhur saothair, mar bi aic ach i fein. Mar dean an Tighearna cobhair orm, cionnas is urrainn duibhs' a dheanamh ?

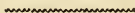
O ! Dhe spiorad gach uile fheola, tha mi togail suas mo shùl riut, 's ag èigheach riut, mar a broinn na h-uaighe. Tha mi air a chuid is lugha, ag èigheach riut o bruaich. Gidheadh am feadh a ta mi am shìneadh mar so a'd fhiauis 'san teinn ro-mhòr so, tha fios agam gur h-urrainn do neart Uile-chumhachdach agus do ghràs gun tomhas doigh fhaotainn a mach air mo thearnadh.

Is ann ortsa is mò a rinn mi de dhochair, agus an diaigh sin uile, 's ann a mhàin uaitse tha fiugh-air agam ri cobhair. A' t' aghaidh, a' t' aghaidh fein a mhàin pheacaich mi, agus rinn mi olc a' d' shealladh, air chor 's gu'm fìreanaichear thusa 'nuair a labhras tu, gu'm bi thu glan 'n uair a bheir thu breth, ge d' a dh' òrduicheadh tu mi air an àm so gu truaigh bhith-bhuan. A's gidheadh tha mi mothachadh ni-eiginn a tha gu dìomhair ga m' tharr-

uing a' t' ionnsuidh, mar gu'm faighinn fuasgladh an sin, far an do thoill mi an leir-sgrios a b' ann-truime. A Dhe bheannuichte, thug mi sgrios orm fein; ach 's ann annadsa a ta mo chobhair, ma tha cobhair sam bith r'a fhaotuinn.

Tha fios agam nach eil am bitheantas do sligheansa mar ar slighean-ne, no do smuainte-se mar ar smuainte-ne; ach gu bheil iad co an-àrd os an cionn 's a tha na neamha os cionn na talmhainn. Air an aobhar sin dean tràcair orm, O Dhe, a reir lionmhoireachd do chaomh thròcairean! Och comharrach a mach an t-slighe chum a bhaile dhèidh! Och treorich mi san t-slighe shiorruidh! Tha fios agam gur e do shoisgeul an t-aon fhuasgladh: O teaguisg do d' òglaich a fhrithealadh! Ullaich mo chridhe chum gabhail ris! agus na ceaduich do'n mhiosguinn sin a tha ann am nàdur, mar is tric a thachair, an ìocshlaint àghmhor sin a thionnda gu nimh! *Amen.*

SMUAINTE a pheacaich mu ait-theachdoireachd na slainte.

O M' ANAM, cia iongantach an teachdoireachd a fhuair thu an diugh! 'S minic a chuala mi roimh i; agus tha mi co cleachdta r'a cluinntinn, is nach 'eil mi co mothachail air an ìoghnadh. Ach O m' anam thoir fainear, ciod a chuala tu; agus abair, mar is math a dh'fhaodar a ràdh, gu bheil ainm ar Slanuighear, leis an teachdoireachd, Iongantach, Comhairliche, an uair a tha e nochda dhuit gràdh co iongantach, agus a' tairgse dhuit an leithid de chomhairlean sìth?

A Slanuighear bheannuichte, am bheil a chùis da rìreadh mar so! Nach e h-ann innleachd inntinn dhaoine? Gu cinnteach cha 'n e! Ciod an inntinn duine a b' urrainn a dhealbh no a smuainteachadh? Am bheil e dearbh-chinnteach, gun d' fhàg thusa greadhnachas agus aoibhneas an t-saogh-

ail neamhuidh, thaobh iochd do m' leithidse de dhuine truagh? Och ge nach deanadh tu ach amharc a nuas ormsa, o àirde do mhòrachd agus do shonais, agus teachdoireachd ghràsmhor a chum mo sheòladh, a chuir leis an aon bu lugha de d' sheirbheisich, b' iomchuidh a thigeadh e dhomh mi fein irioslachadh sìos le ìoghnadh taingeil, agus cosan na ti a dh' fhoillsich an t-Slainte so a phògadh. Ach an d' aontaich thu gu'm bu tu fein an teachdoire! Bu mhòr a chùis sin, ge nach deanadh tu ach aon uair fhoillseachadh, agus grad philleadh air t-ais chum na rìgh-chaithreach o'n tug do chaomh iochd a nuas thu! Ach cha 'n e so an t-iomlan do bhuaidh do ghràis ainmeil. Cha 'n e a mhàin gun do cho-aontaich thu teachd a nuas air thalamh, ach bhuaich thu ann car ioma bliadhna, agus fa dheire-dh' aontaich thu dol gu bàs, le bhi air do thogail suas air a chrann-cheusaidh mar chiontach, an diaigh dhuit tàir agus an-ìochd fhulang, a dh' fhaodadh cràdh a chuir air mo chridhse bhi smaoineachadh air. Agus mar so thug thu dìoladh do cheartas De, agus shaor thu mi do Dhia le t-fhuil fein.

Ciod a their mi? A Thighearna, tha mi creidsinn, cuidich thusa le m' mhi-chreidimh! Tha e cuir creidimh ga dùlan, a chreidsinn, na tha dol th'ar inntinn a smaoineachadh. Gu ma beannuichte gu sìorruidh gu'n robh t-ainm, O Athair nan uile thròcair, gun do dhealbh thu an t-innleachd! buidheachas sìorruidh gun robh do'n Uan a chuireadh gu bàs, agus do'n fhreasdal chàirdeil sin a chuir do m' ionnsuidh focal na slainte! Och deonaich air son deich mìle saoghal, nach gabh mi ri gràs De an diomhanas! O sparr an soisgeul so air m' anam, gus am bi fheart slainteil air a sgaoileadh air gach ceudfath! Na biodh e amhàin air a chluinntinn agus air aidmheil, ach air fhaireachduinn! Dean do chumhachd fein deth chum mo shlainte sìorruidh; agus brosnuich mi a chum an taing chaomhail iriosail sin, chum an end thogarraidh do-sgìtheachaidh sin a chum do sheirbhis, a tha iomchuidh

air neach d' an deachaidh na h-urrad a mhaitheadh, agus air a shamhuil sin do chùmhanta!

Tha mi mothachadh fonn ait ann am chridhe, am feadh a tha 'n sgeul sin a' deanamh fuaim a' m' chluasaibh: Ach O deonaich nach bi so, ris am bu mhiann leam m' aoibhneas criosduidh a ràdh, mar an t-aiteas amaideach sin leis an robh mi co eacèillidh fo dhruidheachd, cosmbuil ri fuaim droighnich fo phoit! O teagaisg dhomh am beannuchadh àghmhor so a dheanamh cinnteach, an dòchas glòrmhor so, air an doigh a dh'òrduich thu! agus coimhead mi o aoibhneas nàduir, a ghabhail an riochd a cho-aontachadh gràis sin, a tha gabhail ris, agus a deanamh an t-saorsa cinnteach! *Amen.*

AM peacach a' smuaineachadh air feumalachd gabhail ris an innleachd Shlainte so.

SMUAINTICH, O m' anam, ciod am freagradh a bheir thu da shamhuil sin do thairgse! Gu cinnteach nan labhruinn a cheud ni a sheoladh an cridhe truailidh agus aingidh so, se bhiodh ann, gur cruaidh a chainnt so, agus co a dh' fhaodas éis-deachd rithe! gu bhi mar so air m' irioslachadh, air mo chìosnachadh, agus air mo strìochda! a samh-uil sin do chuing a ghabhail orm, agus a' giulan co fad 's a's beo mi! Gach ana-miann taitneach a leige dhiom ge d' a bhiodh e co ionmhuinn leam ri sùil na lamh dheas! Cha'n e a mhàin mo bheatha a strìochda do thoil neach eile, ach mar an ceudna mo chridhe! eadhon maighstir a bhi air mo chridhe, a smàchduicheas mòran da thograidh mhiannach, agus an stiùradh an sruth chlais eile! Maighstir a tha 'g radh, an crann-ceusaidh a thogail agus easan a leantuinn! Gu aire shònruicht a thoirt mo bheatha a chaithe gu diadhaidh stuama, gu h-ion-raic agus firinneach; gun dealuchadh riu sin air aon

chor, a dh' aon bhuairleadh gan tigeadh a' m' rathad, no air son aon bhuannachd, na gu olc a sheachnadh, no eadhon gu m' bheatha fein a chaomhnadh: ach nan gairmeadh am freasdal d'a ionnsuidh sin mi, mi fein a ghiulan mar gam b' fhuathach leam eadhon mo bheatha fein! A Thighearna, tha so cruaidh air fuil agus feoil! 's gidheadh tha mi mothachadh gu bheil aon ni eile is cruaidhe na so.

Leis gach faicill agus strìochda dhiubh sin, bhiodh e na chàileiginn de shòlas le uail mo nàduir, nam faodainn gu diomhair a smaoineachadh gu'm bu mhi mo shlanuighear fein; gun do chuir mo ghliocas agus mo rùn-suidhichte fein, cuibhrichean an nàmhuid fa sgaoil; agus gun tug mi an luach leis an deachaidh mo shaoradh a cheannach, a mach as m' ionmhasaibh fein. Ach an eiginn domh luidhe sios an làthair neach eile mar chiontach dite-te, mar neach fann gun chobhair? Agus an eiginn do'n chomain a bhi air a meudachadh, agus a chuid de'n chliu a bhi aig eadar-mheadhonair cuideachd? An eiginn domh bhi air mo rùsgadh as m' fhireantachd fein, agus a bhi mar so co-ionann ris an duine is suarr-aiche? Seasamh aig caithir a bhreitheanais a measg nan ciontach is mò, a'g aideachadh mar ni iadsan, a bhi ciontach, agus ag iarraidh saoradh air a cheart dòigh air an d'fhuair iadsan e?

Cha'n'eil a chridhe agam as an aodann a ràdh, gu bheil an dòigh so mi-reusanda. Tha mo choguis a' togail fianuis a' m' aghaidh, gun do pheacaich mi, 's nach faod mi bhi air m' fhìreanachadh am fianuis De, mar dhuine neo-chiontach agus ùmhail. Tha mo choguis ag innseadh dhomh, gu bheil gach ni dhiubh sin feumail: Gur iomchuidh do pheacach air a dhite e fein irioslachadh air a ghlùinibh: Gur còir do fhear ar-amach glacta airm a cheannairc a liuthairt, agus e fein a strìochda an làthair a rìgh, ma tha fiuthair aige r'a bheatha fhaotuinn. Seadh tha mo reusan, co math ri m' choguis ag innseadh dhomh, gu bheil e iomchuidh agus feumail, ma bhios mi idir air mo shaoradh, gu'm bi mi air mo shaoradh o chumbachd agus o spéis do'n pheacadh,

co math agus o a dhìteadh; agus ma dheonaicheas tròcair àrd-uachdranaich dhomh beatha nuadh, an diaigh dhomh bàs sìorruidh a thoilltinn, gu bheil e ro-ìomchuidh, gun strìòchdainn mi fein do Dhia, mar neach a ta beo o na marbhaibh. Ach, O is duine truagh mi! tha mi mothachadh lagh a' m' bhallaibh a' cogadh an aghaidh lagha m' inntinn, a tha cuir an aghaidh geur-mhothachadh mo riasuin agus mo choguis. Cò a shaoras mi o'n daorsa so? Cò a bheir orm an ni sin a dheanamh? O Thighearna, ceannsuich mo chridhe, agus na ceaduich dha bhi air a chlaonadh co mòr gu aon doigh, an uair a b' àill le ceudfaithean luach'or m' inntinn aomadh rathad eile! ceannsuich gach togradh truailidh o'n leth a stigh, chum gu'm bi e na aoibhneas leam a bhi mar so air mo riaghladh agus air mo bhacadh! Gu h-àraidh, ceannsuich m' uail, an truaili'eachd àrd-thighearnail sin, a tha co mi-ìomchuidh air duine truagh a tha fo bhìnne; chum gun deanar innleachd so do shlainte taitneach dhomh, a rèir an tomhais irioslachd a tha na co-chuideachd! Tha mi faireachduinn togradh agam gu fuireach ann an Sodom: ach O deonaich a bhi tròcaireach dhomh, agus mo spìonadh as, m' an tuit doinionn do dhioghaltais loisgich, o nach bi seol sam bith tuille gu dol as! *Amen.*

AM Peacach a' geilleadh do na h-earailibh sin, agus a nochdadh gu bheil e toileach gabhail ri Slainte trid Iosa Crìosd.

A THIGHEARNA bheannuichte, 's leòir e! is tuille 's a chòir e! Gu cinnteach cha ruigear a leas a chòilìon earail, gu impidh a chuir orm chum bhi sonadh, gu thoirt orm gabhail ri maitheanas a'm' pheac-aibh, ri beatha, agus ri glòir shìorruidh. A Shlan-uirghear iochdmhoir, tha m' anam air a cheannsuchadh; ionnus gu bheil dòchas agam, gur e cainnt

do bhròinse, cainnt m' aithreachais-se, agus gu 'm faod mi a ràdh, gu bheil mo chridhe mar chéir air leaghadh am meadhon mo chuim.

O Fhir-shaoruidh ghràs-mhoir ! Rinn mi cheana dearmad ort tuille 's fada. 'S minic a rinn mi dochoir ort ; a cheus mi as ùr thu le m' chionta agus le m' chion aithreachais, mar gu 'n gabhainn tlachd do chuir gu nàire fhollaisich. Ach tha mo chridhe a nis a géilleadh dhuit, le striochda iriosal neo-chealgach. Cha'n'eil mi 'g iarruidh cùmhnant air bith a dheanamh riut ach iad so—gu 'm bi mi gu h-ìomlan leatsa. Tha mi deonach gun aontaich thu do thoileachadh a dheanamh rium na leigeas domh do thoil a thuigsinn. Teagaisg dhomh, O Thighearna, ciod is àill leat mi a dheanamh. Oir tha toil agam fhoghlum, chum gun gnàthaich mi e. Ma bhios tuille ann na 's urrainn do m' chumhachd lags' a chuir an gnìomh, tha dòchas agam gun toir thu am barrachd neart domh ; agus trid an neirt sin bheir mi seirbhis duit. Och gabh ri anam, a rinn thu deonach air bhi leat !

Cha'n'eil e feumail, O Shlanuighear bheannuichte, tuille earail a dheanamh orm. Ceaduich dhomh teachd a' d' ionnsuidh, mar pheacach a tha ullamh gu dol am mugha, a tha fa dheireadh a' faicinn, agus a' tuigsinn nach 'eil slainte an aon neach eile ! Ceadaich dhomh a nis, a Thighearna, teachd, agus mi fein a thilge sios aig do chosaibh, mar dhìbearrach gun chobhair, aig nach 'eil tlus no fasgadh ach a' d' chaomh iochd bhàigheil ! Mar neach air a ruagadh le dioghaltair na fola, ag iarruidh gu dùrachdach gu baile na dìdein.

Tha mi a' feitheamh air an Tighearna, tha m' anam a' feitheamh ris ; agus a' d' fhocal tha mo dhoigh chum gun gabhadh tu gu grasmhor rium. Tha m' anam ag earbsa a' d' mhaithreas agus an ro-gheall air. Tha mi a cliuthacha na foighidinn a ghiulain co fada leam ; agus a ghràis a tha nis ga m' dheanamh toileach air bhi leatsa, air do chumhnantaibh fein. Och gleidh an cridhe cealgach so dhuit fein ! Och ceangail riut fein mi am bannaibh gràidh nach

gabli sgaoileadh, nach urrainn do mhealltoireachd fola agus feola, no do dhiomhanais an t-saoghail chealgaich so, no idir dian earail mo cho-chompanach pheacach, mo tharraing air m' ais uait agus mo chuir fodha an ciont agus an leir-sgrìos as ùr : Bi an urras air t-òglach, O Thighearna, chum maith ; chum gu'n gleidh mi greim daingean diot, a chum na beatha maireannaich ; agus fa-dheoidh am bi am barrachd fios agam trid fein-fhiosrachaidh aoibhinn agus bhith-bhuain, co ro-iomlan 's a tha thu a' d' Shlanuighear ! *Amen.*

~~~~~

.

Urnuigh teaghlaich, moch-thrà agus trà feasgair.

O ! DHE, is tus' an Spiorad siorruidh, neo-chrìochnach, agus iomlan ann an cumhachd, ann an gliocas agus am maitheas ; cha 'n fhaic rosga bàsmhòr, agus cha làn-tuig eolas cruthaichte do nàdur ; tha do làthaireachd leinn gach àm ; is leir dhuit diomhair-eachd ar n anama ; is aithne dhuit ar peacadh agus ar n-uireasbhuidh ! ach iarraidh tu ar n-aidmheil mar obair ar n-aithreachais, agus ar n-iartas mar obair ar mianna agus ar n-earbsa mhacanta ! Och is truagh nach fearr an aithrigh ar n-anama air do làthaireachd fhior-ghlan, agus nach 'eil sinn ni 's iomchuidh air an obair mhòir agus naomha so ! O ! thus a bheir cuire tròcaireach do pheacachaibh truagh teachd do t' ionnsuidh air slighe na beatha nuadh ; na còinnich sinn annad cheartas mar theine lasrach, ach gabh ruinn air sgàth ceartais Mic do ghràidh, oir tha ar muinghinn na shior-eadar-ghuidhe.

Is tusa àrd-chruthai-fhear nan uile nithe : dhealbh thu sinn a réir t' iomhaigh fein, chum eolas a ghabhail ort, gràdh agus ùmhachd a thoirt dhuit : ach thruaill am peacadh ar cumhachdan uile ; chlaon e uats iad, agus o 'n chrìch chum an do chruthaich

thu sinn: ghabhadh, ghineadh, agus ghluais sinn ann am peacadh, ag an-tromachadh ar gin-chionta agus ar truaighe. Ged a bha fios againn gum bu tu ar sealbhadoir, ghluais sinn mar dhaoin air an comhairle fein. Ghairm sinn ortsa mar ar Rìgh agus ar riaghlai-fhear, ach rinn sinn ceannairc a' t' aghaidh agus thug sinn ùmhlachd d'ar n-an-toil fheolmhoir fein: is fìor-mhaitheas agus gràdh thu, is tu ùghhdar gach aon nì air bith a tha math agus ion-mholta. Agus bu chòir d'ar n anamaibh teas-gràdh a thoirt duit gu deònach; ach tha iad ain-eolach air do mhor-luach, ag iarraidh sòlais ann an diomhanas saoghalta, agus ann an sàsachadh anamianna feolmhor. Ghlac an saoghal cealgach so ar gràdh, ar cùram, agus ar smuainte, ar briathra, ar n-aimsir agus ar saothair, mar gu 'm bu shìor-ionad-còmhnuidh agus oigbreachd bhith-bhuan d' ar n-anamaibh e, am feadh a dhearmaid sinn ar Dia, agus ar n-anama nach bàsaich. Chuir thu ciocras glòire shìorruidh annainn, ghlaodh thu ruinn a h-iarraidh, agus ar smuainte a thogail suas riut fein: ach ghluais sinn mar nach creideamaid t' fhocal, agus rinn sinn dì-meas air gàirdeachas neamhaidh a thairg thu dhuinn, agus roighnich sinn sòlas dìom-buan feolmhor. Thug sinn aoradh dhuit gu dìomhanach, agus ùmhlachd dhuit gu fuar-chràbhach le 'r briathraibh ambàin. Thug sinn t' ainm uabhasach an dìomhanas; agus mhi-ghnàthaich sinn do latha naomha. Thug sinn eas-ùmhlachd d' ar n-uachdranaibh, agus dhearmaid sinn ar n iochdarain. Bu chòir dhuinn ar teaghlaichean a riaghladh mar eaglais naomh Dhe, ach bu tighean dìomhanais, saoghaltachd, agus talachaidh air an staid iad. Bha ar smuainte ciontach an dìomhanas, an amaideachd, an amhludh, am mì-run, agus ann an an-miannaibh neo-ghlan. Bha ar teanga ciontach ann an cainnt amaidich dhiomhain, am briathraibh feargach, an ana-cainnt, an còmhradh truailidh mì-stuamadh, an cùl-chainnt air daoine eile, agus am mòran bhreug. Cha do ghràdhaich sinn ar coimhearsnach mar sinn fein; nì mò a rinn sinn do chàch an nì b' àill leinn

uatha: ach bha sinn uile fein-spéiseil, gu h-uallach a' miannachadh meas mòr agus ard-inbh; gu sanntach ag iarraidh ar leas, agus ar sòlais anamiannach fein; an uair a ghabh sinn ro-bheagan cùraim do leas corporra agus spioradail dhaoin eile. Bha sinn ro-mhall a ghràdhachadh ar naimhde, agus mi-chridheil a thoirt maitheanas cionta dhoibh. Mhìghnàthaich sinn do thiodhlaca, mhi-bhuilich sinn ar n-aimsir luach-mhor le diomhanas, is ro-bheag feum a rinn sinn air thalamh.

Ge do sholair do thròcair iongantach dhuinn Fear-saoraidh, agus cungaidh leighis ni 's leoir ann-san: agus ge d a thug thu dùbhlàn eolais aingle agus dhaoine, ann am foillseachadh iongantach so do gliocais agus do ghràidh; gidheadh, fhuair sinn tuisle air t' fhocal le 'r neo-chreidimh, agus dhearmaid sinn an t' slainte mhòr so gu neo-mhothachail. Cia neo-chùramach a chualadh agus a leugh sinn do shoisgeul? Nach beag a chuir gràdh agus fulangas ar Slanuifhir oirn? Bheireamaid buidheachas do neach air bith a bheireadh dhuinn tearmunn no saibhreis saoghalta: ach cia mi-bhuidheach a bha sinn do Chrìosd a rinn an urrad so, a theasairginn ar n-anama o leir-sgrìos sìorruidh! Mo thruaigh, tha ar cridheacha do-lùbaidh agus neo-irioslaichte, a' cuir a pheacaidh agus diom cho'thromaich Dhe, an suarrachas, agus coma mu Chrìosd agus mu ghràs. Agus is ceart dhuits' an tròcair air an d' rinn sinn urrad dhimeas, a dhiultadh dhuinn gu sìorruidh.

Ach buin ruinn O! Thighearna do réir do mhaitheis fein, agus a réir ar feum ana-barrach-ne; agus na smachdaich sinn do réir ar droch thoillteanais. Pheacaich sinn mar dhaoine, ach bi thusa tròcaireach mar Dhia. Mar ata ar peacaidh-ne lionmhor, biodh do ghràs ni 's lionmhoire gu mòr! Thug thu Slanuifhear do 'n chinne-daonna, an uair bu naimhde dhuit sinn; agus bha thu ann an Crìosd ag ath-réiteachadh an t' saoghail riut fein; is i do rùn ard-thighearnail, fàth a dheanamh d'ar beag luach, agus d'ar truaigh, a ghlòrachadh do ghràidh

agus do thròcair iongantaich, ann am mòran peacaidh a lughadh, agus am faod sinne gun mhòran gràidh a thoirt dhuits' air a shon so? agus 'n a dhiaigh so uile, ma chuireas sinn an teagamh, gu bheil thu deònach maitheanas a thoirt do 'n chreid-each a tha lan aithreachais, ni sinn eacoir ana-bar-rach air saibhreas do ghràis. Dh'iarr thu sinn an uair nach d'iarr sinne thusa! is aun air t'iartas fein a shireas sinn thu, agus a ghuidheas sinn tròcair. Thug thu dhuinn na ceart mhianna sin a dhortas sinn amach ann ad làthair. Ghuidh thu oirn a bhi rèidh riut, agus gabhail ri d' ghràs; agus an cuir sinn an teagamh gu bheil thu toileach a dheonachadh? Tha coi-leasacha iomlan do d' cheartas air son ar peacaidh, ann an iobairt agus deagh-thoillteannas do Mhic, agus ioc-shlainte ni 's leoir a dh' fhirinneachadh a chreidich a tha lan aithreachais ann ad làthair. Thug thu do Mhac mar fhear-teagaisg gun mhear-achd do t' eaglais: is Rìgh lan-chumhachdach d' ar riaghladh, d' ar coimhead, agus d' ar fireanachadh e. Thug thu do Spiorad a naomhachadh ar n-anama; agus tha do ghràdh lan-dhiongmhalta chum ar sonais agus ar suaimhnis shiorruidh. Air an aobhar sin, bheir sinn suas sinn fein dhuitse ar Dia, ar n-Athair, ar Fear-saoraidh agus naomhachaidh; agus guidheamaid ort, gabh ruinn air cùmhnanta coi'-cheangail do ghràis. Na cuimhnich ann ar n aghaidh amaideachd, ain-eolas, agus ana-mianna ar n-òige: lugh dhuinn ar peaca diomhair agus follais-each; ar peaca neo-chùraim, obann agus an-dànadais, gu sonraichte na peacaidh sin a chuir sinn an gnìomh gu deonach, an aghaidh ar n-eolais, agus co'-spàirn do ghràis. Ath-nuadhlaich agus lan-naomhaich sinn le d' Spiorad: buin uainn an seann-chridhe clochach, agus thoir dhuinn an cridhe maoth, brùite agus so-theagaisg: thoir dhuinn an nàdur naomha neamhaidh; naomhaich sinn le dreach t' fhior ghloine: thoir oirn sinn fein, agus gach ni a thug thu dhuinn, a choisrige dhuitse d' am buin iad gu h iomlan. Lan-ùmhlaich do d' riaghailt uile chumhachd ar n-anama agus ar cuirp. O! leig ris

duinn do mhaithreas nach traogh, t' iomlaineachd ghlòrmhor, agus do thròcair iongantach, a thug thu dhuinn ann an Criosd; doirt amach do ghràdh air ar n-anama le d' Spiorad naomh, gus an toir do ghràdh oirn, gur eiginn duinn do ghràdhachadh, os cionn gach nì agus neach, le 'r n-uile chridhe, le 'r n uil' anam agus le 'r n-uile neart. Lasadh dealra do ghràidh ar n-anama, chum 's gun toir sinn teas-gràdh dhuit gu deonach; gum blais sinn tionsgna an t' sonais agus an t' sòlais neambaidh ann ad ghràdh; gun tuig sinn nach 'eil doigh againn air nì 's leoir a thoirt dhuit do ghràdh; agus gu 'n abair sinn gu neo-chealgach gur fada leinn gus am faod sinn tuille thoirt duit. Cha cheadaich ar neo-iomlaineachd dhuinn a ràdh, gun toir sinn gràdh dhuit do reir do mhor luach, oir tha so os cionn neart aingle agus dhaoine: ach, o nach urra sinn urrad ghràidh a thoirt dhuit 's bu mhath leinn, gus an ruig sinn air an staid lan-bheannaichte sin, anns an gràdhaich sinn thu nì 's mò na 's urra sinn anis a mliannachadh! Ge nach peacaicheamaid riamh am focal no an gnìomh, is peaca nach urrainn duinn a chaidh gu bràth, easbhuidh ar gràidh dhuitse; is uallach nach urra sinn a ghiulan, masla ar nàduir thruaillte! Cha 'n iarr sinn tuille sonais anns a bheatha so, ach barrachd eolais ortsa, agus neart a thoirt tuille gràidh dhuit. Thoir dhuinn Spiorad na h-uchdmhacachd, a lionas sinn le rùin mhacanta dhuitse ar Dia, agus ar n-Athair neambaidh, a tha réidh ruinn ann an Criosd. Thoir oirn ar n àrd chrìoch àraidh a dheanamh dhiotsa, agus do ghloir iarraidh anns gach gnìomh. Deonaich gur e dianthogra ar n-anama, thus' a thoileachadh anns gach nì, soirbheachadh do rioghachd, agus do thoil a dheanamh. Ardaich do ghloir os ceann nan neamha, naomhaich t' ainm air an talamh uile, iompaich an saoghal ana-creideach, agus cuir fa cheannsal do Mhic e. Thoir luchd-riaghlaidh glie agus naomh do na fineachaibh rachadh soisgeul do Mhic amach mar a ghrian, a shoillseachadh gach cearna de 'n talamh. Och, nach gabhadh an saoghal a tha fo mhi-

riaghailt rìgh mi-rùnach an dorchadais, ri d naomh-reachd, agus nach tugadh iad gèill da! och, gun iad a bhi nì 's cosmhuile ri luchd-àiteachaidh naomh nan neamha, ann am maise agus ann an coì'-sheirm na naomhachd! Ath-leasaich gach eaglais a tha truailhte agus fo dhorchadas. Tilg anuas an t' an-tighearnas, an an-diadhachd, an saobh-chreidimh agus an eas-aonachd sin, a chumas amach eolas, naomhachd agus sìth. Dion agus beannaich na h-eaglaise ath-leasaichte; gu sonraichte anns na rioghachdaibh anns am bheil sinne. Beannaich ar n-aon uachdaran dligheach, agus an teaghlach rioghail uile; agus gach neach a tha ann an ùghdarras; ar luchd teagaisg, agus thoir aodhaire comasach diadhaidh do gach tread anns na rioghachdaibh so. Thoir fonn, sìochail, diadhaidh, so-theagaisg do 'n t' sluagh. Cuir impidh oirne, do rioghachd agus do cheartas fein iarraidh air tùs: agus cuirse gach aon nì feumail eile ruinn. Cum suas agus beathaich ar nàdur le nithibh feumail, agus deonaich gum bi sinn lan toilichte le 'r n-aran lathail; agus foighidneach fo 'n uir-easbhuidh a thoill ar peacadh. Teagaisg dhuinn ar n-aimsir luach-mhor a dheagh-bhuileachadh, agus gun a mi-bhuileachadh le diomhanas peacach; ach crìoch a chuir air an obair ris am bheil ar beatha shiorruidh an earbsa; agus ar giulan a bhi mar bu mhath dhuinn anns an uair dheireannaich. Deonaich aithreachas, agus maitheanas gach la ann am peaca gach latha, trid Chrìosd: agus thoir dhuinn muinghinn 'na eadar-ghuidhe-san do réir ar siorfheum. Teagaisgear dhuinne le 'd mhor-gbràdh, agus le 'd thròcair a mhaitheas peacadh, ar coimhearsnach a ghràdhachadh mar sinn fein; ar n-eascairde a ghràdhachadh, ciont' a mhaitheadh, agus math a dheanamh air gach neach do reir ar comais fein; agus am feum-san. Cuidich leinn cathachadh an aghaidh an diabhoil, an t' saoghail agus na feola, agus buaidh a thoirt orra. Coinhead sinn o 'n pheacadh chealgach, agus na leig dhuinn sinn fein iomain gu buaireadh. Dion sinn o ain-eolas agus o neo-chreidimh, o an-diadhachd agus o fhuar-chràbhadh, o uaill

agus o shaoghaltachd anabarrach, o leisg agus o shàsachadh ar n ana-mianna peacach feol-mhor. Cuir impidh oirn aoradh a thoirt dhuit ann an naomhachd; t' ainm uabhasach a luadh gu h-urramach; do là naomh a chuimhneachadh agus a choimhead gu cùramach. Gleidh sinn o eas-umhlachd peacach a thoirt d' ar n uachdranaibh; o dhearmad ciontach a dheanamh air ar n-iochdranaibh; agus o ea-coir a dheanamh air aon neach an smuain, am briathar, no an gnìomh! Coimhead sinn o bhuaireas peacach na feirge; o smuaintibh agus o mhiannaibh o bhriathraibh agus o ghnìomharaibh neo-gheamnaidh. Cum sinn o mheirle agus o mhealltaireachd a dheanamh air daoine eile; o bhreugaibh, o mhasladh agus o chùl-chàine. Marbh an fhein-speis sin a tha an aghaidh leas ar coimhearsnaich. Dion sinn o 'n dioghaltas a thoill sinn. Co'-oibricheadh ar n uil àmhghara chum ar leas. O! cuidich leinn triall trid an t' saoghail dhiombuain so, 'g ar n ullachadh fein fa chomhair bàis. Biodh ar n-anama agus ar co'-luadar air neamh. Na trèig sinn an aimsir ar n' àmhghair dheireannaich. Ach glac ar n anama aig uair bàis, agus thoir do Chrìosd iad.

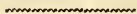
Abair Moch-thrà.

DION, sdiùir agus beannaich sinn an diugh, 'nar slighe agus 'nar saothair laghail, chum as trà feasgair gun toir sinn duit buidheachas le gàirdeachas trid Iosa Crìosd ar n-aon Slanui-fhear: agus le bhriathraibh-san, co'-dhùnaidh sinn ar n ùrnuigh: “ Ar n-Athair a ta air neamh, gun naomhaichear t' ainm, gun tigeadh do rioghachd; gun deanar do thoil air thalamh mar nithear air neamh. Thoir dhuinn an diugh ar n-aran lathail. Agus maith dhuinn ar fiacha, mar a mhaitheas sinn d' ar luchd fiacha, agus

na leig ann am buaire sinn, ach saor sinn o ole;
Oir is leats' an rioghachd agus a chumhachd, agus
a ghlòir gu siorruidh. *Amen.*"

Abair Trà Feasgair.

COIMHEAD sinn an nochd, agus deonaich dhuinn
an suaimhneas cuirp agus anama sin, a dh' ullaicheas
sinn chum saothair an là is faigse, air sgàth Iosa
Criosd ar Slanui-fhear; agus le bhriathraibh-san
co'-dhùnaidh sinn ar n-ùrnuigh: "Ar n-Athair a
tha air neamh, &c."

URNUIGH *as leith peacaich neo-aithreachail.*

A DHE Uile-chumhachdaich! leatsa tha gach ni
comasach a dheanamh: Is ann riutsa uime sin a tha
mi ag eadar-ghuidhe as leth an anama chaoimh neo-
bhàsmhoir so, a tha thu a' faicinn a' dol am mugha
na pheacaibh, agus ga chruadhachadh fein 'an agh-
aidh an t-soisgeil shiorruidh sin, a bha na chumh-
achd Dhe chum sàbhaladh a choilion mile agus
muillein. Tha thu fein, O Dhe bheannuichte, a' d'
fhianuis air an t-soilleireachd agus an dùrachd, leis
an robh an teachdoireachd air a liubhairt. 'S ann
a' d' fhianuis fein a chaidh na briathran eagallach
ud a sgrìobhadh; agus 's ann a' d' làthair a chaidh
an leughadh. Deòinich uime sin a' sgrìobhadh an
leabhar do chuimhne, ma bhàsuicheas an duin aingidh
so na aingidheachd, an diaigh an rabhaidh a bhi air a
thoirt da co soilleir dhùrachdach, nach iarrar fluil

air mo laimhse, no idir air laimh a charaid chriosd-uidh, co air bith e, a bheir an earail so dha, le rùn tréibhdhireach a chum anam a shaoradh. A Shlan-uighear bheannuichte, bi thus' a' d' fhianuis air an là san toir thu breth air diùbhrais gach cridhe, gun deachaidh do shoisgeul a shearmonachadh do'n duine thruagh so, agus gun deachaidh slainte trid t-fhola a thairgse dha, ge d' a tha e fhathasd a' deanamh tàir air. Agus gu'n robh do theachdaire neo-airidh na fhàile-cùbhruidh do Dhia 'an Criosd, air son a cheart anam so ge d' a sgriosar air a cheann ma dheireadh e !

Ach mo thruaigh, an diaigh a chruas agns an neo-iompachadh so uile, O gu'm bu deonach leat, trid cumhachd èifeachdaich do ghràis, a mhosgladh agus iompachadh ! Is math a ta fios againn, o Thigh-earna nèimh agus na talmhuinn, gur urrainn dhasan a chruthaich an t-anam, a thoirt air cloidheamh a gheur-mhothachaidh, teachd am fagus agus inndrinn a steach ann. Och b' fhearr, trid do ghliocais, agus do ghràidh neo-chrìochnach, gun gabhadh tu a chùis mu laimh, agus gum faigheadh tu a mach doigh air a pheacach so a shaoradh o bhàs siorruidh ! O nam b' e sin do thoil bheannuichte, gun deanadh tu e air ball ! Tha fios agad O Dhe, gu bheil e dlù do'n bhàs. Tha thu faicinn, 'an leabh-air do rùin ghlic agus ghràs-mhoir, àm air a chomharrachadh a mach is eiginn a ghlasadh suas 'an staid neo-chaochlaidich. O gun deanadh tu greim air, am feadh a ta e fathasd am fearann nam beo, agus dòchas aige ! tha do lagh neo-chaochlaideach am frithealadh gràis, a' toirmeasg, gum biodh anam air iompachadh agus air ath-nuadhachadh an diaigh dha inndrinn a steach do'n t' saoghal neo-fhaicinneach : Och deonaich do d' spiorad naomh oibreachadh am feadh a tha e fhathast, mar gam b' ann, an àite ruigheachd air ! Oibrich air, O Dhe, le aon mheadhon is toil leat ; a mhàin dean tròcair air ! O Thighearna dean tròcair air, chum nach d' théid e fodha 'an doimhneachd leir-sgrios, a tha e co dlù air a bhruaich ! O gun tugadh tu e, ma tha sin feum-

ail, agus iomchuidh leatsa, gu doimhneachd claoi agus àmhghair ! O gun robh e le Manaseh, air a ghilacadh ann an dròighnich, agus air a luchdachadh le cuibhrichtibh àmhghair, ma bheir sin air Dia aithriche iarruidh ?

Ach cha'n'eil mi a' dol a thoirt seoladh do d' ghliocas neo-chrìochnachsa. Chuir thu do chumhachd an cèill air iomadh doigh ghlòrmhor agus iongantach ; air son am bheil mi a' toirt buidheachais duit, a chionn gun robh na h-urrad eolais agam orra, 's a chuir air m' fhaicill mi 'an aghaidh earbsadh obuinne na muinntir sin a tha gu h-andàna ag ràdh gu bheil a ni sin a thachair cheana eacomasach. Tha dearbh fhios agam gun d' thug thusa gu crìch le aon smuain ann an uaigneas, an uair a bha'n duine sonadh a chaidh iompachadh leis fad o mheadhonaibh, agus o òrduighibh, am feadh nach b' urrainn do na combhairlean a b' uamhannaich, no na h-earrailean bu chaomhaile, na h-àmhghair bu ghoirte, no idir na teasraigean a b' iongantach a thoirt gu crìch.

Glòraich t-ainm, agus do ghràs, O Thighearna, leis an innleachd a chi do ghliocas neo-chrìochnach is ro-fheumaile ! Amhàin deonaich, guidheam ort, leis gach ùmhlachd iriosal a chum do thoil, gum bi am peacach so air a shàbhaladh ! No mar bi, a chum nach bi saothair na h-earrainne so gu h-iomlan caillte ; ach ge d' a robh cuid a chuireas cùl ris a dh' anntromachadh an leir-sgrìos, gu 'm bi cuid eile air an saoradh le èisdeachd a thoirt da, chum gu 'm faic do sheirbhisich, a shaothraich a chum an saoraidh agus an sonuis, iad 'an ionadaibh na gloire, mar thoradh an saothreach ; agus gun aontaich iad leo sna h-aleluia neamhuidh, dhàsan a ghradhaich sinn, agus a dh' ionnluid sinn o ar peacaidh na fhuil fein, agus a rinn sinn, o bhi nar ceannairciche dhì-te, agus nar peacaich mhalluichte thruaillidh, 'nar rìghre agus 'nar sagarta do Dhia, dhàsan gun robh glòir agus cumhachd gu saoghal nan saoghal !

Amen.

URNUIGH mu aobhair-mhisnich trid Chrìosd.

O M' ANAM, ciod a tha thu ag ràdh ris na nithe sin? Nach 'eil, air a chuid is lugha, thu 'n cunnart còmh-nadh fhaotuinn o Chrìosd? Agus an ion dòchas a bhi agad ris air aon doigh eile? Am bheil ainm air bith eile fo neamh air a thoirt tre 'm faod sinn bhi air ar saoradh? Tha fios agam nach 'eil. 'S éiginn domh ma ta a ràdh le lobhair Israeil ma dh' fhanas mi 'an so bàsaichidh mi; agus ma bhios an oirp a bheir mi an diomhain, cha dean mi ach bàs-uchadh. Ach theagamh gun saor e m' anam beo. Eiridh mi uime sin, agus théid mi d'a ionnsuidh; no bheir mi 'an so creideas da làthaireachd spiorad-ail; peacach agus truailidh mar tha mi, tuitidh mi air ball sìos na fhianuis, agus doirtidh mi a mach m' anam 'na làthair.

A Shlanuighear bheannuichte, tha mi a' teachd a' d' lathair, mar chreutair truailidh, air mo chuir thuigé a chion atharraich a chum sin a dheanamh. Agus mar biodh an cruaidh-chas sin ro-dheuchainn-each gun seol seachnaidh air, cha leige mo nàire dhomh mi fein a nochdadh a' d' fhianuis naomh agus mhòralaich. Tha làn mhothachadh agam, gun robh mo pheacaidh agus m' amaideachd ro lionmhor; nis lionmhoire na 's urrainn domh ainmeachadh no a smuainteachadh. Tha mi faireachduinn tobar peacaidh am nàdur truailidh cùl-sleumh-nach, a tha taosgadh a mach aingi'eachd mar a bhrùchdas tobar a mach an t-uisge, agus ga m' dheanamh a' m' eireadh agus a' m' uabhas domh fein. Tha na h-urrad anntromachaidh an co'-chuideachda mo chiontai-sa 's gum faodar a mheas mar ann-dànadas sùil a bhi agam ri maitheanas air an son. Agus gidheadh, nach bu mhò an t-ann-dànadas a ràdh, gu bheil iad ni 's mò na do thròc-airse agus éifeachd t-fhola; a ràdh, gun robh cumhachd agus gràs nì's leoir agad chum maitheanas a

thoirt agus a shaoradh pheacach nach bi cho ciontach, am feadh nach urrainn duit mo leithidse do pheacach ro-chiontach a thearnadh? Coimhead mi o'n smuain mhi-naomha sin! deòinich mo chumail o'n anamharus mhi-chneasta sin! A Thighearna 's urrainn duit na h-uile nithe a dheanamh, cha mhò tha aon smuain an cleth ort. Tha thu gun amharus, mar tha t-fhocal a' cuir an céill, comasach air saoradh gus a chuid is faide. Air an aobhar sin tha mi cuir nàir agus eagail air cùl, a dh' fhaodadh mo chumail uait, agus tha mi ga m' chromadh sìos san duslach a' d' lathair. Is aithne dhuitse, O Thighearna, m' uile pheacaidh, agus m' amaideachd. Cha'n'eil mi m' urrainn, agus tha dòchas agam gu'm faod mi a ràdh, nach bu mhath leam an cleth a' d' fhianuis, no idir iarruidh mo lethsgheul a ghabhail air an son. Dìt mi, a' Thighearna, mar is àill leat, agus aidichidh mi bhi ciontach do gach casaid a chuireas tu orm. Aidichidh mi bhi co ciontach 's a their thu rium: ach is peacach mi a tha teachd a' d' ionnsuidhse a dh' iarruidh maitheanas. Ma 's eiginn domh dol am mugha, sann le strìochda a bhios e, ag aideachadh ceartais a bhuille mbarbhtaich. Ma theid mo sgrios, 's ann mar gu'm b' ann, a' gabhail greim air adharcaibh na h-Altair; ga m' shleuchda sìos aig stol do chois, ge d' a rinn mi na h-urrad ar a mach a' d' aghaidh. Is iomadh neach a fhuair lan mhaithanas san ionad sin; a fhuair deadh-ghean thairis air na bha fiughair aca ris. Agus an do theirig do chaomh thròcair uile, O Shlanuighear bheannuichte? An cuir thu nis cùl ri creutair iriosal, a tha teicheadh a d' ionnsuidh le anam, agus nach 'eil a' tagradh a bheag ach thròcair agus saor ghràs? Dean trocair orm, O Fhir-shaoruidh ghràsmhoir, dean thròcair orm, agus biodh m' anam luachmhor a' d' shùilibh. Och na cuir romhad mo thilge sìos do 'n staid thruaigh eadòchasaich sin, o'm bu deonach leat gu gràsmhor a choilìon aon a shaoradh!

Na cuir le gràin air falbh mi, O Thighearna, as do làthair, agus na biodh corruich ort 'n uair a

ghabhas mi do dhànnadas air greim a ghabhail air t-fhalluing rioghail, agus a ràdh nach fhaod mi, agus nach leig mi as thu, gus an 'deonaich thu dhomh m' iarrtus! Och cuimhnich gu bheil mo shonas siorruidh an earbsa ris! cuimhnich, O Thighearna, gur ann asadsa a tha m' uile dhòchuis ri sonas siorruidh fhaotuinn, agus ri leir-sgrios bith-bhuan a sheachnadh; tha iad an earbsa ri d' dheadh-ghean, no gu cuir as doibh le d' ghruaim. Och dean tròcair orm, air sgàth m' anama neo-bhàsmhoir! no mar dean air m' anams' a' m' aonar, dean e air sgàth iomadh neach eile, a dh' fhaodas air an dàrna laimh, misneach a ghabhail trid do thròcair dhomhsa, no air an laimh eile, bhios fo mhòran mi-mhisnich trid m' ea-dòchais-se! Tha mi guidhe ort, O Thighearna, air do shon fein, agus air son foillseacha gràs saibhir ard-uachdranaich t-Athar! Guidheam ort trid na fola dhoirt thu air a chrann! Tha mi guidhe ort, trid coi-cheanguil nan gràs agus na sith, a rinn an t-Athair riut chum peacaich chreideach aithreachail a shàbhaladh, saor mise! Saor mise, O Thighearna, a tha gu dùrachdach a miannuchadh creidsinn agus aithreachas a ghabhail! Tha mi gun amharus a' m' pheacach trid am faodadh do cheartas a bhi gu mòr air a ghloruchadh le mis a sgrios gu siorruidh: Ach O, ma bheir thu maitheanas domh, bithidh e mar chuimhneachan air do mhòr ghràs, agns air éifeachd t-fhola, a reir an tomhais peacaidh agus truaighe, san robh an neach d' an do dheonuich thu do throcair as a h-eug'ais. Labhair, a Thighearna, trid do Spioraid bheannuichte, agus fògair air falbh m' eagal! Amhairc orm le gràdh agus gràs ann ad ghnùis, agus abair rium, mar a thuirt thu ri iomadh neach, am feadh a bha thu air thalamh, imich 'àn sith, tha do pheacaidh air am maitheadh dhuit! *Amen.*

THA'N *t-anam a' strìochda do threibh-dhireachd Aithreachais, agus gu a Chreidimh a rannsachadh.*

O THIGHEARNA Dhe, tha thu rannsueha gach cridhe, agus a' sgrùdadh àirnean chlanna dhaoine. Rannsuich mis, O Thighearna, agus aithnich mo chridhe; dearbh mi agus tuig mo smuainte; agus amhairc a' bheil slighe olc air bith annam, agus treoruich mi anns an t-slighe shiorruidh. Nach 'eil mo choguis, O Thighearn, a' togail fianuis a' d' làthair, gu bheil m' aithreachas agus mo chreidimh ionsamhuil na tha air a chuir an céill, no air a chuid is lugha, gu'm b'e mo mhiann dùrachdach gu'm biodh iad mar sin? Thig uime sin, O Spioraid bheannuichte, ùghdar gach gràis agus sòlais, agus dùisg an togradh so ni 's mò ann am anam! Och leig ris domh am peacadh na uile dhuaichneachd, chum gun toir mi fùath neo-chaochlaideach dhà! O leig ris domh mòralachd agus tròcair an De bheannuichte air mhodh co drùighteach, 's a chuireas maoin air mo chridhe, 's a bheir air leaghadh! buail a chreag, 's gu'm brùchd an t-uisg' a mach: uisgeachan an fhìor aithreachais neo-chealgaich! O Spioraid bheannuichte, thoir mothachadh dhomh mu pheacadh, mu fhìreantachd, agus mu bhreitheanas! nochd dhomh gu'n do tharruing mi sgrios orm fein, ach gur h-ann an Dia a mhàin a ta mo chobhair, ann an Dia, trid Chrìosd, anns au nochd e a mhàin tròcair dhomh! a réir do dhreuchd àraidh, gabh de chuid Chrìosd agus nochd dhomhs e! nochd dhomh a chumhachd chum mo shaoruidh! agus a thoil chum an cumhachd sin a chuir an gnìomh! Teagaisg do m' chreidimh beachdachadh air an crochadh air a chrann-cheusaidh, le lamhaibh sgaoilte, agus le taobh reubta fhuiltich; agus ag innse dhomh am briathraibh drùighteach, an t-ionad folamh a tha na chridhe dhomhsa. Deonaich dhomh fios a bliiagam ciod e mo chridhe gu h-iomlan blii air a thoirt suas do

ghràdh; co mòr 's gun céusar maille ris-san mi; gu bhi marbh do 'n pheacadh, agus do 'n t-saoghal, ach beo do Dhia trid Iosa Crìosd! Deonuich dhomh earbs' a dheanamh as a chumhachd agus as a ghràdh! Dhàsan gun choigleadh air bith tiomnam suas mo spiorad! Deonuich dhomh ìomhaigh a ghiulan! agus a reachdan a chiomhead! a sheirbhis a lean-tuinn; agus deonuich dhomh buanachadh trid aimsir agus sìorruidheachd, a' m' chuimhneachan air éifeachd a shoisgeil, agus a' m chomharradh buaidh air a ghràs buadhar!

O Dhe bheannuichte ma tha fhathasd a bheag a' m' dhi chum mo dheanamh a' m' fhior Chrìosduidh, foillsich dhomh e, agus oibrich annam e! Bris sìos, guidheam ort, gach dòchas mealltach andàna, ge b'e air bith luach a chaidh a bhuileachadh air an togail sin, a tha leis a sin air a' fàgail na nochd-laraich, agus ge b'e air bith uail a bha mi a deanamh as a maise! Deonaich dhomh a chuid is measa de m' chor fhaicinn, ge b'e air bith a chràidheas an t-eolas sin mi; agus ma tha fhathasd cunnart air bith romham, O deonaich do m' chridhe bhi mothachail air, am feadh a ta cobhair ri fhaotuinne!

Ma tha fhathasd aon pheacadh dìomhair a' gabhail tàmh a' m' anam, ris nach do chuir mi cùl gu dùrachdach, foillsich dhomh e, agus spìon a mach as mo chridhe e ge b'è air bith doimhneachd a ghabh a fhrèumhan, agus ge d'a robh gach cuisle air a chràdh leis an eadar-dhealuchadh! Spìon air falbh e, O Thighearna, le laimh ghràs-mhoir ghramail! Agus deonaich, O Thighearna, tòiseachadh a chuid a chuid air na tha a dh' easbhuidh fhathasd ann am chreidimh a dheanamh iomlan! coilion annam uile dheadh-ghean do mhaitheis: O Athair neamhuidh, dean saibhir mi, le uile ghràsa do spioraid: Dealbh mi chum fìor ìomhaigh do Mhic ghràdhaich: Agus 'an sin, air a sgàth-san, thig do m' ionnsuidh agus nochd do làthaireachd ghràs-mhor do m' anam, gus am bi e làn abuich air son na staid ghloire sin chum a' bheil gach oibreachadh dhiubh sin air tì ullachaidh!
Amen.

URNUIGH, *mar is pailte ann an cainnt Scriobtuir, anns a' bheil gach earrann de Ghné a Chrìosduidh gu h-aithghearr air a chuir sìos.*

A DHE bheannuichte, tha mi gu h-iriosal ge d' mboladh mar àrd Athair na soillse, agus tabhartair gach tiodhlacadh math agus iomlan. 'S ann uaitse, uime sin, a tha mi 'g iarruidh gach beannuchadh, agus gu h-àraidh iad sin a threoruicheas mi a' d' ionnsuidh fein, 's a dh' ullaicheas mi chum do mhealtuinn gu sìorruidh. Tha mi toirt urram dhuit, mar an Dia, a tha rannsachadh cridhe agus a' sgrùdadh àirnean chloinn nan daoine; Rannsuich mi, O Dhe, agus aithnich mo chridhe; dearbh mi agus tuig mo smuainte: Agus amhaire a bheil slighe olc air bith annam, agus treòruich mi anns an t-slighe shìorruidh. Deonuich dhomh a thuigsinn ciod a ghnè spioraid d' am bheil mi; agus a bhi air mo choimhead o mhearachd, far am faodadh e bhi ro-chronail!

Deonuich dhomh, O Thighearna, bhi air m' athnuadhachadh 'an spiorad m' inntinn! Builich oru cridhe nuadh, agus cuir spiorad nuadh an taobh a stigh dhìom! dean mi a' m' fhear co'-pairt de nàdur na diadhachd! Agus a reir mar a ta easan a ghairm mi naomha, bitheamsa naomh mar an ceudna anns gach gné chaithe-beatha! Biodh an inntinn cheudna annamsa a bha 'an Iosa Crìosd; deonaich dhomh gluasad mar ghluais easan! Saor mi o 'n inntinn fheolmhor, ni is bàs, agus deonaich dhomh an inntinn spioradail, o'n is beatha agus sìochaint i! agus deonuich dhomh trid mo chuairt tre 'n t-saoghal so, a bhi gluasad a réir creidimh, agus ni h-ann a reir seallaidh; 's a bhi laidir an creidimh, a toirt gloire do Dhia!

Deonuich dhomh, O Thighearna, do ghràs, a dh'fhoillsicheadh do na h-uile dhaoineibh, agus dhomhsa leis na h-urrad dhearbhaidh agus shoilleir-eachd, gam' theagasg gu h-éifeachdach, a dh' àich-

eadh gach mi-dhiadhachd agus anamhianna saoghalta, agus mo bheatha a chaitheadh gu stuama, gu cothromach, agus gu diadhaidh! oibrich ann am chridhe an diadhachd a tha tarbhach chum nan uile nithe; agus teagaisg dhomh, trid deachda do Spioraid bheannuichte, thus' an Tighearna mo Dhia, a ghràdhachadh le m' uile chridhe, agus le m' uile anam, agus le m' uile inntinn, agus le m' uile neart! deonuich dhomh mi fein a thoirt suas duit, mar air bhi beo o na marbhaibh; agus mo chorp a thoirt suas na bheo iobairt, naouha, agus thaitnich a' d' fhianuis, ni is e mo sheirbhis reusonta! Deonuich dhomh mòr-spèis a bhi agam do Chrìosd mo Shlanuighear, do Mhacs' a thainig san fheoil, neach is e dealradh do ghloir, agus fìor iomhaigh do phearsadh! agus ge nach fhaca mis e, deonuich dhomh a ghràdhachadh; agus le bhi creidsinn ann, ge nach 'eil mi nis ga fhaicinn, a' deanamh mòr ghàirdeachas le aoibhneas air dol thar labhairt, agus lan do ghloir: Agus gun robh a bheatha a ta mi nis a' caitheamh san fheoil, air a caitheadh tre chreidimh Mhic Dhe! gun robh mi air mo liona leis an spiorad; agus air mo threoruchadh leis; agus deonuich gu 'm bi e soilleir do dhaoine eile, ach gu h-àraidh do m' anam fein, gu 'm bheil mi le Dia, agus a' m' oighre air glòir! deonuich nach faigh mi spiorad na daorsa chum eagail; ach Spiorad na h-uchd-mhacachd, tre 'n glaoth mi Abba, Athair! deonuich gun oibrich e annam, mar spiorad a ghràidh, agus na h-inntinn fhallain; chum gu 'n cuir mi ri m' chreidimh, subhail! deonaich dhomh a bhi laidir, agus ro-mhisneachail; agus mi fein a dhearbhadh a' m' dhuine; agus a 'm chrìosduidh, san obair chum a' bheil mi air mo ghairm, agus anns a chòmhrag sin a bh' agam san amharc, an uair a ghabh mi fo bhrataich àrd Cheannard mo shlainte!

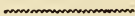
Teagaisg dhomh, O Thighearna, nàdur m' anama a thoirt gu dùrachdach fainear, agus meas iomchuidh a bhi agam air! Deonaich nach saothraich mi a mhàin air son an lòn a theirigeas, ach air son a bhìdh a mhaireas chum na beatha sìorruidh!

Deonaich dhomh mi fein irioslachadh, fo d' laimh chumhachdaich, agus a bhi air m' éideadh le h-irioslachd; air mo sgiamhachadh le rìomhadh spioraid mhacanta agus chiuin, ni a tha ro-luachmhor an seal-la Dhe! Deonuich dhomh bhi glan a' m' chridhe, chum gu 'm faic mi Dia; a' claidheadh mo chuirp a ta air an talamh; ionnas ma chuireas sùil dheas corruich orm, gun spìon mi asam i, agus ma bheir lamh dheas oibheum dhomh, gu 'n gearr mi dhìom i! Deonuich dhomh bhi measarradh anns na h-uile nithibh, toilichte leis na bhios agam! agus air mo theagasg gu bhi mar sin anns gach staid anns am bi mi! Gun robh aig foighidinn a h-obair dhiongmhalta annam, chum gu 'm bi mi iomlan, gun uir-easbhuidh ni sam bith!

Dealbh annam nàdur iomchuidh a thaobh mo cho-bhràithre, deonaich dhomh mo choimhearsnach a ghràdhachadh mar mi fein; agus ge b'è ni a b' àill leam daoine eile dheanamh dhomhsa, gun dean mi a shamhuil dhoibhsan! Deonaich dhomh macant-as a chuir umam fo no h-ana-ceartais agus a bhrosnachaidh is mò; agus co fad 's a's urrainn domh, a bhi rèidh ris gach aon duine! Deonaich dhomh bhi tròcaireach, mar tha m' Athair air neamh tròcaireach! gun labhair mi an fhirinn o' m' chridhe, ann an gràdh; agus a bhi air m' fhaicill an aghaidh rùn gamhallasach, mìorùnach a bhi agam; a toirt an aire nach toir mi breth obainn chlaon, mar nach bu mhiann leam gu tugtadh breth orm le teann cheartas, a tha fios agads, O Thighearna, agus aig mo choguis fein, nach b' nrrainn domh a ghiulan!

Guidheam ort, O Thighearna, gun oibrich thu annam gach earrann sin do ghnè a chrìosduidh, a dh' fhàgas taitneach dhuitse e, agus a bhios ciatach do m' aidmheil san t-saoghal. Ath-nuadhaich, guidheam ort, spiorad ceart an taobh a stigh dhìom; agus dean mi a' m' Israeleach da rìreadh, anns nach eil cealg! am feadh a tha mi 'gleidheadh na cuirm air Crìosd, mar m' uan càisge air iòbradh air mo shon, deonaich gu 'n gleidh mi an fhéill le aran neo-ghoirtichte an treibh-dhireis agus na firinn!

Dean mi, guidheam ort, O Thighearna, agus a Dhe Uile-chumhachdaich, agus neo-chaochlaidich, daingean agus neo-ghluasadach, a sior-mheudachadh a' d' obair, air dhomh fios a bhi agam, nach bi mo shaothair diomhain anns an Tighearna! Deonaich gu 'm bi mo chridhe maoth, furasda drùghadh air le d' fhocal agus le d' fhreasdail, air mo bheothachadh gu bhi gu caomhail cùramach mu d' ghlòir, agus mothachail mu ghluasaid do spioraid! Gun robh mi éudmhor as leth mo Dhe, le dealas a reir eolais agus gràidh; agus teagaisg dhomh a' d' sheirbhis, gu gliocas na nathrach a chuir ri misnich an leoghainn, agus ri neo-chiontas a cholumain! Mar so deonaich gu 'm bi mi trid do ghràis a 'm choslas dealrach air m' Fhear-saoruidh gràdhach; agus fa'-dheidh deonaich dhomh fìor choslas dealrach a naomhachd agus a ghlòir a bhi agam san t-saoghal sin a' bheil a chòmhnuidh; chum gu'n cuir mi urram siorruidh as a leth-san, agus dhuitse, O Athair nan uile throcair, agus do d' Spiorad Naomh, trid oibreachaidh, a tha dòchas agam gu 'm faod mi gu h-iriosal m' Athair a ràdh riutsa, agus mo Shlanuighear ri Iosa! *Amen.*

URNUGH *iriosal ag iarruidh drùghadh Gràs Dhe, chum Diadhachd a dhealbh agus a neartuchadh san Anam.*

O! DHE bheannuichte! tha mi gu dùrachdach ag aideachadh mo laigsinn agus mo neo-fhoghantaichead fein a' d' fhianuis air son aon nì math spioradail. Mhothaich mi e iomadh uair o' m' fhiosrachadh fein; agus gidheadh b' àill le m' chridhe amaideach earbs' as, agus cuir roimhe a rìs 'na neart fein. Ach gu ma h-è so ceud thoradh do chumhachd ghràs-mhoir air, a thoirt gu an-earbs' as fein, agus gu a dhòchas a chuir annadsa?

Tha mi a' deanamh mòr ghairdeachas, a Thighearna, air son an làn-chinnta a thug thu dhomh air co ullamh 's a tha thu air sochair co mòr a bhuil-eachadh gu fiughantach pailt. Tha mi air an aobhar sin, a reir do chuireadh thròcairich, a' teachd le dànadas gu rìgh-chaithir nan gràs, chum gu 'm faigh mi gràs chum cobhair an àm feuma. Cha 'n 'eil a mhiann orm, O Thighearna Dhe, do ghràs a thionnda gu macnus, no m' anmhuinneachd a ghabhail mar leithsgeul air son dearmad no neo-chùram. Tha mi 'g aideachadh gun do bhuilich thu chean orm tuille comais na ghnàthaich mise; agus tha mi fàgail na coire orm fein, agus ni h-ann ortsa, nach d' fhuair mi o cheann fada am barrachd cumhachd. 'Se mo mhiann a so suas a bhi ni 's oirpicheadh 'an gnàthacha gach meadhon òrduichte; ni tha fios agam le n' dearmad gu 'm biodh athchuinge mar so mar fhanoid mhi-naomh, agus gu 'm faodadh e bhi na aobhar gu d' bhrosnuchadh chum na tha agam a thoirt uam, seach tuille bhuileachadh orm. Ach tha mi gu dùrachdach a' cuir romham mi fein a chuir thuige mar mo dhùlan, agus ag asluchadh ort copairteachadh do ghràis, chum gu 'm bi mi air mo neartuchadh a choilionadh an rùin-shuidhichte sin.

Bi, O Thighearn, an urras air t-òglach chum maith! Deonaich do chumhachd naomhachaidh a dhortadh a stigh air m' anam, chum mo dhealbh air son gach dleasnas a dh' iarras tu! Suidhich, guidheam ort, gach subhaile agus gràs domhain ann am chridhe; agus cum suas mo dheagh rùn am meadhon gach ionnsuidh, gam bheil mi buailteach, o'n leith a muigh agus a stigh, am feadh a bhios mi sa bheatha so, 's 'a giulan m' an cuairt domh a choilon anmhuinneachd! Lion mo chridhe le deagh thograidh dhuitse, mo Dhia, agus do m' cho'bhraithribh! Cum do ghna a' m' chuimhne gu 'm bheil do lathair-eachd anns gach àite; agus deonaich dhomh a chumail a' m' aire gu bheil an rùn is diomhair' a' m' anam aithnichte leatsa! Deonaich dhomh ma ta, bhi air m' fhaicill an aghaidh a cheud togradh chum peacaidh! Is a chum nach faigh Satan coth-

rom air olc a chuir a' m' aire, guidheam ort gu dùrachdach, O Thighearna, gun lionadh tu mo chridhe le d' Spiorad Naomh, agus gu 'n gabhadh tu còmhnuidh ann! Gabh còmhnuidh annam, agus gluais maille rium; agus deonaich gur e mo chorp teampull an Spioraid Naomh!

Deonaich dhomh bhi air mo cheangal ri Crìosd, chum bhi a' m' aon Spiorad ris, 's a mothachadh a chumhachd ga m' bheothachadh gu sìor-dhol air m' aghaidh, 'an aghaidh gach buaireadh agus truaillicheachd! Am feadh a bhios na h-òigfhir a' fàs lag agus sgìth, agus an òigridh thaghta a' tuiteam gu làr, gu'm feith mis air an Tighearna air sheol 's gu'm bi mo neart air ath-nuadhachadh; agus deonaich dhomh bhi dol air m' aghaidh o aon tomhas creidimh, gràdh, eud, agus naomhachd gu tomhas eile, gus an nochdar mi foirfe a' d' lathair an Sion, chum òl uaitse an togradh agus an gràdh neo-thruaillidh, mar o thobar sìorruidh gach aon diubh, trid Iosa Crìosd mo Thighearna, anns am bheil fireantachd agus neart agam; agus 's ann as a leth-san a tha mi miannuchadh cliu a chuir air son mo theachd air aghaidh san da chuid. *Amen.*

Am Peacach ga earbsa fein ri Dia.

A DHE bheannuichte, is ann a dh' ionnsuidh do neart Uile-chumhachdaich-sa a tha mi a' teicheadh. Feuch mi air mo chuairteachadh le cruaidh-chais agus le cunnartaibh, agus sìn amach do lamh uile-chomasach a chum mo thearnadh; O thusa a shaoras le d' dheas-laimh iadsan a dh' earbas asad, uathasan a dh' èirgheas suas nan aghaidh. Tha mi air an latha 'n diugh gu follaiseach ga m' chuir fein fo d' sgiath-dhion: cuir do chumhachd 'an gnìomh as mo leith, agus ceaduich dhomh tearmunnn a ghabhail fo sgàile do sgiathan! Deonaich gu m' bi do ghràs

foghainteach air mo shon, agus do chumachd air a dheanamh foirfe ann am anmhuinneachd ! Cha 'n 'eil a chridhe agam a ràdh, nach tréig mi am feasd thu, nach àicheadh mi a chaoidh thu. Ach tha dòchais agam gu 'm faod mi gu firinneach a ràdh, O Thighearna, nach bu mhiann leam a dheanamh ; agus a réir an rùin agus na barail a tha agam san àm, gu 'm bu lugha an t-aobhar eagail leam am bàs fhulang, na corruich a chuir ort am dheoin. Och ! freumhaich a mach truallieachd sin mo chridhe, a dh' fhaodadh an uair teann bhuaireadh m' aomadh gu atharrachadh a bharail, agus a thoirt orm géilleadh do 'n bhuaireadh ! Neartuich mo chreidimh, O Thighearna, agus ath-bheothaich mo dhòchas ! Neartuich mi le rùn-suidhichte seasmhach, chum cuir an aghaidh gach nì a bhiodh an cunnart mo thoirt as an t-slighe gu neamh ; agus deonaich dhomh m' aghaidh a chuir mar chloich-theine, an aghaidh gach ionnsuidh a bheir talamh agus ifrinn orm ! Ma bheir peacaich ionnsuidh mhealluidh orm, na leig leam aontachadh leo ; ma bheir iad tàmailte dhomh, na leig leam suim a ghabhail deth ; ma nì iad maoidheadh orm, na leig leam a bhì fo eagal ! Gu ma fearr leam le h-eud naomh agus dian air a dheagh-riaghladh, cionfath a ghabhail o'm mì-run cridhe-san, air oirp a thoirt air an iompachadh agus air an ath-leasuchadh ! Mar is lugha, na leig leam nàir a bhì orm a' d' chùis a thagradh, 'an aghaidh na muinntir a bheir tàir do dhiadhachd ; deonaich dhomh aoibhneas agus subhachas a mhothachadh ann am chridhe ; agus bheir mi oirp air do shlighe a theagasg do luchd-eusontais, agus peacaich iompachadh a d' ionnsuidh ! Seadh, a Thighearna, am feadh a bhunaicheas m' eagail, ge d' a mheasas mi mi fein air mo dhìte, tha mi air mo dhìte co cothromach as leth m' amaideachd, 's gu m' firinnichinn a bhreth, ge d' a b' anu a' m' aghaidh fein.

Còimhead mi a nis, O Thighearn, agus gach aon àm ! Na ceadaich dhomh bhì am barail, ge b' e aois na inbh air an ruig mi, gu bheil mi comasach air mi fein a chiomhead as t-eugais-se ! nì mò a

leigeas tu dhomh bhi 'am barail, 'an naoidheanachd so na diadhachd a' m' anam, a bhi co lag, is nach urrainn duitse mo chumail suas! Ge b' e taobh a threoruicheas tu mi, deonaich dhomh do leantuinn; agus ge b' e dreuchd a shònraicheas tu dhomh, deonuich dhomh saoithreachadh ann; an sin deonaich dhomh an còmhrag spioradail a chumail an aghaidh uile naimhde mo Shlainte, agus gu ma fearr tuiteam san àraich, no cùl a chuir ris gu neo-dhuineil?

Agus deonaich dhomh, O Fhir-shaoruidh bheannuichte, Ceanard mo shlainte, Ard Ughdar agus fear-criochnaich mo chreidimh 'n uair a bhios mi an cunnart t-àicheadh, mar rinn Peadar, gun amhairc thu orm le cumhachd agus le caomhalachd, a dh' fhaodas mo chumail o thuiteam, no a ghrad aisigeas mi a rìs a chum mo Dhe agus mo dhleasnuis; agus teagaisg dhomh, o' m' fhàillnean, mi fein irioslachadh gu mòr air son gach mearachd, agus mi bhi ni 's dùrachdaiche fhaicilliche san àm a tha ri teachd.
Amen.

SAMHLADH air Fein-choisrigeadh, *no riaghailt fholllaiseach air ar Coi-cheangal ath-nuadhachadh ri Dia.*

A IEHOBAH shiorruidh agus neo-chaochlaidich! Cruthaiear neamh agus na talmhuinn, agus Triath aithrigh air aoradh aingle agus dhaoine! Tha mi miannuchadh le mòr irioslachd anama, tuiteam sios san àm so a' d' fhianuis; agus a' guidhe gu dùrachdach gun troi-lot thu mo chridhe le mothachadh iomchuidh air do ghlòir nach urrainnear a chuir an céill no a thuigsinn!

'S ceart a dh' fhaodas geilt chrith mo ghlacadh an uair a ghabhainse, cnuimh pheacach, de dhànadas mo cheann a thogail suas riut, de dhànadas mi fein

a thaisbeineadh am fianuis do mhòrachd air a leithid so de àm. Co mise, O Thighearna Dhe, no ciod e teaghlach m' athar? ciod e mo nàdur no mo bhreith, mo chliu no mo thoilltinneas, gun labhruinn m' an *ni* so, agus gu 'm miannaichinn a bhi am phàirtidh ann an Coi-cheangal, far an d' thusa, Rìgh nan Rìgh agus Tighearna nan Tighearnan a phàirtidh eile? Tha rughadh gruaidh agus nàir orm ainmeachadh a' d' làthair. Ach, O Thighearna, 's mòr do mhòrdhachd, 's eiginn do d' nàdur an-àrd cromadh sìos anabharra iosal. Agus tha fios agam, gu bheil thu, ann agus trid Iosa Mac do ghràidh, a'g aontachadh peacaich thruaillidh fhiosrachadh, agus a' ceaduchadh dhoibh teachd a' d' ionnsuidh, agus inndrinn an Coi-cheangal riutsa; cha 'n e a mhain sin, ach 's fiosrach mi gur tu fein a dhealbh an t-innleachd; agus gun do thairig thu gu càirdeil dhuinne e; oir cha b' urrainn aon neach gun bhi air a theagasg leatsa na dhealbh, no idir gabhail ris an uair a rachadh a thairgse.

'S ann a' d' ionnsuidhs' a nis a tha mi teachd, air mo chuireadh tre ainm do Mhic, 's a'g earbsa a fhìreantachd agus as a ghràs. Ga m' irioslachadh fein aig do chosaibh le nàir agus le rughadh gruaidh; agus a' bualadh m'uchd, ag ràdh, leis a Chis-mhaor iriosal, a Dhia dean trocair ormsa ta m' pheacach! Tha mi 'g aideachadh, O Dhe, gun robh mi a' m' chiontach mòr. Ràinig mo pheacaidh suas gu neamh, agus thogadh suas m' eucearta gus na speuraibh. Dh' oibrich an-tograidh mo nàduir thruaillidh air ioma mìle doigh anntromaichte, a thoirt amach toradh a chum bàis. Agus nam biodh tu geur-theann a chomharrachadh mo chiontai, b' eiginn domh a bhi a' m' thosd fo uallach peacaidh, agus air ball dol fodha an leir-sgrìos. Ach dheonach thu cuireadh gràs mhor a thoirt domh pilleadh a' d' ionnsuidh, ge d' a bha mi mar chaora sheach-ranaich, mar mhaic stròghail, agus a'm' leanamh cùl-sleumhnachaidh. Feuch uime sin, tha mi air teachd a' d' ionnsuidh. Tha mi air teachd, cha 'n e a mhàin, le mothachadh air mo pheacadh, ach air m'

amaideachd cuideachd. Tha mi a' teachd le lan rùn mo chridhe, a' gabhail nàire dhiom fein, agus ga aideachadh le treibh-dhireas agus irioslachd m' anama, Gun d' rinn mi gu h-amaideach, agus chaidh mi air seacharan gu ro-mhor. Tha mi fo ambluadh le bhi cuimhneachadh air na nithe sin: Ach bi thusa trècaireach do m' euceartaibh, agus na cuimh-nich mo pheacanna agus m' aingidheachd a' m' aghaidh! Ceaduich dhomh, O Thighearna, na cumhachdan agus na ceudfaithean, a thug mi gu neo-thaingeil agus gu mi-naomha air falbh o d' sheirbhis, a thoirt a rìs air an ais; agus tha mi 'guidhe ort gabhail ri d' chreutair bochd ceaunairceach, aige bheil a nis mothachadh air do chòir air, 's nach 'eil co déigheil air aon ni sa bheatha so 'sa tha e air bhi leatsa!

A Dhe bheannuichte, 's ann leis an dùrachd is mò a tha mi g' am thoirt fein suas duit san àm so. Eisd O neamha, agus cluinn, O thalamh; Rinn mi roghainn an diugh de 'n Tighearna, gu bhì na Dhia agam; agus tha mi 'g aideachadh air an latha 'n diugh gu bheil mi a' m' aon d'a chloinn agus d'a shluagh an co'cheangal ris. Cluinn, O Dhe nèimhe, agus sgriobh e a' d' leabhar cuimhne gum bheil mi leatsa as so suas, leatsa gu h-iomlan. Cha n' e gun coisrigidhean duit cuid de m' cheudfaithean, no earrann de m' mhaoin; no cuid àraidh a thoirt duit do m' sheirbhis, no a mheud 's a's urrainn domh car ùine shronruichte; ach bithidh mi gu h-iomlan leatsa, agus leatsa gu siorruidh. O'n latha so, tha mi gu follaiseach a' cuir cùl ris na tighearnan eile aig an robh ceannas orm, eadhon gach peacadh agus ana-miann; agus tha mi a' toirt dùlan do chumhachdaibh ifrinn, aig an robh ceannas air m' anam, agus do gach truailli' eachd a thug iad trid buairidh a steach ann. Tha mi toirt suas duit an diugh dealbh mo nàduir uile, ceudfaithean m' inntinn, agus uile bhuill mo chuirp, mar bheo iobairt, naomha agus thaitneach do Dhia, ni a tha fios agam gur e mo sheirbhis reusonta. Tha mi a deanamh thairis duit gach ni a tha mi a' sealbhachadh: Tha mi mian-

nachadh a chuid a tha romham de m' bheatla a bhuileachadh a' d' sheirbhis, agus tha mi 'guidhe ort gun seol agus gu 'u cuir thu ann am aire, co dhiubh a blitheas mo shaoghal fada no gearr, gum bi gach aon àm dheth air a chosd air a mhodh is ro-eifeachdaich chum urram a thoirt duitse, agus is fearr a fhreagras do rùin do fhreasdail ghràs-mhoir. Agus tha mi a' guidhe gu ro-dhùrachdach, ge b'e murrachas a bheir thu dhomh os ceann dbaoin eile, an aon sam bith de staid àrd na beatha anns am faod mi bhi, no a thaobh aon mheas sonruicht' a chuirear orm, gun tugadh tu dhomh neart agus misneach chum mi fein a chuir gu m' dhùlan air son do ghloir: A' cuir romham nach e a mhain gun dean mi fein, ach gun dean daoine eile, co fad 's a's urrainn domhsa gu riasonta impidh a chuir orra, seirbhis do 'n Tigh-earna. Ga m' ghiulan fein air an doigh so, O Dhe bheannuichte, b' àill leam buanacha gu seasmhach daingean gu latha mo chrìche; a' guidhe gu dùrachdach gum faod gach latha dheth mar thig barrachd a thoirt ann an deagh bheus air an latha a chaidh seachad trid còmhnaidh gràs Dhe.

Cha 'n e a mhain gu bheil mi ga m' choisrigeadh fein agus gach ni a ta agam a chum do sheirbhis; ach tha mi mar an ceudna gu ro-iriosal a' toirt thairis agus a' strìochda do d' thoil naomh àrd-uachdranaich, mi fein, agus gach ni is leam. Tha mi a' fagail, O Dhe, gach ni a ta mi 'sealbhachadh, agus bu mhiann leam, gu bhi air a stiuradh agus air òrduchadh leatsa; agus gach ni a tha mi a meal-tuinn, gu dheanamh ris mar is deonach leat, aon chuid a bhuanachadh dhomh, no a thoirt uam, na bhuilich thu orm; builich orm, no diult, an ni a shaoileas mis a b' fheaird mi, mar a chi thus, a Dhe iomchuidh! agus ge nach 'eil do dhànadas agam a ràdh, nach dean mi gearan; gidheadh tha dòchas agam gum faod mi a ràdh, nach e gun saothraich mi gu strìochda, ach a bhi toilichte; ni h-è a mhain fhulang aon triobluid is deonach leat a chuir a'm' charamh, ach co-aontachadh leis, agus cliu a thoirt duits air a shon; a' cuir romham anns gach ni a dh'

òrduicheas tu dhomh, gun mo thoilse ach do thoilse gun robh deanta ; ga m' mheas fein mar neo-ni, agus ga d' mheas-sa, O Dhe, mar an t-aon Mhath mor agus siorruidh, bu chòir do d' fhocal gach ni a rùnachadh, agus do Riaghladh a bhi na aoibhneas do 'n chinne-daoine gu h-iomlan.

O Dhe, tha mi 'guidheadh ort gu 'n gnàthaich thu mi, mar inneal a chum do ghloir agus do chliu, aon chuid le dheanamh no fhulang na dh' òrduicheas tusa dhomh, chum do ghloir fein, no chum math an t-saoghail sa bheil mo chòmhnuidh ! agus gu ma deonaich leat o'n latha so m' àireamh 'am measg do phobuill shonruichte, chum 's nach bi mi ni 's mò am choigreach agus am choimheach, ach a' m' fhear aon bhaile ris na naomhaibh, agus am muinntir teaghlach Dhe ! Gabh, O Athair neamhuidh, ri d' strògh-fhear aithreachail ! ionnuil mi am fuil do Mhic ghràdhaich ; sgeudaich mi le fhìreantachd iomlan ; agus naomhaich mi trid cumhachd do spioraid ! cuir as, guidheam ort, ni 's mò agus ni 's mò do chumhachd a pheacaidh ann am anam ! cruth-atharraich mi ni 's mò chum t-ìomhaigh fein, agus dealbh mi gu bhi cosmhuil ri Criosd, a mheasas mi as so suas mar m' fhear teagaisg agus m' iobairt, m' Eadar-ghuidh'ear agus m' Fhear-saoruidh ! Rùn-phairtich rium, tha mi a' guidheadh ort, gach cumhachd feumail o' d' spiorad glanaidh, shuìlbhearraich, agus shòlasaich ! agus tog orm solus sòlasach sin do ghnùis, a chuireas an t-aoibhneas agus an gàir-deachas is mò ann am anam ?

Cuir mo ghnòthaichean anns an riaghailt, O Dhe, is ro-fhreagarraiche chum do ghloir-sa agus m' fhior shonas fein ; agus an uair a ni agus a ghiulaineas mi do thoil a bhos an so air thalamh, gairm mi as, ge b'e uair, no doigh air an deonach leat : Ach deonaich a mhain, an uair a bhios mi gu dol eug, agus 'an dlù shealladh air siorruidheachd, gum fàod mi mo cho-cheangal an trà so riutsa a chuimhneachadh, agus an deo ma dheireadh a bhuileachadh a' d' sheirbhis ! Agus deonuich, O Thighearna, an uair a bhios mis a' toirt suas an deo, gun cuimhnich

thusa mar an ceudna an coi-cheangal so, eadhon ge nach bi mise comasach air sin a dheanamh! Seall a nuas, O Athair neamhuidh le sùil throcair air do dhuine cloinne lag a' dol éug: cuir do ghàirdeana siorruidh m'am thimchioll a chum mo chòmhnaidh, builich neart agus muinghinn air mo spiorad ata ri dealachadh ri m' chorp; agus gabh ris an glacaibh do ghràidh! dean a bheatha do ionad comhnuidh na muinntir a choidil ann an Iosa a dh' fheitheamh maille riusan ris an latha ghlòirmhor sin, a choilionar do ghealladh deireannach dhoibhsan a tha an coi-cheangal riut, nan aiseirigh bhuadhar, trid an t-slighe shaibhir sin, a theid a fhrithealadh dhoibh do 'n rioghachd shiorruidh, air an d' thug thu dearbh-chinntè dhoibh le d' choi-cheangal, agus an dòchas ris na tha mi nis a gabhail greim air, a miannuchadh a bhi beo agus bàs fhaghail, mar le m' laimh air an dòchas sin?

'S an uair a bhios mis air m' àireamh am measg nam marbh, 's a bhios gnothaichean an t-saoghail-so thairis leam, ma dh' éireas do 'n chuimhneachan dhùrachdach so tuiteam 'an lamhaibh a h-aon do m' chàirdibh, deonaich gum bi e na mheadhon air drùghadh air an inntinn! deonaich dhoibh a leughadh 's a ghabhail cha 'n ann mar mo chainntse, ach mar am briathra fein; agus gum foghlum iad eagal an Tighearna mo Dhe a bhi orra, agus gun cuir iad leamsa an earbsa fo sgàil a sgiathaibh car ùine agus gu siorruidh! agus deonaich dhoibh leamsa cuideachd, mòr mheas a bhi againn air a ghràs sin, a tha 'g aomadh ar cridheachan gu inndrinn a stigh do 'n choi-cheangal, 's a co'-aontachadh gu 'r gabhail a stigh an uair a bhios sinn toileach, a' cur as leth, leamsa, agus leis gach cinneach a shaoradh, an Athair, a Mhic, agus an Spioraid Naoimh, a ghloir, an urraim, agus a chliu, a tha co dligheach do gach pearsa de 'n Trionaid, air son na h-earrainn a ghabh iad os laimh san obair luachmhor so! *Amen.*

Air an sonsan a mheasas an riaghalt so tuille is fada ri bhi air a sgrìobhadh, air iarrtas caraid àraidh chuir mi sìos an riaghailt aithghearra so a leanas, agus bu choir an aire dhùrachdach a thoirt do gach earrann deth, ma'n cuirear an gnìomh e; agus aon fhocal nach 'eil a còrdadh ri d' staid atharrachadh, chum 's gun co-aontaich an cridhe leis an iomlan.

A Dhe shiorruidh agus uile bheannuichte! Tha mi miannuchadh tighinn a' d' làthair, le trom irioslachd anma, fo mhothachadh air co neo-aithrigh sa tha mo leithidse do chnuimh pheacach, air teachd 'an làthair Uachdaran naomh neamh, Rìgh nan Rìgh agus Tighearna nan Tighearnan, agus gu h-àraidh air gnothach mar so, eadhon gu inntrinn 'an Co'-cheangal riutsa. Ach 's tu fein a dheilbh an t-innleachd. Thairig do cho-aontachadh neo-chrìochnach e trid do Mhic, agus dh' aom do ghràs mo chridhe gu gabhail ris.

Tha mis' air an aobhar sin a' teachd, a 'g aideachadh gu bheil mi ro-chiontach, a' bualadh air m' uchd agus ag ràdh, leis a chis-mhaor iriosal, a Dhe dean trocair ormsa a ta m' pheacach! Tha mi tighinn air cuireadh 'an ainm do Mhic, a'g earbsa as fhireantachd iomlan-san; a'g asluchadh, air a sgàthsan gu'm bi thu trocaireach do m' neo-fhireantachd, agus nach cuimhnich thu mo pheacaidh ni 's mò. Gabh air ais, guidheam ort, do chreutair ceannairceach, aig am bheil a nis mothachadh air do chòir air, 's nach 'eil co-déigheil air aon ni 's a tha e air bhi leatsa.

Tha mi air an là an diugh, leis an dùrachd is mò, ga m' thoirt fein suas duitsa. Tha mi cuir cùl ris gach Tighearna aig an robh roimh so ceannas orm; agus tha mi ga m' choisrigheadh fein agus gach ni a

ta agam dhuit; ceudfaithe m' inntinn, buill mo chuirp, mo mhaoin shaoghalta, m' ùine, agus mo chumhachd os cionn dhaoin eile; gu bhi air an gnàthachadh gu h-ìomlan chum do ghlòire; agus gu dian deothasach a' toirt ùmhlachd do d' àitheantaibh, am fad 's a bhunaicheas tu mo bheatha, le dian thogradh agus rùn-suidhichte gu buanachadh leatsa fad uile linnibh neo-chrìochnach na sìorruidheachd: Ga m' chumail fein a ghnàth deas gu bhi ullamh le eud agus gàirdeachas a chuir do thoil 'an gnìomh, co luath 's a nìtear aithnichte dhomh i.

Tha mi ga 'm strìochda fein, agus gach ni a ta agam gu bhi air ar stiùradh leat, air an doigh a mheasas do bhuan ghliocas a bhi freagarrach a chum do ghlòir. Tha mi fàgail riaghladh gach cùis an earbsa riutsa, agus ag ràdh gun choigleadh, ni h-e mo thoilse, ach do thoilse gun robh deanta! a' deanamh gàirdeachas le cridhe dìleas ri d' uachdranachd neo-chrìochnach, mar ni bu chòir mòr thlachd a thoirt do 'n ìomlan de'n chruthachadh riasonta.

Gnàthaich mi, O Thighearna, guidheam ort, mar inneal a chum do sheirbhis! Aireamh mi am measg do shluaigh shonruichte! O deonaich dhomh bhi air m' ionnlad 'am fuil do Mhic ghràdhaich! A bhi air mo sgeudachadh le fhìreantachd! Air mo naomhachadh le spiorad! Cruth-atharraich mi ni 's mò agus ni 's mò a chum ìomhaigh! Co-pairtich rium, d'a thrìd-san, gach drùghadh feumail o' d' spiorad glanaidh, shuìlbhearraich, agus shòlasaich! Agus deonaich air dhomh mo bheatha a chaitheadh fo na tograidh sin, agus ann an solas sòlasach do ghnùis ghràsmhoir mar m' Athair agus mo Dhia!

Agus an uair a thig uair uamhannaich a bhàis, deonaich gun cuimhnich mi an coi-cheangal so, air a shuidheachadh anns gach ni agus cinnteach, oir 's e so mo shlaointe uile, agus mo mhiann uile ge d' a tha gach dòchas agus gach ni eil' a tha mi mealtuinn buailteach do dhol am mughadh! Agus O Dhe, cuimhnich thus' e cuideachd! Amhairc a nuas le h-ìochd, O Thighearna, air do dhuine cloinne lag,

aig uair a bhàis ! Gabh rium a' d' glacaibh siorruidh ! Cuir neart agus muinghinn am' spiorad a tha gu dealachadh ri m chorp ! agus gabh a stigh e do àros na muinntir a choidil 'an Iosa, gu sìochail, aoibhneach a dh' fheitheamh coilionadh do gheallaidh do d' phobull uile, aiseirigh ghloirmhor, agus sonas neo-chrìochnach a' d' làthaireachd neamhuidhse ! Agus an deigh dhomhsa bhi cnàmh anns an ùir, ma tharlas e gum faigh caraid sam bith greim air a chuimhneachan so air mi dheanamh coì-cheangal soilleir riutsa, deonaich gun dean e a shamhuil as a leth fèin ; agus deonaich gu 'n gabh thu a steach e chum co-pairt do uile shochairibh do choicheangail trid Iosa Crìosd ard Eadar-mheadhonair ; gan robh maille riutsa, O Athair, agus a Spioraid Naoimh, cliu siorruidh air a chuir as 'ur leth leis a mhòr choi-thional a shaorar leat, agus leis na spioradaibh neamhuidh sin, chum a' bheil thu g' an gairm gu co-pairt a ghabhail nan obair agus nan sochairibh ! *Amen.*

RIAGHAILT chum co'-cheangal a dheanamh gu h-uaigneach ri Dia, m' an tig iad air an aghaidh gu Bòrd an Tighearna, le Ughdar eile.

O DHE Uile-chumhachdaich, agus a Chruthai'ear nan uile nithe, chruthaich thu an duine air tùs ionraic agus sonadh ; ach dh' fhàs e peacach agus ro-thruagh trid an leagaidh. Tha mi 'g aideachadh a thaobh nàduir gu bheil mi am' eas-caraid duit, duine-cloinne fearg-thoilltinneach, agus am thràill do'n pheacadh agus do Shàtan. O'n bhroinn bha mi ciontach de d' lagh a bhriseadh, agus 's iongantach an fhoighidinn a rinn thu rium, 'n uair nach d' rinn thu o chionn fhada, cuspair dhiom air do chorruich ann an ifrinn. Och ciod a ni mi fad

siorruidheachd ma bhunaicheadh mi 's an staid so? Chuala mi gu bheil tròcair aig Dia do pheacaich chailte trid Iosa a chaidh a cheusadh, a tha toirt mòr mhisneach do m' anam brònach. Och an urrainn an tròcair so ruigheachd air mo shamhuilse de dhuine truagh? Ach 's cinnteach air a pheacaicheadh 's ga bheil mi, gur fearr an cothrom a tha agads air saorsuinn do ghràidh, agus eifeachd fola do Mhic a nochdadh; agus ma bhios agamsa co-roinn de na sochairean sin, seinnear laoidhean molaidh gun sgur do Uan De as mo leth. Tha mi uime sin a' teachd chum mi fein a thilge sios aig stol-coise tròcair neo-chrìochnach, 's a chum tagradh air a shon a réir do ghealluidh trid Iosa Crìosd, do Mhac gràdhach.

O Athair nan uile thròcair, agus Athair mo Thighearn Iosa Crìosd, tha mothachadh agam a nis air mo pheacadh agus m' amaideachd, le cuir a' d' aghaidh, agus a chionn mi dhol thairis gu feachd Shàtain: tha mhianu orm pilleadh mar strò-fhear aithreachail, a dh' ionnsuidh m' Athair neamhuidh, a'g aidmheil mo pheacaidh, agus deonach air mi fein a cheangal ris an Tighearn an coicheangal siorruidh nach di-chuimhnichear am feasd. O Athair, pheacaich mi 'n aghai fhlaithneas agus a' d' làthairse, agus cha 'n fliu mi tuille gu 'n goirte do leanamh dhìom; ach 's toilicht a mheasainn mi fein, nan gabht' a stigh mi chum an dreuchd no 'n ionaid is neo-inbhiche a' d' theaghlach. Tha mi 'g iarraidh do shaor ghràdh agus do ghliocas neo-chrìochnach àrdachadh, le innleachd na slainte chum peacaich chailte a thearnadh, trid Eadar-mheadhonair, agus le d' Mhac siorruidh ro-gràdhach a chuir gu bhi na Eadar-mheadhonair, agus na Urras a shàsachadh do cheartais air an son, agus a cheannach gràs agus glòir dhoibh. A réir d-àithne, tha mi deonach urram a thoirt do d' Mhac, agus gabhail gu taingeil toilichte ri innleachd so na slainte chum peacaich a thearnadh. O gabh truas de d' chreutair fein, obair do làmh; theirig thairis air t-obair a ris, agus cruthaich mi as ùr air son

Chriosd, a réir t-ìomhaigh fein, chum 's gu'm bi mi ìomchuidh air son do sheirbhis agus do ghlòir.

O Shlanuigh'ear bheannuichte, tha ìoghnadh orm le d' ghràdh gun choimeas, an gabhuil os laimh bhi a' d' Urras agus a' d' iobairt air son peacaich chaillte, agus le t-fhuil luachmhoir a thairgse, chum mo leithid-se ionnlad. 'S e do bheatha agam a Thighearn Iosa! Tha mi ann an so a' cuir cùl ris gach doigh eile chum mo thearnadh, agus a' dol a t-ionnsuidh-se mar m' Eadar-mheadh-onair agus mo Shlanuigh'ear, tha mi 'gabhail riut a t-uile dhreuchdaibh; agus ga m' thoirt fein suas gu bhi air mo thearnadh, air mo theagasg, agus air mo riaghladh leat. Tha mi gabhail riut mar m' àrd Shagart mòr a thoirt dioladh air son m' anama, agus a thagra mo chùis ris an Athair, trid do bhàis chliu-thoilltinnich, agus t-eadar-ghuidhe chumhachdaich. Tha mi a cuir glan-chùl ri m' fhìreantachd fein an cùis m' fhìrinneachadh agus gabhail gu taitneach rium le Dia, agus tha mi amhain ge d' aidmheil-se mar an Tighearna m' ionracas; tha mi 'gabhuil riut mar m' Fhàidh, agus ga m' thoirt fein suas do d' theagasgsa, chum 's gum bi mi air mo threorucha leatsa trid an fhasaich so, agus mo thoirt sàbhailte gu neamh fadheoidh; agus air son gliocais a leanailt do sheolaidh. Tha mi 'gabhail riut mar mo Rìgh, agus a mionnacha bhi dìleas duit, agus làn toilichte le d' lagh agus le d' uachdranachd; cuirear suas do rìgh-chathair ann am anam, agus deanar do naimhdean ann nan stol-coise dhuit. Tha mi 'gabhuil riut mar m' Fhear-posda, agus tha mi a' co-aontacha le cùmhnant a phòsaidh anns gach earrann deth. Tha mi gabhail riut mar mo Cheann-feadhnaidh, agus tha mi gabhail mar shaighdear fo d' bhrataich, gu cath a chuir ann a d' neart 'an aghaidh t-uile naimhdibh. Tha mi toilichte le uile chùmhnantaibh an t-soisgeil; agus tha mi lan toilichte leis an doigh fhein-àicheunaich a tha air a thairgs' ann. Tha mi deonach air bhi

gu siorruidh am fiachaibh do shaor ghràis, agus gun cuirear cliu mo shaoruidh gu bràth as leth Iosa Criosd m' urras.

O a Spioraid naomh, tha mi gu taingeil a' gabhail riutsa, mar fhear co-chur na cheannuich mo Shlanuigh'ear; agus a' deanamh do bheatha chum do dhreuchdan a chuir an gnìomh 'am anam, a dh' oibreacha creidimh annam, a chreidsinn an t-soisgeil, a thoirt m'an cuairt atharrachadh an nuadh bhreith, agus a dh' athnuadhachadh m' uile cheudfaithean. 'S ann a d' chomain a tha mi air son gach gluasad agus togradh a tha air am brosnuchadh annam: O deonaich dhoibh buanachadh annam chum 's gun toirear an deagh obair annam gu foirfeachd. Tha mi ge d' roighneacha mar m' fhear-naomhachaidh, agus m' fhear-stiùraidh trid mo chuairt. Tha mi a' striochda do d' thograidh agus do d' ghiùlan, agus a' miannuchadh an aire dhùrachdach a thoirt do d' ghluasaid agus do d' gheur-mhothachaidh, an colìona mo dhleasnuis, agus am fuireach o pheacachadh. O oibrich gràs annam a chum na criche sin, agus neartuich mi do ghnà a dheanamh agus a thaghadh an nì sin a bhios taitneach leat.

A réir bòidean mo bhaistidh, tha mi ann an so a' cuir cùl ri uile naimhdibh na Trionaid bheannuichte, an diabhol, an saoghal agus an fheadhail; agus tha mi ann an so ga m' thoirt fein thairis dhuitse, Athair, a Mhic, agus a Spioraid Naoimh, aon Dia, gu bhileatsa, agus amhàin leatsa; leatsa, agus cha'n ann leis an droch-spiorad, leatsa agus cha'n ann leis an t-saoghal; leatsa 's nì h-ann le m' ana-mhiannaibh; leatsa, 's nì h-ann leam fein.

Agus air dhomh fhaicinn, gu bheil thu, os cionn gach nì, ag iarraidh a chridhe, tha mi leis a so a' tairgse agus a' toirt thairis dhuit mo chridhe. A Thighearna, gabh e, agus dealbh e fa 'd chomhair fein.

A Thighearna, cha'n'eil neart na comas agam fein a ghleidheadh no a choimhead aon nì a ghabh mi os laimh; ach a' gabhail an iomlan os laimh ann an neart m' Urrais, an earbsa ris-san amhàin; 'S anns

an Tighearn Iosa amhàin a tha ionracas agus neart agam; O Thighearna, bi 'n urras air t' òglach chum maith. Thoir dhomh do ghnà na dh' iarras tu, agus an sin iarr ni 's àill leat.

Mar fhianuis air mo threibh-dhireas anns an aidmheil, a choisrigeadh agus anns a cheangal fholaiseach so, tha mi toileach mo làmh-sgriobhaidh a chuir ris do'n Tighearna, a reir 's mar tha barantas agam, Isaiah xlv. 5. A nis 's leat mi, a Thighearna saor mi. *Amen.*

URNUIGH *air son neach a tha ro-dhéigheil air teachd chum bòrd an Tighearna, ach aig a bheil càileiginn de theagamh mu thimchioll a chòir air an òrduigh naomh sin.*

A DHE bheannuichte, tha mi a' moladh t-òrduigh-ean glic agus gràsmhor, chum tairbhe t-eaglais 'an naomhachd agus 'an gràdh. Tha mi a' toirt buidheachais duit gun d' àithn thu do t-òglaichibh, iad fein a dhealbh nam buidhnibh; agus tha mi a' toirt cliu do m' Shlanuighear, a dh' òrduich, mar gu 'm b' ann, leis an deo mu dheire, cuirm naomh a Shuip-earach, chum a bhi na chuimhneachan air a ghràdh eis an deachaidh e gu bàs, agus na cheangal air an aonachd sin bu deonach leis gun coimheadadh a shluagh. Tha dòchas agam, O Dhe, gu bheil thusa fianuiseach air an dùrachd leis a' bheil a rùn orm mi fein a thoirt suas duit; agus gu 'm faod mi do ghairm mar fhianuis air m' anam, ma tha mi nis san iomchomhairle mu thimchioll na ceart doigh air an dean mi e, nach ann a chionn gun ceadaich mi dhomh fein aon de t-àitheantaibh a bhriseadh, no tàir a dheanamh air aon air bith de d' shochairibh. Tha mi fiosrach gu bheil thu mothachail, gur ann amhain a tha 'n dàil so a' sruthadh o m' ain-eolais

air mo dhleasnas, agus o m' eagal air mi-fheum a dheanamh de nithibh naomh le mi theachd gu mi-ionchuidh a chum do bhùird naomha. Gidheadh gu cinnteach. O Thighearna, ma bhuilich thu orm meas air t-àithne, déigh air co-chomunn riut, agus toil gu mi fein a thoirt suas chum dò sheirbhis, faodai mi a mheas mar chomharr air mhath gu bheil tha deonacha gabhail rium, agus nach 'eil mi tur mi-ionchuidh air son an òrdugh air a bheil na h-urrad mheas agus dhéigh agam. Tha mi uime sin ag aslucha gu h-iriosal ort, O Dhe, gum bu deonach leat air an latha 'n diugh mo sheoladh a'm' dhleasnas, agus mo theagasg mu 'n t-slighe air an còir dhomh gluasad! Rannsaich mi, O Dhe, agus dearbh mi, rannsaich m' àirnean agus mo chridhe! Am bheil peacadh diomhair sam bith gam bu mhath leam caidreamh a thoirt? Am bu mhiann leam buanachadh an easumhlachd a thoirt do aon air bith do t-àithintibh? Tha dochas agam gum faod mi a chùis a leigeadh gu d' bhreth fein, nach 'eil. Na ceaduich dhomh uime sin dochoir a dheanamh air m' anam fein, le fuireach o d' bhòrd naomh gun chionfath ionchuidh! Ach deonaich, O Thighearna, guidheam ort, gun co-aontaich t-fhocal, do fhreasdal, agus do spiorad chum mo sblighe a dheanamh rèidh! Sgap air falbh am fuigheall an-amharuis a th' annam, mar 'eil thu faicinn nach 'eil cionfath orra! Lion mi le creidimh is dearbh-chinntiche, le gràdh is deothasaiche; agus tagair do chùis fein ri m' chridhe, air mhodh nach ceaduich dhomh tuille dàil a chuir a'm' theachd air m' aghaidh, ni is e mo dhleasnas agus mo chòir, ma tha mi gun teagamh a' m' òglach dhuitse! Deonaich nach bi e uair air bith as m' aire; ach gun dean mi am barrachd dichill, chums ma tha mi fhathast an teagamh sam bith m' an chùis, gun cuir thu as an ag mi, le bhi ni 's faicillich chum gach ni a sheachnadh a bhios neo-thaitneach dhuitse, agus dol gu m' dhùlan a chuir mo dhleasnuis an gnìomh! Gun robh bhi beachd-smuainteach air fulangais Chrìosd cho cleachdta do m' inntinn, agus

mothachadh air a ghràdh gun choimeas a' co-éig-neachadh m' anama, 's gum faod m' fhein-fhiosrachadh fein a chuir as gach teagamh, gu bheil mi an àireamh na muinntir gan deachaidh a chuir ghraidh so ullachadh!

Agus tha mi deonachadh sa cheart àm so, air bhi dhomh air mo dhlù-cheangal ri d' euglais 'an spiorad agus 'an gradh, ge nach 'eil mi fhathast co follaiseach no co ionmhuinn 's bu mhath leam, a' guidhe gum bì do bheannuchadh air do shluagh uile. Gum beathaiche tu t-oighreachd, agus gun àrduiche tu iad gu brath! Gun robh gach co-chomunn criosd'uidh a' fàs 'an eolas, 'an naomhachd, agus 'an gràdh! Gun robh do shagairt air an sgeudachadh le slainte, chum trìdsan gun deanar do shluagh taghta aoibhneach! agus gum meudaichear t-euglaisean anns gach ionad, leo-san a theicheas d' an ionnsuidh, mar cheo, agus mar cholumain a dh' ionnsuidh an ionaid-taimh! Gun robh do bhòrd, O Thighearna, air a liona le h-aoidhibh; agus abradh gach neach leis an toil do shlainte, gun robh an Tighearn air àrduchadh, aig a' bheil tlachd 'an sonas a sheirbhisich! Agus 'se mo ghuidhe dùrachdadh, gum bi gach neach a tha 'g aidmheil gun d' fhuair iad an Tighearn Iosa Criosd, cùramach gu gluasad ann; agus gu 'm bi sinn uile gar n-uimeacha fa chomhair lan-cho'thional nan ceud-ghin, agus a' co-aontachadh san aoradh sin is ro-luachmhoire, far an cuirear na samhluidean agus na faileis sin air cùl; far nach bi feum air na cuimhneachain sin tuille, ach far am bi Fear-saoruidh beo, do ghnàth san làthair na ghairdeachas siorruidh aca-san, aig an robh tlachd sa bheatha so an cumail cuimhn' air a bhàs! *Amen.*

URNUGH *freagarrach do staid an anama, a tha miannuchadh ruigheachd air caithe-beatha a Chrìosduidh.*

A DHE bheannuichte, cha 'n fhaod mi cuir an aghaidh cumhachd a cho-riasonachaidh sin; Och nach mothaichinn do thuille d'an toradh eifeachdach na dh' fhairich mi riamh roimhe! 'S tusa àrd thobar bith, agus sonuis: agus mar is ann uait a ta mo bhith, is amhuil is ann uait a ta mo shonus a' sruthadh; agus mar is dlùithe dhuit mi, 's ann is fìor-ghloine agus is ro-thaitnich an sruth. 'S ann maille riutsa a ta tobar na beatha; a d' shoillse-se deonaich dhomh solus fhaicinn! 'S e cuspair àraidh mo dhòchais dheireannaich gum bi mo chòmhnuidh gu sìorruidh maille riut. Deonaich dhomh a nis càileiginn de roi-bhlas air an t-sòlas sin! Builich orm, guidheam ort, gu 'm mothaich mi beannuchadh an duine sin air am bheil eagal an Tighearna, a's aig a' bheil mòr-thlachd na àitheantaibh, agus leis sin mo chridhe a dhealbh le d' ghràs chum gum bi mi an eagal an Tighearna rè an la uile!

Deonaich gur ann orts' a bhitheas mo cheud smuainte 'nuair a dhùisgeas mi, agus leis a cheud bhaoisge de sholas a dhealruicheas air mo shùilean, gun tog thu orm, O Thighearna, solas do ghnùise! 'Nuair a bhitheas mo cheudfaithean air am mosgladh suas as an staid neo-iomlan anns an robh iad nan codal, deonaich gum bi mo cheud dheanadas air a choisrigeadh suas dhuitse, O Dhe, a tha toirt domh soluis, a tha toirt domh, mar gu 'm b' ann, beatha agus riason ùr gach maduinn? Neartuich mi chum mo chridhe a thaosgadh a mach a d' lathair, le urram iomchuidh, le saorsadh agus gràdh; Agus deonaich dhomh èisdeachd a thoirt do Dhia, mar bu mhiann leam gun éisdeadh easan riumsa? Gu 'n robh t-fhocal air a leughadh gu furachair agus le tlachd; gu 'n robh m' anam air a cho-chumadh ris,

agus deonaich dhomh fholach am chridhe, chum nach peacaich mi a' t' aghaidh. Air mo bheòthachadh leis na h-aobhair a ta air an cuir an céill ann, gun robh mi gach maduinn ga m' thoirt fein suas duit, trid Iosa do Mhac gràdhach; agus a' faghail cuibhrionn ùr do 'n spiorad bheannuichte sin, ni is e a dhrùghadh beatha m' anama!

Agus air dhomh a bhi mar so air mo dheasuchadh, dean thus', O Thighearna, mo threoruchadh air laimh chum uile dhleasnuis fheumail an latha; agus deonaich gu 'm buanaich mi san dreuchd a shùnraich thu dhomh do ghnà, a' gluasad maille riut: gun bhi leisg an gnothuichibh, dùrachdach 'an spiorad, a' deanamh seirbhis do'n Tighearna: gun robh meas agam air mòr-luach aimsir, do ghnàth a' deanamh an fheum is' fearr dheth, 'an coilionadh nan dleasnas a shùnraich thu dhomh; cia neo-inbheach no draghail a bhitheas iad! Gu ma h-ann a chum do ghloirsa, O Thighearn, a bhios saothair mo bheatha air an coilionadh; agus gu ma h-ann a chum do chliusa a bhitheas a sochairean air an iarruidh! co aca dh' itheas no dh' òlas mi, no ge b' e ni a ni mi gun robh a chrioch sin do ghnàth san amharc, agus deonaich gun ruigear oirre; agus deonaich gum bi gach beothachadh a gheibh mi, agus gach fois o ghnothaichibh, ga m' dheasuchadh chum seirbhis a thoirt duit leis a bharrachd tograidh agus deothas!

Gun robh mi mothachail air do shochairean, agus deonaich dhomh am mealtuinn le suilbhearrrchd agus tlachd! agus an uair a thig triobluiden orm, ni ris an ion fiughair a bhi agam, gun robh mothachadh agam gur h-ann uaits a ta iad; agus deon-uich gun d' thoir sin orm a bhi striochdta dhoibh, a làn chreidsinn gu bheil an gràdh a ta buileachadh ar n-aran lathail oirn, ag òrduchadh ar triobluiden duinn mar an ceudna; agus bu mhiann leam striochda dhoibh, chum gun leanainn mo Shlanui'ear gràdhach leis an inntinn cheudna a nochd easan, 'nuair a bha e díreadh ri sliabh corrach Chalbhari air mo shonsa, ag ràdh mar thuirt

e, an e nach òl mi 'n cupan a thug m' athair dhomh? Agus 'n uair a thig buaireadh am char-amh, saor a Thighearna mi o'n olc! Thoir mothachadh dhomh air mo laigsinn fein, chum gum bi mo chridhe a deanamh gnà earbsa asads' a chum mo neartuchadh! An uair a bhitheas mi an cuid-eachda dhaoin eile, deonuich dhomh bhi déigheil agus cùramach gum faigh agus gu 'm pàirtich mi urrad mhaitheas agus a bhios am chomas; agus deonaich gun co'llion mi aobhar mo chruthachaidh, le bhi toirt urram dhuitse, agus a' craobh-sgaoileadh eolais agus sonais feadh an t-saoghail! 'S an uair a bhios mi am aonar, deonaich dhomh a thoirt fainear gu bheil m' Athair neamhuidh maille rium; gun sealbhuich mi sonas do làthaireachd, agus gu 'm mothaich mi a chumhachd beothachaidh a dùsgadh suas am anam togradh dùrachdach gu smuainteachadh, agus a dheanamh, mar a' d' fhianuis-se!

Gun robh mo làithean air an caitheadh air a mhodh so: agus biodh iad a ghnath air an crìoch-nachadh fo mhothachadh air do làthaireachd ghràs-mhoir! Coinnich mi, O Thighearn, am uaigneasfeasgair! deonaich dhomh an t-àm is taitniche chuir air leth air an son. Gun robh mi adhartach treibh-dhireach 'an leughadh agus an ùrnuigh; 's an uair a ghabhas mi sealladh cùil de m' chaithe-beatha gu ma h-ann gun leth-phairt a ni mi sin! na tugadh fein-spéis orm sgàile cealgach a chuir air; ach deonaich gun toir mi breth orm fein mar aon aig a bheil fughair gun toir an Tighearna breth air; 's a tha fo iomguin gun gabhar gu taitneach ris leatsa, a tha rannsachadh gach cridhe, agus nach di-chuimhnich a bheag de m' oibribh! Thigeadh m' ùrnuigh gach latha a' d' fhianuis mar thùis, agus biodh togail suas mo làmh, mar an iobairt mbaidne agus fheasgair! Deonaich dhomh mo cheudfaithen a thiomna suas chum codail gu sìochail ciùin, le mothachadh iomchuidh gun do bhuilich mi an là an eagal De, le lan-chinnte gun do ghabh thu gu taitneach rium an Iosa Crìosd mo Thighearna, ag earbsa a' d' thròcair da thridsan,

co ac' a bhios mo laithean air an sìneadh, no am fuigheall air an gearradh as nam meadhon! Ma thig am bàs orm gu socrach ciùin, gum faigh e mi mar so ga m' ghnàthachadh; agus ma gheibh mi cuireadh grad gus an saoghal so fhàgail, gun robh m' àm mu dheireadh air a bhuileachadh air an doigh so; chum gum bi 'n t-slighe eadar an saoghal so agus siorruidheachd air a deanamh taitneach! Tha mi 'g asluchadh so air a sgàth-san, neach am feadh a bha e air thalamh, a b'e fein an samhladh a b' fhearr air gach deagh-bheus agus gràs, 's a tha nis beo, agus a rioghachadh leatsa, 's a tha lanchomasach air sàbhaladh gu h-iomlan: Da ionnsuidh-san b' àill leam dol, le aidmheil iriosail gur seirbhiseach neo-tharbhach mi; Dhàsan gun robh gloir gu saoghal nan saoghal. *Amen.*

URNUIGH *Mhaidne arson là Traisg' agus Irioslachaidh.*

O ATHAIR spiorad gach uile fheola, is iomchuidh dhomhsa, air an là traisg agus iriosleachaidh so, teachd chum cos-stòl rìgh-chathair do ghràis, le cridhe fìor aithreachail, oir tha m' aingidheachd a' faighinn buaidh orm, agus air fàs nan eireadh rothrom nach urrainn domh an giulan.

Is mòr, O Dhe, na sochairean a bhuilich thu orm,—chuir thu dh' urram orm a bhi am aon de d' mhòr theaghlach a tha 'g àiteachadh an t-saoghail so.—Is òg a bhuilicheadh orm fòghlum cràbhach,—chuireadh deagh shamhladh romham an aois m' òige,—fhuair mi sanus air truaighe na muinntir sin a chuireas peacadh 'an gnìomh,—agus ghairm do fhreasdal fiughantach mi gu minic, gu mi fein a thoirt suas chum do sheirbhis, a chionn gu bheil

thu maith, agus a' deanamh maith dhoibhsan a bheir gràdh dhuit.

Mo thruaighe, O Dhe, is mòr am mùghadh a th' eadar mo chaithe-beatha seach mar dh' fhaodainn a bhi! Nam mothaichinn, mar bu chòir dhomh, gach maitheas a bhuilich thu orm, agus gun éisdinn mar bhuineadh dhomh, ri bagradh do chorruidh, —na 'n gabhainn sanus o chor na h-aitim a b' fhianuis mi air an lochdan,—no nan leanainn le càileiginn de dhanarrachd, na rùin-shuidhichte a chuir mi gu minic romham,—is iomad peacadh, a tha nis nan trom orm, o 'm faodainn a bhi saor; agus leis am faodainn leis a bharrachd sìth inntinn, do dheadh-gheans asluchadh, air an làtha irioslachaidh so. Dh' fhaodadh mo chuairt a bhi mar an solas dealrach; agus 'an ionad nan eagal oillteil a tha nis a' cur uabhas orm, 'nuair a ghabhas mi beachd air siorruidheachd, 's ann a dh' fhaoduinn sòlas an duine sin fhaireachduinn ga'm bheil tlachd agad, agus an dearbh-chinntè bheannuichte a th' aige-san nach agair thu e arson a pheacaidh.

Ach, O Dhe, 's diomhain domh bhi gabhail beachd air mar dh' fhaodainn a bhi, am feadh a tha mo staid bhochd san àm a' dùmhlachadh air m' inntinn. Cha'n'eil earrann air bith de m' chaithe-beatha, san àm a chaidh seachad, air an ion domh amharc le fìor-thoilinntinn,—agus is iomadaidh iad a dhùraiginn bhi air an dubhadh a mach a' leabhar do chuimhne. Oir is aithne dhuitse, O Dhe, na h-uile nithe; agus tha mo chaithe-beatha gu h-iomlan follaiseach do d' shùil uile-leirsinnich-san.

Cionnas uime sin, O Thighearna, a thig cnuimh pheacach mar tha mise, annad fhianuis? Gu ma beannuichte gun robh t-ainm, nach d' fhàg thu sinn gun dòchas,—oir is aithne dhuit ar dealbh, is cuimhne leat gur duslach sinn; agus, a measg uile easontais do chreutairean, tha thu fhathast fad-fhulangach, agus ullamh a dheònachadh maitheanas. Gu ma beannuichte t-ainm, O Dhe, gu bheil sinn mothachail, ann an àm ar peacaidh aideachadh, gu bheil maitheanas ri fhaotainn annta,—trid na rinn

agus na dh' fhuiling ar Slanuighear beannuichte. Buidheachas siorruidh gun robh dhuit, O Dhe, arson gun do leig thu ris duinn gu bheil maitheanas 'n ar tairgse, mar tha e air a chuir an cèill ann ad fhocal neo-mhearachdach.

Seadh, O Dhe, sìor-bheannuichte gun robh t-ainm, arson, chum eagail an duine a chiùineachadh, gun do labhair thu ris le guth o neamh, agus gun d' fhoillsich thu dha, 'nuair a philleas an droch dhuine o aingidheachd, 's a ni e na tha laghail agus ceart, gun saor e anam beo,—nach 'eil tlachd agad ann am bàs peacaich, ach gum b' fhearr leat gum pilleadh e o easontas agus a bhi beo,—agus gu bheil gairdeachas air neamh arson aon pheacach a ghabhas aithreachas, ni's mò na arson naoi-deug agus ceithir-fichead ionracan aig nach 'eil feum air aithreachas.

Ach, cliu air mhodh ro-shonraichte gun robh dhuit, o Dhe, arson na sochair a tha toirt barr air gach sochair eile chaidh riamh a bhuileachadh air a chinne-dhaonna, eadhon, gun dthainig Iosa Crìosd, Mac do ghràidh, a dh' ionnsuidh an t-saoghail, a shireadh agus a shaoradh pheacach; gun do ghabh e ar nàdur air fein, a mheud dhèth 's a bha coit-chionn agus neo-lochdach,—gun dthug e dìoladh arson ar peacaidh, trid fhulangais air a chrann, agus fadheoidh gun d' éirich e o na marbhaibh trid cumhachd a Dhiadhachd, chum sinne fhìrinneachadh. Gu cinnteach, O Dhe, tha do thròcair os cionn nan neamh, agus tha do thairisneachd a' ruigheachd nan neul.

Ach, O Dhe, deonaich nach cuir mi barrachd 's a chòir de mhuinghinn ann ad ghràs a' lughadh peacaidh, oir tha thu do ghnàth a' d' Dhia air am beag peacadh; agus dh' aithris thu, gad iadhadh làmh mu làimh, cha d' théid an t-aingidh as gun pheanas. Deonaich, O Athair neamhaidh, gun aidich mi mo pheacaidh le cridhe iriosal, aithreachail, ùmhal; na ceadaich dhomh a bheag de m' easontais a chleth air mo choguis,—ach, air dhomh a bhi fiosrach gu bheil iad aithnichte dhuitse, ge

b'è co dìomhair 's a chuireadh an gnìomh iad, no idir cia co fad o thachair sin, deonaich dhomh an t-iomlan aideachadh, an làn-earbsa ri d' thròcair, arson maitheanas anna, trid Chrìosd, ar n-Eadar-mheadhonair.

Agus deonaich dhomh, O Dhe, an suidheachadh iriosal, séimh, ciallach, inntinn sin, is iomchuidh bhi acasan a thuit ann am peacadh. Gun robh mothachadh air mo chionta san àm a chaidh seachad na impidh air mo dheanamh ni's faicilliche san àm a tha ri teachd; agus fo throm-mhothachadh air a chunnart anabarrach a th' air a bhagrachd air a mhuinntir a tha easùmhal, gun oibrich mi mach, trid gràis, mo shlainte shiorruidh le eagal agus ball-chrith.

Bu tric leat, O Thighearna, san àm a chaidh seachad, a nochda gun robh tlachd agad anns na gnìomharaibh iriosal aoraidh a rinn do sheirbhisich, —agus dh' aontaich thu an irioslachd agus an luach-saothaireach, a chuir sios ann ad fhocal, mar chulaidh-mhisnich dhoibhsan uile a thigeadh nan diaigh. Agus gu ma beannuichte t-ainm gu bheil fhathast do thròcair co'-ionann do gach neach aithreachail. O Athair thròcairich,—a Dhe nan uile ghràs agus shòlais,—thig a nuas an diugh, tre oibreacha do Spioraid Naoimh, do m' chridhe; agus am feadh a tha mi 'g aidmheil mo pheacaidh, deonaich dhomh an cridhe nuadh, anns an ionmhuinn leat còmh-nuidh a ghabhuil. Tha do dhòighean ris an duine, O Dhe, làn de rùin-dhìomhair, ach tha iad mar an ceudna làn gliocais agus tròcair,—agus is aithne dhuitse, a tha eolach air gach gluasad agus rùn san inntinn, eadhon m' an tèid iad 'an tàdha ri chéile gu riaghailteach,—is aithne dhuit mar an ceudna ciod an tomhas fulangais is freagaraich chum an duine dhaighneachadh ann an cùmhnanta na sìth. Neartuich mi gu feitheamh gu foighidneach ri oibreachadh do Spioraid Naoimh; agus gun oirpich mi do ghnà bhi ann an slighe mo dhleasnuis, chum, ann ad àm ionchuidh, gun dthoir thu an ni a bhuineas domh chum foirfeachd.

O Athair neamhuidh, soirbhich, chum math m' anama, le uile dhleasnuis chràbhach an là an diugh, —thoir orm bhi iriosal, ach san àm cheudna aoibhneach, ann ad thigh ùrnuigh,—agus ri àm an aoraidh deonuich dhomh beachd is soilleire fhaotuinn air innleachd na slainte, agus làn mhuinghinn gur deoin leat mo shaoradh.

Agus deonaich, O Dhe, gum bi deagh thairbhe an latha irioslachaidh so soilleir ri fhaicinn ormsa an déigh laimhe. Gun robh mi as so suas air mathnuadhachadh ann an spiorad m' inntinn; agus gun robh mo chéilidh sa bheatha so air a riaghladh air mhodh, gum bi gach ni a ni mi taitneach ann ad shealladh, trid Iosa Criosd mo Thighearna, d' an robh, maille riutsa, agus an Spiorad Naomh, gach gloir agus urram, uachdranachd agus moladh, saoghal gun chrìoch. *Amen.*

URNUGH arson ma'duinn latha Comunaich.

O! ATHAIR neamhuidh, mar thug thu air solas là sàbaid Comunaich dealradh orm air an là 'n diugh, gu'ma h-amhuil a dhealruicheas tu air mo chridhe, a thoirt domh solas eolais air do ghloir, ann an gnùis Iosa Criosd. Oh! thoir a chum do bhùird mi, chum còdhail a chumail riut air an latha 'n diugh, 'sa chumail co'-chomunn ris an Athair, ris a Mhac, agus ris an Spiorad Naomh: deonaich gu'n cluinn mi an cuire càirdeil, "Thigibh am ionnsuidh, sibhse uile a tha ri saothair, agus fo throm uallaich;" agus leig dhomh a mhothachadh iadsan a thig a d' ionnsuidh, nach cuir thu idir uait iad. A Shlanuighir bheannuichte, builich orm an t-aoibhneas sin annad-sa, 's a tha sruthadh uait, air nach 'eil an saoghal fiosrach. O! thoir dhomh

ullachadh a chridhe a tha teachd uaitse; agus deònaich gum bi e air a tharruing o nithibh aimsireil, 's gum bi e air a shocrachadh air nithibh spioradail.

O ! Thighearna, meudaich mo chreidimh : gun iarr mi aig bòrd an Tighearna, gum bi na peacaidh sin air an ceannsachadh :—seachrain mo chridhe, uabhar, àrdan, agus gach peacadh eile; agus gum bi mo ghràsa lag air an neartachadh; agus gun taosgadh an Tighearn a mach a Spiorad orm, chum mo neartachadh an aghaidh buairidh, agus gu toil De a bhi na riaghailt domh. O ! lion mo chridhe le gràdh do Dhia m' Fhear-saoraidh, agus do m' cho'-luchd comunachaidh. Coilion annam, O Dhe, uile dheadh-ghean a mhaitheis, agus obair a chreidimh le cumhachd.

O ! Shlanuighear bheannuichte, is tu m' uile shlainte, agus m' uile mhiann: agus tha mi gu chridheil a' gabhail riut mar mo Shlanuighear, mar tha thu air do thairgse san t-soisgeul. Tha mi gabhail riut mar m' urras, a dhìoladh gach ni a th' aig ceartas 'a m' aghaidh. Earbaidh mi a t' fhuil a mhàin arson maitheanas, agus a' falluing t-fhìreantachd, chum mo nochda le taitneachd 'an lathair Dhe. O mo Thighearna, m' aon Slanuighear, so dbuit mo chridhe; biodh e leatsa gun choigleadh. O ! cuir do Spiorad Naomh ann, chum spéis agus ceannas a pheacaidh a thoirt air falbh; agus a chum gach deagh-rùn gràis agus naomhachd a shuidheachadh, àrach, agus a thoirt gu foirfeachd.

Tha mi tiomna suas duitse mo chorp agus m' anam. O ! na leig le m' chridhe dol air seachran, mar is minic a rinn e, 'nuair thig mi 'am flanus De. Neartuich mi gu teachd 'am fagus, agus gu inndrinn air seirbhis fhollaiseach an là so, le cridhe tréibh-dhireach, agus dearbh-chinnteachd creidimh. Ged a chuir mi gu minic campar air do Spiorad, a Dhe, deònaich gum pill thu rium ann an gràdh, agus gu 'n gabh thu còmhnuidh annam chridhe. Is leatsa mi, a Thighearn Iosa, saor mi le slainte shiorruidh.

Bu mhiann leam, aig do bhòrd naomh, do shaor ghràs àrd uachdranach a mholadh, a chaidh a nochd-

adh ann an innleachd na saorsa. 'Se bli beachdachadh air, sonas do shluaigh air thalamh, agus culaidh-iongantais t-ainglibh air nèamh. A Thighearna, tha mi gu h-iriosal ag asluchadh gum faigh mi còir air; agus tha mi 'g amharc riutsa mar air do leon arson m' easontais, agus air do bhruthadh arson m'-aingi'eachd, agus mar a' giulain mo pheacaidh, agus ag iomchar mo dhoilghiosan. O Dhe bheannuichte, deonaich gum bi mi firinnichte ann ad fhianuis, tre fhireantachd an Tighearn Iosa, 'an sin nochdar mi le taitneachd ann ad làthair, agus bithidh an lot a rinn am peacadh air a leigheas. Gum mothaich mi sòlas air còir a bhi agam air an fhirinn mhoir, gur e Dia a dh' fhìreanaicheas; gur e Crìosd a fhuair bàs; seadh, a dh' éirich a rìs, 's a tha aig deas-laimh Dhe, a' deanamh eadar-ghuidh as ar leith. "C' arson a tha thu air do leagadh sìos, O m' anam, agus c'arson a tha thu fo bhuaireas an taobh a stigh dhiom? earb thusa a Dia; oir fathaist molaidh mise e slainte mo ghnùise, agus mo Dhia."

'S e 'n Dia so mo Dhia-sa, gu suthainn agus gu shiorruidh; stiùraidh e mi, eadhon gu bàs. Iosa ghràdhaich, tha mi gabhail riut mar m' fhear-teagaisg, m' eadar-mheadhonair agus mo riaghlear, m' fhear-stiùraidh agus mo chòmhnadh, tre'n bheatha so; agus ann an àm airc agus buairidh, gun tuig mi gum bi do ghràs foghainteach air mo shon. Agus ma mheasas mi, uair air bith, gum bi gnàthachadh an Fhreasdail do m' thaobh-sa, dorchadho-thuigsinn, O! an sin, thoir gu m' chuimhne gliocas neo-mhearachdach agus firinn neo-chaoch-laideach na 'Ti sin a thug dearbh-chinntè dhuinn, gun oibrich gach ni chum math na muinntir a bheir gràdh do Dhia.

O Fhir-shaoruidh bheannuichte, 'nuair a thig an t-àm sin, nach cuir nithe na beatha so tuille cùram orm, 's a dhealaicheas m' anam ri m' chorp, 's a tha e ri dol do shiorruidheachd; O! mata, gun robh do làthaireachd dlù dhomh, a leig fhaicinn domh tre shùil a chreidimh, ionaid shoillseach an latha shiorruidh, agus gu m' neartachadh gu ràdh,

“ Is aithne dhomh cò ann a chreid mi, agus is dearbh leam gu bheil esan comasach air an nì sin a dh' earb mi ris a choimhead fa chomhair an là sin.” Gun robh do làthaireachd fagus domh chum misneach a thoirt domh, agus g'am chumail suas, 'an àm dhomh bhi dol thar Iordan a bhàis, agus gum' thoirt chum nan ionada còmhnuidh a tha feitheamh air do shluagh taghta.

Agus a nis, O Athair, a Mhic, agus a Spioraid Naomh, tha mi air do ghabhail mar mo Dhia agus mo chuibrionn am feasd. Tha mi 'g amharc ri Dia an t-Athair, mar mo Dhia agus m' Athair réidh rium ann an Iosa Criosd. Ann an Dia, am Mac, chi mi mo Shlanuighear, mo charaid agus mo bhràthair, mo ghliocas, m' fhireantachd, mo naomhachadh, agus mo shaorsadh: m' fhear-iùil sa bheatha so; mo neart agus m' aoibhneas, 'an àm laigsinn agus airc; mo chas-sheasamh agus mo bhuidh ann am bàs; agus culaidh mo chiùil tre linnibh na bith-bhuantachd. Ann an Dia, an Spiorad Naomh, tha agam fear càramh rium na sochairean a choisinn mo Shlanuighear; an Ti sin a chraobh-sgaoil cheana gathan dealrach gràidh agus soluis air mo chridhe, a bha aon uair na dhorchadas, agus na nàmhuid do Dhia; agus a thòisich air deagh obair nan gràs ann, tha dòchas agam gum buanaich e oibreacha slainteil, gus am bi mi iomchuidh air co'-chomunn ris na naoimh, an uair a dh' iompaichear gràs gu gloir, agus dòchas gu làn shealbhachadh.

O Dhe na slainte, co'-aontaich gabhail rium san àm aig do bhòrd naomh, mar neach a dh' uchd-mhacaich thu ann an Iosa Criosd. Eisd ri m' ùrnuigh air a sgàth-san; agus do'n Athair, do'n Mhac, agus do'n Spiorad Naomh, gun robh gloir shiorruidh. *Amen.*

URNUIGH arson feasgar là Comunaich.

A DHE naomh agus uile-bheannuichte, ciod a dh' iocas mi dhuit arson na sochair shonruichte gun do shuidh mi sios aig bòrd an Tighearna, agus gun do chuireadh ann am làmbaibh comharan air gràdh an Fhir-shaoruidh. Tha mi toirt buidheachais duit, arson an tombais sìth agus aoibhneis, a fhuair mi le bhi creidsinn. Gad a bha mo chreidimh lag, bha mi comasach air Criosd fhaicinn air a chrann a shaoradh a phobuill; seadh gu mis' a shaoradh. Tha mòr aobhar agam gu bhi taingeil gun do mhothaich mi déigh gum biodh mo chridhe agus mo cheudfaithean leis-san. Anns an òrdugh naomh so ghabh mi greim air a chùmhanta sin, ni is e m' uile shlainte, agus m' uile mhiann.

Cia so-ghràdhach do phàilliuna, a Thighearna nan sluagh! Is beannuicht iadsan a tha do ghnà a chòmhnuidh ann ad thigh; oir bheir iad sior mholadh dhuit. *Pill, O m' anam, gu d' shuaimehneas; oir bhuin an Tighearna riut gu fial. Oir shaor thu m' anam o'n bhàs, mo shùil o dheuraibh, agus mo chos o shleumhnachadh.* A Thighearna coimhid mi o dhì-chuimehneachadh gur leatsa mi; gu bheil mi fo gach ceangal, gu gloir a thoirt 'am spiorad, agus 'am chorp, a tha leatsa. A Dhe, tha mo chridhe so-aomaidh gu dol air seachran; coimhead mi mar chloich do shùl; na rachadh mo ribeadh anns an lìon a sgaoil an nàmhuid air mo shon; gun robh mi laidir ann ad neart, glic ann ad ghliocas, agus fìor-ghlan ann ad naomhachd. Tha aiteas orm, a chionn mar chaidh an Slanuighear gu bàs arson a shluaigh, gu bheil e nis beo air an son: agus nach bi bàs, no beatha, no aingil, no uachdaranachda, no cumhachda, no àirde, no doimhne, no nithe a ta làthair, no nithe ri teachd, comasach air sinne a sgaradh o a ghràdh.

O Dhe, tha mi toirt buidheachas duit arson nan

sochairean a bhuilich thu air daoine eile: tha dòchas agam, gun d' fhuair mòran sìth agus aoibhneas ann an creidsinn; agus gun robh deagh aobhar aca ràdh, cha'n àite air bith eile so ach tigh Dhe, agus 's e so geata nèamh. O! deonaich nach e bhios ann, platha ealamh, ach gum bi aige samh-ladh ris an t-solus shoilleir, a dhealraicheas ni 's mò agus ni's mò, gus an latha iomlan. Lugh do aon neach a thainig gu h-an-dàna neo-dheas air an aghaidh; gun robh aithreachas grad air oibreachadh annta, agus gun tig iad gu bhi air an ionnlad anns an fhuil sin air an d-rinn iad tàir. Agus gun robh iadsan nach do mhothaich an sòlas ris an robh fiuthair aca, air an cumail o thuiteam ann an eadòchas. Thug thu misneach dhoibhsan a tha siubhal ann an dorchadas, agus aig nach 'eil solas, earbsadh as an Tighearna, agus iad fein a thaice ri Dia.

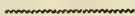
Agus, a nis, O Dhe, tha mi ga m' thilgeadh air do chùram. O! gleidh do chreutair dearmadach o bhi air mo tharruing air falbh le mearachd nan aingidh. O! biodh do ghràs foghainteach air mo shon, agus dean do neart iomlan ann am laigsinn. Cuidich leam, O Dhe, gu amharc ni's bunailtich ri cliu agus eisimpleir mo Shlanuighir, chum le bhi beachdachadh air gum bi mi air mo chruth-atharrachadh do 'n iomhaigh cheudna. Cuidich leam gu mi fein àicheadh, mo chrann-ceusaidh a thogail, agus an Ti sin a thug thu gu bhi na Cheann-feadhna agus na Cheannard do d' shluagh, a leantuinn. Gun robh mi gach là a' fàs ann an gràs, agus ann an eolas an Tighearna agus an t-Slanuighir, Iosa Criosd. Agus, O! gum fairich mi mi fein fo fhiachaibh tre ghràdh gu m' beatha a chaitheadh dhà-san a chaidh gu bàs air mo shon; dhà-san a ghairm mi a dorchadas chum a sholuis iongantach fein; dhà-san 'na fhianuis a tha dòchas agam gun sealbhaich mi sonas siorruidh.

Fhir-shaoruidh ghràsmhoir, dh' aidich mi gur leatsa mi, le m' shaor thoil; agus leis a cheangal ath-nuadhaichte so, tha mi, ma 's comas e, a' tuig-

sinn am barrachd ceangail orm, chum gràdh agus seirbhis a thoirt duit na thug mi riamh roimhe. Dh' aidich mi 'n t-iomlan fhàgail, agus thus' a leantuinn: ach 's ann a chuir mi sin romham a mhàin ann ad neart fein; mar cuidich thus', a Thighearna, leam theid mi am mugha. O! na hearbam asam fein, a' cuimhneacha gur ann arson fein-earbsa a tha Dia gu minic a' folach a ghnùis air a shluagh.

A Shlanuighear ionmhuinn, ghabh mi riut mar mo shaoradh iomlan. O! gum b' ann agads a bhios an t-àit is toisich' ann am aigheadh; rìoghaich ann am chridhe, agus cuir as de 'n dorchadas a th' ann. Cuir an céill toilltinneas t-iobairt-réitich as mo leith; agus làn cheannsaich mi dhuit fein, agus bac agus thoir buaidh air mo naimhde uile. O! gun robh mo chridhe agus mo chaithe-beatha air an toirt suas chum do thoil a dheanamh. O! cum beo air smuainte mo chridhe, na chunnaic, na bhlais, agus na laimhsich mi, de fhocal na beatha: agus gun robh do shluagh uile air an ath-bheothachadh leis a mhanna neamhuidh 'so, a thug thu dhoibh anns an fhàsach; gun dthéid iad air an aghaidh o neart gu neart, gus an nochdar gach aon aca am fianuis De ann an Sion. O! buanaich do chaoimhneas gràdhach dhoibhsan aig a' bheil eolas ort, agus do dheadh-ghean dhoibhsan a tha ionraic na'n cridhe.

Eisd ri m' iarrtuis, O Dhe, agus deònaich iad gu saibhir, air sgàth Iosa Crìosd mo Shlanuighear.
Amen.

URNUIGH *an neach a tha air ùr-iompachadh, ag iarr-
uidh còmhnaidh Dhe, 'an aghaidh buairidh.*

O DHE bheannuichte! Ann am meadhon ioma cun-
nart agus rioba a ta ga m' chuairteachadh o'n leth a

muigh agus a stigh, ceaduich dhomh amharc suas riut le iarrtas iriosal, gun saoradh tu mi uathasan a tha 'g èiridh a' m' aghaidh, chum gu 'm bi do shùil-ean orm chum maith! 'Nuair a bhios dearmad agus neo-churam ullamh gu 'm ghlacadh, mosgail suas mi o'n bhruadar fhaoin sin, le beachd beothail togarrach air an t-saoghal neo-fhaicinneach chum a bheil mi a' treoruchadh! cum am chuimhne co ro-fheumail 'sa tha e gu 'n dean mi am feum iomchuidh do 'n ùine ghearr a shùnraich thu dhomh chum m' ullachadh fa chomhair!

'Nuair bheir peacaich *oirp* mheallaidh orm, deonaich nach aontaich mi leo! Gun robh co-chomunn naomha ri Dia na impidh air fuath a thoirt domh air co-chomunn riusan a tha na'n coigrich ortsa, agus leis am b' àill eadar-dhealuchadh a chuir eadar thus' agus m' anam! Deonaich gun toir mi urram dhoibhsan air am bi eagal an Tighearn, agus air dhomh bhi siubhal maille ri daoine glic agus naomha, thoir orm gu 'm mothaich mi mi fein a sior-fhàs 'an gliocas agus 'an naomhachd; brosnuich mi, O Dhe, leosan, chum triomsa gun ath-bheothaich thu daoine eile! Dean mi a' m' inneal sonadh air gradh diadhuidh a bheothachadh nan cridheachan; agus deonaich dha dol o chridhe gu cridhe, 'sa bhi sior-fhàs na dhol air aghaidh!

Dion mi, O Dhe, o spéis do thoil-inntinn fheolmhor! Deonaich gu 'n toir mi gu curamach fainear, gur bàs an inntinn fheolmhor! Gum bu deonach leat m' anam a ghlanadh trid drùghbadh do Spioraid naomha, chum gun sìor-sheachain mi toileachadh neo-cheaduichte leis an tuille dìchill na bhios muinntir eile 'an tòir oirre; agus gum bi na cheadaich thu do shòlais fheolmhor a tha feumail, air an gnathachadh gu measarradh stuama! Deonaich dhomh àrdghne agus urram mo naduir spioradail a chumail a' m' chuimhne, agus gum bi sòlais an duine agus a Chrìosduidh air an iarruidh leam mar m' àrdshonas! Gun robh m' anam ag éiridh suas le beachd-shealladh naomh, gu ionadaibh neo-fhaicinneach na glòire; agus deonaich dhomh bhi 'g oirp-

eachadh mi fein ullachadh, le còmhnaidh gràs Dhe, chum co-chomunn a chumail ris na h-ainglibh beannaichte sin a tha 'n còmhnuidh a' d' lathair!

Deonaich dhomh, O Thighearna, an staid san do shuidhich thu mi a thuigsinn, agus a dleasnuis a chuir an gnìomh gu firinneach; Ach saor mi o thuille 'sa chòir de chùram mu nithe na beatha so, a bheireadh orm dearmad a dheanamh air an aon ni fheumail! Gun robh mo dhéigh air nithibh saogh-alta measarradh, le'n gnè neo-chinnteach agus neo-shàsuichte a thoirt fainear; 's am feadh a bhios daoine eile a' càrnadh suas ionmhas air thalamh, gun robh mise saibhir a thaobh Dhe! Deonaich dhomh gnà aire thoirt do na nithe a bhuineas do m' shonas siorruidh! Gum bi mo chuairt air thalamh air a ruith le m' chridhe agus mo mhuighinn socraicht' air neamh, agus gu 'm mothaich mi an drùghadh dlù-thàirneach a' fàs ni 's laidire, agus ni 's laidire, mar a bhios mi a' dol ni 's dlùithe air an ionad ro-thaitneach sin; gus an tig an t-àm sonadh, anns an d' theid gach cuspair talmhuidh as mo shealladh, agus gun tig glòir dhealrach an t-saoghail neamhuidh san fhradharc, a bheir mòr shòlas domh!
Amen.

BEACHD-SHEALLADH *dùrachdach air a Bhàs, a tha iomchuidh a ghabhail 'n uair a théid sinn a luidhe.*

O m' anam, amhairc air t-aghaidh car tamuill le dùrachd agus faicill, agus foghlum gliocas le d' chrich dheireannaich a thoirt fainear. Tha nis aon eile de laithcan do beatha air àireamh agus air a chrìochnachadh: Agus mar a chuir mi m' aodach dhiom, 's a luidh mi sìos air mo leabuidh, chum fois na h-oidheche; 's amhuil a thig an ùine ghearr crìoch mo chuairt 's an eigin do m' chorp a bhi air a

thasguidh 'an leabuidh thosdaich na h-uaighe. An sin luidheadh e; oir cha mhò a bhios do sgoinn agamsa dheth na de'n aodach a chuir mi san àm so dhìom. Tha cùis gu mor is cudthromaiche na sin agam mu laimh. Smuainich O m' anam, an uair a thig am bàs, gu bheil thu ri seilbh a ghabhail air siorruidheachd, an darna cuid air neamh no 'an ifrinn. Bithidh gach innleachd agus cùram, gach dòchas agus eagal, gach sòlas agus triobluid a bhuineas do 'n bheatha so air teachd gu 'n ceann, agus fosglaidh saoghal nan spiorad duit. Agus 's beag tha fios agad cia luath a dh' fhaodas sin tachairt! Theagamh gun tachair e mu 'n éirich grian air adhar. Faodaidh e bith nach soillsich grian an là maireach mo shùilean, ach amhain gun dealruich i mu thimchioll cuirp neo-mhothachail, a dh' fhaodas a bhi na shìneadh an ionad a chuirp bheothail so: Air a chuid is lugha, faodaidh bàs iomad neach a bha 'n tréin an neart, 's a bha na bu chomasaiche na mise 'an cràbhadh, agus gu maith a dheanamh, rabhadh a thoirt domh gun earbs' a dheanamh a beatha fhada, agus mo bhrosnuchadh gu bhi fo ioghnadh gu bheil mi co fada air mo chaomhnadh, 's nach robh mi air mo thoirt roimhe so air falbh.

Agus a uis, O anam, freagair mar 'am fianuis De; Am bheil thu ullamh? Am bheil thu deas? Am bheil peacadh sam bith ge nach do ghabh thu aithreachas, agus nach do thréig thu, ga 'm lìonadh le cràdh san àm mu dheire de m' bheatha, 's a toirt orm bhi air bhall-chrith air bruaich siorruidheachd? Biodh uamhann ort a bhi fo 'n chionta, agus air ball ath-nuadhaich do ghuidhe dùrachdach ri tròcair Dhe, agus ri fuil an Fhìr-shaoruidh, chum do shaoradh uaithe.

Ach ma tha do shìth-réite cheanadh air a nasgadh, ma ghabh thu aithreachas cridheil dùrachdach de d' eusontais lionmhor, ma dh' earb thu thu fein tre chreidimh gu neo-chealgach ri glacaibh do Shlan- uighear bheannuichte, agus nach do chuir thu cùl ris a chumhnant a rinu thu ris, le pilleadh ri gnàthachadh peacach, an sin na biodh giorag ort le bhi

smuainteachadh bhi dealuchadh ris a bheatha so; cha'n'eil e 'n comas a bhàis dochair a dheanamh air anam a tha air a thoirt suas do Dhia, agus air a dhlu-cheangal ris an Fhear-shaoruidh. Faodaidh e mo thoirt air falbh o thoil-inntinn an t-saoghail so; faodaidh e bac' a chuir air m' innleachdan gu feum a dheanamh air thalamh: Ach, O anam, tha sòlais gu mòr is cràbhaiche, agus seirbheis is ro-luachmhoire na iad sin a' feitheamh ort an taobh thall de 'n bhàs. Gu ma beannuichte gu siorruidh gun robh ainm Dhe, agus gràdh Chrìosd air son nan seallaidh mhisneacbail agus aoibhneach sin! Luidhidh mi nis sios an sàmhchair, agus coidlidh mi, saor o eagal ciod a thacharas domh an nochd, co dhiubh is bàs no beatha tha air òrduchadh dhomh. Athair, tha mi tiomna mo spioraid suas do d' lamhaibhse; oir shaor thu mi, O Dhe na firinn; agus air an aobhar sin 's urrainn mi gu togarrach a leige gu d' thoil fein, co dhiubh a mhosglas mi san t-saoghal so, no san t-saoghal a ta ri teachd. *Amen.*

URNUIGH *arson neach a tha dol air ais na chreidimh.*

O IEHOBAH bhith-bhuan agus neo-chaochlaideach! tha 't-iomlaineachd agus do ghloir cosmhuil ri d' bhith, neo-chaochlaideach. Tha do Mhac, Iosa, an dé, an diugh, agus gu siorruidh an ti ceudna. Tha 'n saoghal siorruidh chum a bheil mi a sior-thriall, do ghnàth san aon tomhas feumalachd, agus a dian-earulachadh am barrachd cùraim a ghabhail deth, a réir mar tha e tarruing ni 's faigse oirn. Ach mo thruaighe, tha mo bheachdsa, mo thograí'ean, agus mo rùin-shuidhichte is fearr, a sìor-chaochladh, cosmhuil ris a chorp bhoichd so, gu lathail a'g atharrachadh na staid agus na chor. Cia as, O Thigh-earn a thainig an caochladh truagh so, a tha mi nis

a' mothachadh am inntinn ad' thaobh-se? C' ar son nach urrainn domh teachd ad' ionnsuidhse le muinghinn agus le gràdh mic, mar b' àbhaist domh? Cia as a thainig m' anam a bhi claonadh uait? C' ar son a tha mi co fionnar neo-chùramach 'an àm aoraidh a thoirt duit? Agus c' ar son a tha bhi ga chleachda co mi-thaitneach dhomh san àm so, nì a b' àbhaist mòr shòlas a thoirt domh? C' àit, O Dhe, a' bheil an sonas air an do labhair mi roimhe so, 'n uair bha m' aoibhneas annad mar m' Athair neamhuidh, co ro-chomharraichte, 's gun tugadh coigrich an aire dha; 's an uair a bha mo chridhe air a lionadh le gràdh dhuit, agus le dealas chum do sheirbhis, ionnas nach b' fhurasda dhomh togradh laidir m' anama 'an tòir ort a chleth, 'n uair a bha crionnachd agus dleasnas ga iarruidh?

Mo thruaighe, a Thighearna, c' àit a thuit mi! tha do shùil a sìor-dhearcadh orm fhathast; ach, mo thruaighe, cia neo-chosmhuil ris mar bu ghnàth leatha m' fhaicinn! Caoin-shuarrach agus neo-mothachail mar tha mi, bheir a bhi smuaineachadh air rughadh a'm' ghruaidh. Tha thusa ga m' fhaicinn an uaigneas, agus faodai e bith, gu bheil thu ga m' fhaicinn gu minig ga m' thoileachadh fein le faoineachd san ùin' a b' àbhaist domh a choisrigeadh gu follaiseach chum do sheirbhis-se. Tha thu faicinn mi tighinn a d' fhianuis mar gam b' ann a dh' aindeoin; 'san uair a tha mi a d' làthair, cho chuibhricht' a m' spiorad, 's gur gann a tha fios agam ciod a their mi riut, gad is tu an Dia ris a bheil mo ghnothach, agus gur e co-chomunn iriosal agus dleasnach a chumail suas riutsa prìomh obair mo bheatha. Agus an uair a bhios mi labhairt riut, cia fionnar agus a reir riaghailt a bhitheas e? Faodai e bith gur e h-ann gnìomh nan smuainte agus saothair nam bilean: Ach c' àit' a nis a bheil na tograidh dheothasach agus an dian-ghluasad an geall air Dia bu chleachda leam fhaireachduinn? C' àit a bheil an suaimhneas taitneach a b' àbhaist a bhi agam annad, le bhi dlùth do m' fhois dhiadhuidh, le bhi sonadh san dlù-dhaimh sin, agus a' cuir romham,

nam bu chomasach e, nach tugta tuille uaithe mi? Ach mo thruaighe, 's fhad' a chuireadh uaithe nis mi. An uair a bhios an t-aoradh goirid sin, madh' fhaodar aoradh a ràdh ris, thairis, nach fhad a tha mi rithist ga d' dhi-chuimhneachadh, agus cho neo-chosmhuil ri bhi air mo bheothachadh le d' ghràdh, agus co beag air mo thoirt suas chum do sheirbhis, 's gu'm faodadh coigreach bhi iomadh seal a' cainnt rium gun a thoirt fa'near gun robh eolas riamh agam ort, gun a thuigsinn gu 'n cualadh mi urrad agus iomradh air Dia!—Tha thu, O Thighearna, air do latha naomh ga m' ghairm a chum do thighe fein; ach mo thruaighe 's neo-shunntach m' aoradh ann. Tha mo smuaintean agus mo thog-rai'ean 'an tòir air cuspairean eile, am feadh a tha mi tarruing dhù dhuitse le m' bheul, agus a' toirt onoir dhuit le m' bhilibh.—Tha thu toirt cuireadh dhomh chum do bhùird, ach tha mo chridhe co reòdhta 's gur gann a leaghas e aig bun a chroinn-cheusaidh; 's gann a mhothaicheas e éifeachd air bith ann am fuil Chrìosd. Och is duine truaigh mi! cha 'n fhiu mi bhi air mo ghairm leatsa! tha mi neo-aithrigh air ionad a measg do chloinne, no an dreuchd is neo-inbhich a d' theaghlach; ach 's ann is mò a thoill mi bhi air mo thilge mach, chum bhi air mo thrèigsinn, seadh, gu bhi gu tur air mo leir-sgrios!

An e so an t-seirbhis, O Thighearna, a gheall mi roimhe so dhuit, 's a bha choilion dlighe agad air fhaotuinn? An e sin a chomain a tha mi dìoladh an éirig do chùraim fhreasdalaich m' am thimchioll, iobradh do Mhic, co-pairteacha do spioraid, maith-eanas am pheacaidh an-tromaichte gun àireamh, agus air son dòchas no glòire? O Thighearna, 's nàr leam seasamh, no mo ghlùn a lùbadh a d' làth-air. Ach guidheam ort, gabh truas diom, agus dean còmhnaidh rium: Oir 's aobhar thruais da rìreadh mi! Tha m' anam a' leantuinn ris an ùir, agus ga irisleadh fein mar san duslach a d' lath-air: ach, O, beothaich mi a reir t' fhocail! Na ceadaich dhomh bhi ri faoineachd ni 's faide, oir tha

mi air bruaich ionad corrach ! Tha mi smuaineachadh air mo shlighibh, Och builich gràs orm chum mo chosan a philleadh ri d' theistesaibh ; chum deifir a dheanamh, gun tuille màirneil chum t' àith-eantan a choimhead ! Rannsaich mi, O Thighearn, agus dearbh mi ! Theirig a chum freumh-bhunadh na h-èucail so, a ghabh greim air m' anam, agus ath-bheothaich uaithe mi ! Leig ris domh, O Thighearn am peacadh, chum gu 'm faic mi e le gràin ! agus nochd dhomh an Tighearn Iosa Crìosd, an seadh, gun amhaire mi air, agus gun dean mi bròn, gum faod mi amharc air agus gràdh a thoirt da ! Deonaich dhomh dùsgadh as a mharbh-chodal so, anns a bheil mi a' tuiteam ; agus gun deonaicheadh Crìosd domh am barrachd tomhais de'n bheatha spioradail, agus do thogradh, na fhuair mi riamh roimhe ! agus gun robh mi air mo bheothachadh agus air mo neartuchadh leis-san, air chor 's gum buithinn mi tuille 's na chaill mi, agus gun d' theid mi air m' aghaidh ni 's luaithe na chaidh mi san àm a b' fhearr a bha riamh agam ! Dòirt a nuas, O Thighearna, gu saibhir pailt orm drùghadh àigh do dheagh spioraid ! Gun gabh e còmhnuidh annam, mar ann an teampull a choisrig e dha fein ; 's am feadh a bhitheas an t-seirbhis uile air a stiuradh agus air a riaghladh leis, gun robh iobairtean naomh agus taitneach air an gnàth-thairgse ! gun robh 'n tùis bitheant agus cùbhraidh ! gun robh 'n teine caisrigte a' sìor losgadh agus a lasadh ; agus nior robh a h-aon da shoitheachean am feasd air am mi-naomhachadh, le bhi air an gnàthachadh gu feum truailidh no toirmisgte ! *Amen.*

URNUIGH *chum neach a chumail o Chùl-sleumhnachadh.*

O THIGHEARNA, 's tu mo thearmunn agus mo neart. 'S ann annads a mhàin a tha mo chòmhnadh. 'S

ann an comaine do shaor ghràis shaibhir, ann an Iosa Criosd mo Thighearna, is éiginn domh a bhi arson mo shaoruidh. Nan sguireadh an gràs sin o shruthadh a' m' ionnsuidh, na obair bheothachaidh agus naomhachaidh, cha b' fhada gus an claonadh mo chridhe uait. An diaigh gach ni a nochd thu dhomh, 's a rinn thu as mo leith, mar cum thus', O Dhe, suas mi, aomaidh an nàdur truailidh so mi gu cùl a chur riut, agus do dhi-chuimhneachadh, agus long-bhriseadh a dheanamh de chreidimh agus de dheagh choguis.

Is tus, O Dhe, m' ionad folaich, agus mo sgiath. Cnm suas mi, a réir t-Fhocail, chum gum mair mi beo : agus na biodh nàir orm as mo dhòchas. Cum suas mi, agus bithidh mi tearuinte : agus bithidh tlachd agam ann ad reachdaibh a ghnàth. Amhaire orm, agus bi tròcaireach dhomh, mar is gnàth leat a dheanamh dhoibhsan aig a' bheil gràdh do t-ainm. Orduich mo cheumanna ann ad Fhocal : agus na ceadaich do easontas air bith ceannas fhaotainn orm.

Bi thusa, O Dhe, an urras orm chum maith. Deonaich dhomh amharc suas riut mar mo thearmunn agus mo neart, ann am meadhon deich mìle rioba agus cunnart, o'n leith a muigh agus a steach. Deonaich dhomh, O Dhe, an cumhachd diadhaidh sin, a neartaicheas mi gu naomhachd a dheanamh foirfe ann an eagal an Tighearna. Ged a tha tlachd agam ann an lagh Dhe o'n leth a stigh, tha mi fair-eachduinn lagha eile a'm bhallaibh, a' cogadh an aghaidh lagha m' inntinn, agus ga m' thoirt am bruid do lagh a pheacaidh. Tha mi 'g aideacha so agus duilich air a shon, ann ad fhianuis, O Thighearna, mo Dhia, a tha a mhàin comasach air mo shaoradh. Och! cuidich mi, a Dhe mo shlainte, 'an aghaidh cumhachd a pheacaidh, agus dubh a mach mo chionta, air sgàth t-ainm agus do thròc-air. Och! na biodh aig a pheacadh ni's mò uachd-ranachd orm, a dh' aomadh mi gu géilleadh da ana-mhiannaibh. Claoidh agus cuir as deth gach togradh mi-naomh, a tha ga àrdachadh fein an

aghaidh ùghdarras mo Dhe, 's a bheir buaidh do'n droch-spiorad orm.

Coinhead mi, O ! Dhe, o na sòlais pheacach sin a chumadh uam an subhachas a th' aig do dheas laimh gu sìorruidh. Deonuich gu'n cum mi do ghnà a'm' chuimhne gur bàs an inntinn fheolmhor. Gun neartaicheadh do ghràs mi gu cùl a chuir ri m' leannan peacaidh, chum gum faigh mi buaidh air. O ! gun robh na peacaidh a tha gu furasd ag iadhadh umam, gus a bheil mi gu dian air mo bhuaireadh, gu h-éifeachdach air an cìosnachadh. Bi thus a mhàin a' riaghladh mo chridhe agus mo chaithe-beatha, le d' Fhocal agus le d' Spiorad. Crioslaich mi le neart, O Dhe, chum a chòmhraig spioradail a th' agam mu laimh, chum gu'n cuir mi deagh chath a chreidimh, a dh' fhaighinn greim air a bheatha mhaireannaich. Fo Cheannard mo shlainte, neach a thug thu na Cheann-feadhna agus na Uachdaran do na slòigh, théid mi air m' aghaidh, an dòchas, da thridsan, gun dthoir mi faidheoidh tuille agus buaidh.

Am feadh a tha mi 'guidhe bhi air mo neartachadh gu dleasnuis mo ghairm a chuir an gnìomh gu h-ìomchuidh, saor thusa mi o'n ghràdh sin do'n t-saoghal a bha na chionfath air co liugbadh anam priseil a chall. Saor mi, O Dhe, o iomaguin agus o chùram anabarrach an t-saoghail, a ghlacadh na h-urrad de m' ùine agus de m' smuainte, 's gun deanainn dearmad air an aon ni fheumail. Gun robh mo dhéigh air nithibh saoghalta ann am measarachd, le 'n gnè neo-chinnteach agus dhiombuan a thoirt fainear; 's am feadh a tha muinntir eile a' càrnadh suas ionmhais air thalamh, gun robh mise saibhir do thaobh Dhe. Na ceadaich dhomh, O Dhe, ro-ghràsmhoir, a bhi neo-tharbhach, le cùram an t-saoghail so, agus le mealltoir-eachd saibhris, a tha mùchadh an Fhocail. Na leig leam de chùram a bhi orm mu nithibh saoghalta, na chuireas eadar thus' agus cùis m' anama neo-bhàsmhoir; agus nior robh mi am feasd air mo rioba co mòr le nithibh na beatha so, 's gun dean

mi dearmad air mo leas siorruidh. Gun siubhail mi trid na beatha so le m' chridhe agus le m' dhòchais socraichte air neamh; agus gum mothaidh mi an cumhachd dlù-thàirneach a' fàs nì's laidire mar a dhlùthaicheas mi nì's tinne air rioghachd shiorruidh Dhe, mo Shlanuighear.

O Dhe, dh' asluichinn gu h-iriosal gu'n coilionadh tu annamsa, do gheallaine gu m' choimhead o chùl-sleumhnachadh. Gheall tha gu'n coimheadadh tu do shluagh, tre d' chumhachd neartmhor, trid creidimh chum slainte. Gheall thu, gad a thuit iad, gu'n cum thu suas iad le d' laimh, agus gu'n cuir thu t-eagal na'n cridhe, ionnas nach dealaich iad a chaoidh riut. Thug thu dearbh-chinntè dhoibh gu'n caomhnadh tu iad chum do rioghachd neamhaidh, agus gum faigh iad a bheatha mhair-eannach. Neartuich mi gu chreidsinn gur fìrinn-each Esan a gheall, neach mar an ceudna a cho'-gheallas e.

An uair a bhios eagal orm, eaiream mo dhòchas annad, O mo Dhia, a rinn cheana na h-urrad de nithe mòr air mo shon. Deonaich gun taisg mi suas caomh chàinnt do gheallaidh, mar an t-ionmhas is luachmhoire, agus mo làn earbs' a chuir annta gus a chrìoch. "Co th' agam anns na nèambaibh ach thusa? agus an coimeas riut cha'n'eil neach air thalamh air a' bheil mo dhéigh. Tha m' fheoil agus mo chridhe air fàillneachadh: is e Dia neart mo chridhe, agus mo chuibhrionn gu siorruidh." Gun robh na sochairean sin uile air am buileachadh ormsa, trid Iosa Crìosd, m' aon Slanuighear agus mo Thighearna! *Amen.*

URNUGH *air son neach a thuit 'am peacadh antrom,
an diaigh dha rùin-shuidhichte chràbhach a chuir
roimhe.*

O THIGHEARNA Dhia, ro-Naomha, Naomha, Naomha! an uair o bheir mi gu dùrachdach fa'near t fhior-ghloine gun smal, agus air meadhona neo-chlaon do fhrithealaidh neo-leth-phairtich, an co-chuideachda ri d' neart Uile-chumhachdach, a tha comasach air uile smuainte do chridhe a chuir gu grad an gnìomh, faodaidh mi gu ceart-bhreitheach a bhi air an latha 'n diugh air mo nochdadh a t' fhianuis le nàir agus uamhann, le rughadh gruaidh agus buaireadh spioraid. Bu mhiann leam, O mo Dhia, air an latha eagallach so, amharc air m' ais air ceud thobar ar ciontaidh agus ar truaighe, eadhon air cionta ar ceud-sinnsir, agus a ràdh le' Daibhidh a chiontaich a t' aghaidh, feuch an euceart dhealbhadh mi, agus ann am peacadh ghabh mo mhàthair mi 'na broinn. Agus b'e mo rùn a bhi dubhach arson na ciontai sin do m' thaobh fein. Agus mo thruaighe cia lionmhor ciont' a tha sruthadh uaith sin! Faodaidh cuimhneachadh air peacaidh mo staid neo-iompaichte, agus air fàilnean agus laigsinn mo bheatha an diaigh sin gu cothromach mo chuir gu nàire! cia mòr is mò na sin na tha nis sgaoilte ri m' choguis fein agus ri d' shùil tha uile-leirsinneach? Oir's aithne dhuits', O Thighearna m' amaideachd, agus cha'n'eil mo lochda folaichte ort. Dh' àireamh thu mo sheachrain o d' reachd. 'S leir dhuit agus tha thu cuir sios gach easumhlachd agus ceannaire a tha mi 'cuir an gnìomh a' d' aghaidh. Tha thu gam faicinn air gach doigh antrom is urrainn domh a thoirt fainear; agus air iomad doigh nach do thùr mi riamh.— Cionnas ma ta a thig mi a' d' fhianuis, na thogas mi m' aghaidh riut. Tha mi lan masluidh, agus

tha mi-ghean diomhair orm gur h-eiginn domh teachd a' t' ionnsuidh. Ach, O Dhe, co ionnsuidh bu chòir dhomh dol, ach do t' ionnsuidhse! A' t' ionnsuidhse ris a bheil mo bheatha no mo bhàs 'an earbsa; a' t' ionnsuidhse a tha a mhàin comasach air uallach mo chiontai a thoirt diom, a tha san àm ga m' chromadh a chum an duslaich; a tha a mhàin comasach air an t-sìth agus an fhois sin a chaill mi ais-eag dhomh, 's a thoill mi a chaillinn am feasd?

Feuch mi, O Thighearna Dhe, a' tuiteam sìos aig do chosaibh! Feuch tha mi 'g aideachadh bhi ciontach a' d' làthair, agus tha mi a' striochda do 'n cheartas sin o nach urrainn mi dol as! Cha'n'eil aon fhocal agam r'a ràdh 'am leithsgeul fein. An àite cainnt a ghabhail mo leithsgeil, cha 'n urrainn-ear cainnt laidir ni's leoir a ghnàthachadh a chuir an cèill duaichnieachd agus meud mo pheacaidh. 'S ann agads' a mhàin, O Dhe, a tha dearbh-fhios air a ro-antromaichead. 'S e do ghliocas neo-chrìochnach-san a tha comasach air a làn thomhas. Tha mis', air iomadh doigh, eacomasach air a dheanamh. Cha 'n urrainn domh mòr-luach fola do Mhic ghràdhaich, air an d' rinn mi tàir, a mheas; no mòr-urram do Spioraid bheannuichte a bha mi 'cuir 'an aghaidh oibreachaidh le m' uile neart, 's a bha mi mar g' am b' ann, a sìor chuir as a bhun an gràs slainteil sin, bu chòradh dhomh a bhi dìon le m' bheatha, agus ga uisgeachadh le m' fhuil. Och mo thruaighe, bu bhoichd ea-céillidh mo chaithe-beatha! gun deanainn air an doigh so, mar g'am b' ann, creuchdan m' anama a reubadh, a bheireadh o chionn fhada mo bhàs, m'ar càireadh do lamh fein cùngaidh leighis rium, agus m' ar dòirteadh do Mhac fhuil luachmhor' chum uallachadh! gu 'm bristinn an coimhcheangal a rinn mi riut le h-ìobairt, le cuimhneachain air a shamhuil sin do ìobairt, eadhon Iosa Crìosd mo Thighearna, leis a' bheil mi ciontach da chorp agus da fhuil! gun d' thugainn na h-urrad do mhi-chliu air diadh'achd, le giulan co neo-chiatach, agus theagamh cionfàth a thoirt da

fhior naimhdibh air tailceis a dheanamh air le m' ghiulan-se, agus gu fuath a thoirt da chum an leir-sgrios fein !

Tha iòghnadh orm, O Dhe, gu bheil mi air mo chaomhnadh a dh' aideachadh so uile. 'S iòghnadh leam nach do nochd thu thu fein fada roimhe so mar fhianuis luath am' aghaidh; nach do thilg thu tàirneanach do chorruich loisgich orm, agus mo thilgeadh do ifrinn; agus mo dheanamh 'am uabhras do gach neach a bhiodh m' am thimchioll, co math agus domh fèin, trid dioghaltais agus leir-sgrios a bhiodh comharraichte san ionad chlaoidhtich sin, far a bheil gach aon neach truagh agus ea-dòchasach.

O Dhe, tha t-fhoighidinn ro-iongantach ! ach is ro-iongantaiche do ghràs, a tha 'n déigh so uile a' toirt cuireadh dhomh a t-ionnsuidh ! Am feadh a tha mi 'n so a' tabhairt breitheanas 'am aghaidh fein, gur aithrigh air bàs mi, eadhon air bàs sìorruidh, tha thus' a' cuir 'am ionnsuidh briathran na beatha shiorruidh, agus ga m' ghairm mar leanabh a chùl-sleumhnuich, chum pilleadh riut. Feuch uime sin, O Thighearna, tha mis' a' teachd a d' ionnsuidh air cuireadh t' fhocail, agus air iartas do ghràis; agus ga lionmhor mo pheacaidh, tha mi gu h-ùmhail a' guidheadh ort saor mhaitheanas a thoirt domh annta; do bhrì gu bheil fios agam, ged a ràinig mo pheacanna neamh agus gad a thogadh suas iad chum nan speur gu bheil do thròcair s', O Thighearn, os cionn nan neamh. Deònaich dhomhs' an tròcair sin, O Athair neamhuidh; agus foillsich air an doigh chomharraichte so, saibhreas do ghràis, agus éifeachd fola do Mhic ! oir 's cinnteach, ma dh' fhaodar peacaidh co antrom ann an dath ri m' pheacaidh-se, a dheanamh geal mar shneachda, agus mar olainn, agus ma bheirear ceannairceach mar tha mis' a steach do ghlòir shiorruidh, 's eiginn, co fad' sa chluinnear iomradh air, gum bi an domh-an air a lìonadh le iongantas, agus flaitheas le moladh; agus faodaidh am peacach is ciontaiche maith-eanas iarruidh, ma 's e 's gu'm faigh mis' e, a tha

am chiontach co mòr. Agus Och, 'n uair a luidheas mi sìos a' cumhadh agus fo lèon aig do chosaibh, co fad 's a chi thu iomchuidh, gum bu deonach leat m' anam a leigheas a pheacaich a d' aghaidh; agus maise an àite' luaithre, ola aoibhneis an àite bròin, agus éididh mholaidh an àite spioraid airsneil a thoirt domh! Och gum bu deonach leat gàirdeachas do shlainte aiseag dhomh, agus gu'n cluinn mi guth subhachais, chum gun dean na cnàmhan a bhris thu gàirdeachas! 's an sin, 'n uair a bhios mothachadh agam gun d' fhuair mi maitheanas, cuiridh mi an céill do ghràs do dhaoine eile; teagaisgidh mi do luchd-easontais do shlighibh, agus iompaichear peacaich a t-ionnsuidh: Bithidh misneach air a thoirt dhoibhsan chum t' iarruidh a chùl-sleumhnuich uait, leis mar thachair dhomhsa, ni a chuireas mi gu follaiseach ait an céill chum do ghlòirsa, ga d' a robh e gu rughadh gruaidh agus nàire dhomh fhein. Agus gu ma h-e gàirdeachas so an Tighearna mo neart! chum agus leis gun dean mi seirbhis duit a so suas le togradh agus eud fada thairis air na b' aithne dhomh roimhe so!

B' àill leam so iarruidh le strìochda iriosal chum do thoil; oir cha ghabh mi do dhànadas orm fein na ni mòran ga iarruidh. Ma chi thus' iomchuidh mo dheanamh mar eisimpleir do dhaoine eile, le a thoirt orm triall 'an dorchadas rè uile làithe mo bheatha, agus fa-dheoidh dol eug fo dhubhar, do thoilse gun robh deanta! Ach O Dhe, deonaich, air sgàth do Mhic, gum bi thu tròcaireach do m' anam peacach air a cheann fa dheire; agus tabhair dhomh ionad eiginn, ann an rioghachd na glòire, gad' is ann aig cosan a chuid eile do d' sheirbhisich a blitheas e! Och deonaich gun tabhair thu fadheòidh mi, gad' is ann trid a ghlinne is duaichnidh agus is doirche a dh' imich neach riamh, chum an t-saoghail bheannuichte sin, far nach dealuich mi ri Dia ni's mò, far nach leon mi mo choguis fein, agus nach tabhair mi easurram do t' ainm naomh a chaidh! an sin cuirear mo theangadh fa sgaoil ge b' e sam bith fhad 's o bha i fo chuibhreach fo

mhothachadh air cionta ; agus iocar cliu neo-chrionach do 'n fhuil bhuadhar sin, a shaor mo leithidse de thràill ghràineil do 'n pheacadh, 's a 's eiginn domh aideachadh a tha mi, 's a thug mi o dhaorsa agus o thruaillieachd, a dh' fhaighinn co' pairt de urram agus de naomhachd na muinntir sin a tha nan rìghre agus nan sagarta do Dhia. *Amen.*

URNUGH *dhùrachdach air son aon air a bheil Dia a' folach a ghnùis.*

A DHE bheannuichte ! 's ann agads' a tha tobar na beatha agus an t-shonais. Tha mi 'toirt cliu do t' ainm air son gun do bhlais mi riamh de d' shruthaibh ; gun do mhothaich mi riamh an sòlas sònruicht a tha 'g éiridh o sholus do ghnùis, agus o sgaoileadh a mach do ghràidh air an anam. Ach mo thruaighe ; cha'n'eil mise nis a' mealtuinn an àm shòlasaich sin ; agus tha bhi cuimhneachadh air a' toirt orm m' anam a dhòrtadh a mach 'an taobh a stigh dhiom. B' àill leam tighinn mar a b' àbhaist domh, agus gairm ort leis an ainm chàirdeil sin, m' Athair, agus mo Dhia : Ach mo thruaighe, cha 'n aithne dhomh cionnas a ni mi e. Tha ciont' agus eagal a'g éiridh suas, agus a' cuir stad air a chainnt shòlasaich sin. Tha mi, O Dhe, 'g a d' iarruidh, ach 's diomhain domh sin a dheanamh. Bu mhiann leam ùrnuigh a dheanamh, ach tha mo bhile air an druidealh. B' àill leam t' fhocal a leughadh, ach tha a gheallaine air am folach orm. Tha mi gu bitheant' a' taodhall nan òrduighean sin, a chleachd a bhi ro-shòlasach agus taitneach do m' anam ; ach mo thruaighe, cha'n'eil annt' ach sgàile do na b' àbhaist domh fhaireachduinn. Tha am bladhl air chall : Tha 'n spiorad beothachaidh air m' fhàgail, agus cha'n'eil annt' ach samhladh air mar bha iad.

Ach, O Thighearn, an do thilg thu uait gu brath, agus nach nochd thu do dheagh-ghean ni 's mò? An do chuir thu romhad gu'm biodh e a' so suas na gheamhradh aig m' anam, 'na shamhladh dòineach air dorchadas siorruidh! gun ag b' aithrigh air sin mi. Tha mi 'g aideachadh, O Thighearna, gur aithrigh mi air bhi air mo thilgeadh a' t' fhianuis le tàir; gu bhi air mo chuir mòran ni 's isle na tha mi: Tha mi 'toilltinn sgàil' a bhàis a bhi air mo rosgaibh, 's a bhi air mo chuairteachadh le tiugh dhorchadas na gainntir ìochdraich. Ach nach d' àrduich thu iomadh neach a bha co toilltinneach riumsa air bhi air an cuibhreachadh 'an slabhruibh dorchadais, gu sealladh air do ghloir 'sna h-ionaduibh neamhuidh, far nach fhaod aon sgàile cuir eadar thus' agus an spioraid shòlasaich? Dean tròcair orm, O Thighearna, dean tròcair orm! agus gad a thug mo lochdan ort gu cothromach do ghnùis fholach orm, gidheadh gu ma deonach leat, a réir cainnt ghràs-mhoir t' fhocail, do ghnùis fholach air mo pheacaidh, agus m' eucearta gu lèir a dhubhadh as! Thoir sòlas do m' anam le ath-philleadh do dheagh-ghean, agus abair ris. Is mi do shlaointe!

Cuimhnich, O Dhe, an latha uabhasach sin air an d' fhuiling Iosa Criosd, do Mhac gràdhach na thoill mo pheacaidh-sa! cuimhnuich a chruaidh-spairn sin, leis an do dhoirt e 'mach anam a' d' làthair, 's a thuirt e, Mo Dhia, mo Dhia, c'ar son a threig thu mi! Nach ann a dh' fhuiling e an t-iomlan deth so, O Dhe, a chum gun d' thugadh e peacaich aithreachail iriosal a t-ionnsuidh, agus gun dearcadh iad ort le tlachd, mar an Dia agus an Athair? 'S ann air a mhodh so tha mi 'miannuchadh teachd a t-ionnsuidh, a Shlanu'ear bheannuichte. Nach d' òrduicheadh dhuit a thoirt do luchd caoinidh Shioin, maise 'an àit e luaithre, ola aoibhneis 'an àite bròin, éididh mholaidh 'an àite spioraid airsneil: O glan air falbh mo dheoir, ùng mo cheann le ola aoibhneis; agus sgeudaich mi le truscan na slainte! Och nach robh fios agam c' àit am faighinn thu! Och nach robh

fios agam ciod a thug ort dealuchadh rium! Tha mi 'rannsachadh agus a' dearbhadh mo shligheacha: Och b' fhearr gun rannsaicheadh tu mi, gun aithnicheadh tu mo chridhe, dearbh mi agus tuig mo smuainte, agus amhaire am bheil slighe olc air bith annam, agus treoruich mi anns an t-slighe shiorruidh: anns an t-slighe sin 'sam faigh mi fois agus sìth do m' anam, agus am mothaich mi foillseachaidh do ghràidh ann an Crìosd!

O Dhe, a dh' àithn' do 'n t-solus soillseachadh a dorchadas, labhair ach am focal, agus soillsichidh gathan soluis air ball a steach do m' anam! fosgail mo bhilean, agus cuiridh mo bheul 'an céill do chliu le oran fonnmhor a ghabhail, a nochdas nan lathair-san, d' an d' thug mo dhubhachas-sa mihisneach, na sòlais agus an cul-taic a th' ann an diadh'achd!

Gidheadh O Thighearna, tha mi a' strìochda do d' thoil san iomlan. Ma tha e feumail gum bi mo chreidimh air an doigh so air a chleachda, le imeachd 'an dorchadas c'ar làithean, mhìosan agus bhliadhna ri teachd, deonaich gun strìochd mi dha, ge b' e air bith fadul a ghabhas mi as. Bheir mi sìor-aoradh dhuit, mar Dhia Israeil, agus an Slan-uirhear, ga d' is Dia thu a tha folach do ghnùis: Sìor earbaidh mi as ainm an Tighearn, agus leigidh mi mo thaic ri m' Dhia; ag earbsadh asad ge do mharbh thu mi; agus a' feitheamh ort nis mò na luchd-faire, seadh, na luchd-faire na maidne. Theagamh gum bi sòlas ann air teachd an fheasgair. Tha fios agam, gun do nochd thu iochd air uairibh, do d' òglaich aig uair am bàis; agus gun d' thug thu dhoibh, 'an àm am misnich a bhi ro-ìosal, sealladh saibhir air glòir dhiadhaidh agus mar so a' tionnda dorchadas gu solas rompa. Gu ma shamhuil is deonach leat gleann sgàile a bhàis a shoillseachadh le solus dealrach do làthaireachd, 'an àm dhomh bhi dol troimhe, agus sin a mach do shlat agus do lorg a thoirt comh-fhurtachd dhomh, chum gun d' thig crìoch air mo bhall-chrith, agus gum bi mo dhubhachas air a thionnda gu h òrain mholaidh! Ach

m' a s i do thoilsa gum bi dubhachas agus dorchadas air am buanachadh dhomh gu là mo chrìche, Och deonaich gun caochail iad leis an deo mu dheireadh, agus mo thabhairt a chum an t-solais sin a dh' ull-aicheadh do 'n fhìrean, agus an aoibhneis sin a gheibh iadsan a tha ionraic 'nan cridhe; do ionad-aibh neo-bhruaidnealach a ghreadhnachais agus an aoibhneis shiorruidh, far am bi làn ùngadh do Spioraid air a dhortadh a mach air do shluagh uile, agus nach folaich thu do ghnùis uatha tuille nis mò !

'S i so, a Thighearna, do shlainte, air son a' bheil mi a' feitheamh ! 's am feadh a mhothaicheas mi déigh aig m' anam oirre, cha d' thoir mi dùil nach faigh mi i. Buanaich agus meudaich an déigh sin, agus fadheoidh sàsaich agus thoir bàrr air an iomlan, trid saibhreas do ghràis 'an Iosa Crìosd. *Amen.*

URNUGH *iriosal ri Dia, fo theanndachd tròm*
àmhghair.

O ARD-UACHDARAIN chothromaich agus ghràs-mhoir na cruinne-ce gu h-iomlan ! neo-luach'or agus neo-inbheach 's a tha 'n earrann bheag se do d' mhòr iompaireachd, gidheadh cha 'n 'eil thu a' dearmad an domhain agus a luchd-àiteachaidh; ach tha thu 'gabhail cùram dhiubh agus d'an leas, leis a cho'-aontachadh agus leis a bhàigh is mò. Tha thus' a' rioghachadh agus tha aiteas orm ga chionn, agus is cionfath aoibhneas coitchionn e. Tha mi lan-chreidsinn do fhreasdail chàirdeil agus do chùram; agus tha mi a' toirt lan-chreideas gu bheil thu a' riaghladh agus a' stiuradh gu glic, 'naomha, agus càirdeil gach nì a bhuineas domh sa bheatha so. Is tusa aig a bheil stiur an domhain, 's dan leir t' uile chreutairean, a dhealbh an solus, agus a chruthaich an

dorchadas, a tha deanamh sìth, agus a' cruthachadh dòlas ; a tha comasach air an darna h-aon a chuir 'an riochd an aoin eile, agus an latha dealrach a thionnda gu meadhon oidhche, agus an duibhre dorchas gu so-las glan nan trà.

O Uachdarain ghlic agus thròcairich an t-saoghail, 's minic a thuirt mi, Do thoilse gun robh deanta ; Agus a nis, tha do thoil do-dheanta dhomh : Ach air a shon sin, an cuir mi 'an aghaidh na thuirt mi co tric ? N' ar leige Dia ! Ach 's ann a tha mi 'teachd chum mi fein a shleuchda sìos aig do chos-aibh, a nochda gu bheil mi làn thoileach strìochda do d' thoil naomhsa. Tha thus' O Thighearna, cothromach agus ceart anns gach aon ni ! Tha mi gu h-iriosal ag aideachadh a' d' làthair, gun do thoill mi so agus ioma mìle urrad ; tha mi 'g aideachadh, gur ann de d' thròcair nach 'eil mi air mo chaith-eadh, 's gu bheil an sòlas is lughadh agam a làthair. Tha mi, O Thighearna, gu ro-ullamh ag aideachadh gum b' aithrigh peacaidh aon latha de m' bheatha air an smachdachadh so uile ; agus gun robh gach aon latha dhith ciontach ann a bheag no mhòr. Buail thusa uime sin, O Bhreitheamh chothromaich ! agus bheir mise gnà mholadh dhuit, arson an ionad an smachdachaidh so, nach d' thug thu àithne do 'n chlaidheamh do cheartas a chuir 'an gnìomh, agus m' fhuil a dhòrtadh a' d' làthair.

Ach an labhair mi riut, a mhàin mar mo bhreitheamh ? O Dhe, theagaisg thu dhomh ainm is caomhaladh : Cho-aontaich thu m' athair a ràdh riut, agus labhuirt mu m' smachdachadh mar thoradh do ghràidh. 'S e beatha nan achmhasan sin a tha nan comharradh air do chaomh iochd athaireil-se, suaichiontas m' uchdmhacachd do d' theaghlach ; oir 's tus' tha fiosrach ciod an smachdachadh a tha feumail domh. 'S leir dhuitse, O Thighearna, na tha do dh' amaideachd ann an cridhe do leinibh bhochd, andàna neo-smaointeachail ; agus tha fios agad ciod an smachdachadh a tha feumail chum a chuir air falbh. B' àill leam uime sin mo strìochda gu h-iriosal do athair nan spiorad, a ta ga m' smachd-

uchadh air mo leas ; géillidh mi dha agus bithidh mi beo. Giulainidh mi le d' smachdachadh, cha 'n ann a chionn nach urrainn domh cuir a t' aghaidh, ach do bhrìgh gur toigh leam thu, 's gu bheil m' earbs' annad. 'S e mo mhiann a bhi làn-toilichte le d' thoil, co math agus géilleadh dhith ; agus a ràdh, is maith focal an Tighearna. Agus 'sè mo roghainn gun aontaich mo bheul agus m' anam leis. Seadh a Thighearna, bheir mi cliu dhuit arson gu bheil na h-urrad chùram agad dhìom, 's gu bheil thu a' cuir an samhail sin de ìoc-shlaintibh ri éucail m' inn-tinn : 's gu bheil thu leis a sin ga m' àrach suas chum glòir. Cha'n'eil mi 'n aghaidh a bhi fo thriobluid air an dòigh so. An e nach òl mi 'n cupan a chuireas m' athair am laimh ? Trid do chòmhadasan ni mi sin. Ach a mhàin, gum bu deònach leat O Dhe, seasamh leam, agus air uairibh sealladh càirdeil a thoirt orm 'am meadhon m' fhulangas-aibh ? Cum suas m' anam, guidheam ort, le d' cho'fhurtachd 'an co-lorg mo thriobluid ; agus ni mi uail as na triobluidhean a tha mar so air am beannuchadh ! 'S minic a thug daoine maithe fa'near le mòr thlachd gun robh an àmhghair air an dì-chuimhneachadh leis na sòlais a bha iad a' faghail annta. 'S an diaigh gach ni a rinn thu, am bheil do thròcair air an cumail air an ais ? Am bheil do làmh air fàs goirid ? air chor 's nach 'eil thu comasach an ni ceudn' a dheanamh dhomhsa ?

Mar 'eil mo chridhe co maoth, no co mothachail, tha thusa comasach air sin a leigheas trid nan triobluidhean so ; Gu ma h-amhuil a bhitheas e, agus fa'dheòidh a t' àm iomchuidh, agus air do sheol fein, oibrich a mach mo shaorsadh, agus nochd do chaoimhneas iongantach, O thusa a shaoras le d' dheas-laimh iadsan a dh' earbas asad ? Oir tha dearbh-chinnt agam, air doirthead oidhche so na triobluid, ma their thusa, biodh solas ann, gum bi e ann. Ach cha 'n earlaich mi aon ni, gus an d' thig an t-àm a dh' òrduich do ghliocas agus do mhaith-eas sam bi e. Tha tuille iomaguin orm gum bi m' àmhghair air an naomhachadh, seach an toirt air

falbh. Deonaich, O Dhe, gum bi mi 'n àireamh nan daoine sonadh sin, a tha, am feadh a tha thu gan smachdachadh, gan teagasg as do lagh! Nochd dhomh, guidheam ort, c' arson a tha thu cuir am aghaidh; agus dean mo ghlanadh leis an teine a tha co claidhteach dhomh an àm dol troimhe? Nach ann a chum gum bi do chlann nan luchd co'-pairt do d' naomhachd, a tha thu gan smachdachadh! 'S fiosrach thu, Dhe, gur e so miann m' anama. Tha co'-pairt agam de d' fhiughantas gach aon latha agus uair de m' bheatha: tha co'-pairt agam de d' shoisgeul, agus tha dòchas agam gum faod mi ann an tomhas a ràdh, gu bheil co'-roinn agam da ghràs ag oibreachadh air mo chridhe. Och gun oibrich e ni 's mò, chum 's gur mò a gheibh mi de d' naomhachd; gun d' thig mi ann am nàdur ni 's dlùithe agus ni 's dlùithe dhuitse, O Dhe bheannuichte, àrd shamhladh gach iomlaineachd! Deonaich gum bi m' anam (mar gam b' ann) air a leaghadh, ge d' is ann le dian theas na h-àmhuinn, ma 's e agus leis a sin gum bi mi a rèir do shoisgeil, a' giulan t-iomhaigh dhealruich agus thaitnich!

O Dhe, tha m' anam ga d' mhiannuchadh, tha e 'g éigheach gu h-àrd air son an De bheo! 'S urrainn domh ni sam bith fhulang ma bhitheas do làthaireachd agus do ghràdh ga m' chumail suas; agus tha mi toileach fhulang, ma 's e agus leis gum bi mi ni's taitniche leatsa, agus ni 's iomchuidh air son do rioghachd. Thig crìoch air laithean mo thriobluid; thig an t-àm san tiormaich thu suas mo dheoir uile. Ga d' a ni e moille, feithidh mi ris. Tha mo chridhe amaideach, 'am meadhon a chruaidh-chais, ullamh gu bhi ro-dheigheil air a bheatha so, dòlasach 's mar tha i; agus deonaich thusa, O Dhe, gum bris thu gu gràsmhor na cuibhrich a tha ga m' cheangal ni 's tinne rithe. Och gun robh m' anam ga chrìoslachadh fein, agus mar gum b' ann, a' sgaoileadh a sgiathan, a' feitheamh na h uaire àghmhor sin, anns an tilg e dheth a chuibhrich cò'-lath, agus gun

éirich e le anabharra tlachd agus sòlais do ionadaibh na saorsadh, na sìth, agus an aoibhneis?
Amen.

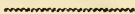
THA 'N *Creideach a' miannuchadh gu dùrachdach a bhi Fàs ann an Gràs.*

O THUSA, a thobair bheannuichte na beatha nàdurra agus spioradail! Tha mi 'toirt buidheachais duit gu bheil mi beo, agus gur aithne dhomh gnàthachadh agus toil-inntinn beatha dhiadhaidh; cliu dhuit gun do chuir thu annam t-anail bheothail fein, ga d a bha mi aon uair marbh ann an euceartaibh agus ann am peacaibh; ionnas gu bheil mi air fàs, mar is gnàth le d' chloinn, am anam beo. Ach 's e mo ghuidhe dùrachdach nach e a mhàin gum mair mi beo, ach gum fàs mi 'an gràs, agus 'an eolas mo Thighearn agus ma Shlanuigh'ear Iosa Crìosd; oir 's ann le eolas air-san a tha m' fhàs ann an gràs 'an earbsa! Leis a bheachd so tha mi gu h-iriosal a' guidhe ort, gun d' thoir thu barail cheart do m' inntinn mu dhiadh'achd, chum nach bi barail mhealltach agam mu ghràs, agus nach d' thoir mi breth m' am fhàs ann le nithibh aimsireil, agus theagamh a thoradh truàillidh?

Gun robh mi 'an tòir air a bharrachd gràidh dhuitse, mo Dhia agus m' Athair 'an Crìosd, air làn-strìochda do d' thoil ghlic agus naomha, agus air fiughantachd mhathasach do m' cho-chreutairibh! gun robh mi fàs 'an eud; 'an inntinn neamhuidh agus spioradail; agus le bhi cùramach, chum co aca bhios sinn a làthair no air choigrich, gum bi sinn taitneach do 'n Tighearna; chum co aca bhios mi beo no marbh gur ann chum a ghlòir a bhitheas e! 'an aon fhocal, air dhuit a bhi fiosrach gu bheil

cìocras orm an tòir air fireantachd, deonaich dhomh a bhi mar bu taitneach leat m' fhaicinn. Tarruing air m' anam, trid drùghadh shéimh do spioraid ghràs-mhoir, gach coslas maiseach air am faod do shùils', O Athair neamhuidh, dearcadh le tlachd, 's a dh' aidicheas tu a bhios a réir t-ìomhaigh fein!

Tha mi, O Dhe, mothachail nach d' ràinig mi idir fhathas air bhi iomlan, agus tha m' anam fo amh-luadh air a shon. Ach so aon ni a tha mhiann orm a dheanamh, na nithe tha air mo chùl a dhi-chuimhneachadh, agus bhi gam shìneadh fein chum nan nithe a ta romham. Och gum beathaicheadh tu m' anam le d' fhocal agus le d' spiorad! air dhomh, mar tha dòchas agam a bhi air m' ath-ghinmheinn leis, ni h-ann o shìol truailidh, ach neo-thruailidh, le focal an De bheo, a mhaireas gu sìorruidh: mar naoidheana air an ùr-bhreith gun iarr mi bainne fìor ghlan an fhocail, chum gum fàs mi leis. Gun robh mo theachd air m' aghaidh follaiseach do na h-uile gus an d' thig mi fadheoidh chum duine iomlan, chum tomhas àirde lànachd Chrìosd; agus an diaigh dhomh sòlas na muinntir a tha comharraicht' ad' sheirbhis a bhos an so air thalamh, a mhealtuinn, gun robh mi air mo shocruchadh 'am phàrras shuas. 'S ann air a sgàth-san, a tha mi ga iarruidh, agus a tha dòchas agam ris, o'n d' fhuair sinn uile as a làn-san, agus gràs air son gràis. Dhà-san gun robh gloir a nis agus gu sìorruidh. *Amen.*

AN t-anam taingeil a' deanamh gàirdeachais air son sochairean an fhreasdail agus a ghràis, agus ga dhòrtadh a mach 'am fianuis De, 'an ùrnuigh dhùrachdaich ghràidh agus mholaidh.

O mo Dhia, 's leoir e, bheachd-smuaintich mi, agus tha 'n tein' a' lasadh; Ach O, ciod a chainnt 'sam

bris an lasair a mach? Ciod ach so a dh' fhaodas mi a ràdh, gu bheil thu ro-thaitueach do m' chridhe, gu bheil e gad' mholadh agus gad ghràdhachadh: tha mo shoire beag co làn sa chumas e; agus b' àill leam an làn sin a thaosgadh a mach a' d' làth-airse, chum e dh' fhàs comasach air a bharrachd a chumail. 'S tusa mo dhòchas agus mo chobhair: mo ghlòir agus fear togalach mo chinn. Tha mo chridhe a' deanamh gairdeachas a' d' shlainte. An uair a tha mi fo chumbachd do dheagh spioraid, a' cainnt riut, tha mìle smuain thaitneach ag éiridh suas cò'-ladh, tha mìle tobar sòlais air an leige ris, agus a' brùchdadh a stigh air m' anam gu àrach agus aiteas a thoirt da, agus tha iad a buileachadh orm mòr aoibhneas.

Tha mi toirt buidheachais duit, O Dhe, air son an anama neo-bhàsmhor so a chruthaich thu; gan do theagaisg thu a ràdh, tha dòchas agam, chum an fheum is fearr, C' àit am bheil Dia mo Chruith'ear? Tha mi toirt cliu dhuit air son an eolais a bhuilich thu air; air sou a ghràis, tha dòchas agam, leis an do naomhaich thu e, ga d' a tha mo thruaighe am pòr neamhuidh air a chur ann an talamh neo-thordhach, 's nach 'eil e a fàs co math 's bu mhiann leam.

Tha mi fòs a' toirt cliu dhuit air son a chuirp a bhuilich thu orm, 's a chum thu fhathasd suas 'na neart agus 'na shlainte; cha 'n e a mhàin comasach air tlachd a ghabhail anns na sòlais a bhuilich thu air a cheudfa'ean fa leith, ach (air son nì gu mòr is measaile leam) gu bheil e murrach air càileiginn a dheanamh chum do sheirbhis. Tha mi toirt cliu dhuit air son lùths mo bhalluibh, leis am bheil iad comasach, fo d' stiuradh-sa, air riar m' inntinn a dheanamh. Tha mi toirt buidheachais duit, air son nach 'eil luchd-gleidheadh an tighe fhathasd air chrith, 's nach 'eil na daoine laidir air cromadh; nach 'eil iadsan a ta 'g amharc a mach air na h-uinn-eagan air fàs dorcha, agus nach d' ìslicheadh nigh-eanan a chiuil: Tha mi toirt cliu dhuit, O Dhe, mo bheatha, nach 'eil an snàthain airgid fhathasd air

fhuasgladh, no an cupan òir air a bhriseadh: Oir 's i do làmh a tha cuir treise ann am uilt uile, agus 's e do sheoltachd neo-chrìochnach a tha 'g ullachadh mo thograidh, a tha brùchdadh a stigh co pailt, san uair a thraoghas iad a tha gam beothachadh a ris co saibhir.

Tha mi 'toirt cliu dhuit air son an fhiughantas rioghail sin, leis am bheil thu a' solar lòn lathail do 'n chinne daoine, agus gu sonruichte dhomhsa; airson na cuirme eugsamhuil a tha thu sgaoile fa m' eomhair, agus a chupain a tha thu cuir 'am laimh. Tha mi 'toirt buidheachas duit air son gu bheil mi comasach air tlachd agus co'-pairt a ghabhail de fhiughantais do fhreasdail; agus nach 'eil mi 'g itheadh mo lóin am aonar, ach ga roinn air a choilion caraid taitneach, a tha meudachadh ar toilinntinn nan cuideachda. Tha mi 'toirt cliu dhuit airson mo dhillsean ionmhuinn am theaghlach, 's a choilion caraid caomh 's a tha m' an cuairt domh, a tha araon toileach agus comasach air feum a dheanamh dhomh.

Cha b' àill leam dearmad a dheanamh air buidheachas a thoirt duit airson gu bheil mise comasach air math a dheanamh air daoine eile, agus a thoirt orm a thuigsinn gur mò am beannuchadh ni a thabhairt na a ghabhail. Tha mi toirt cliu dhuit gun do bhuilich thu cridhe *maoth* orm a cho'-mhothachadh feum an uireasbhui'ch, agus inntinn a dhealbh, a rèir mo chomais, air cobhair a fhrith-ealadh dhoibh: Oir tha sò fòs a teachd o'n Tigh-earna, àrd-ùghdar gach togradh fiughantach, gach innleachd gblic, gach soirbheachadh le r' n-oirpibh chum sonus a chraobh-sgaoile m' an cuairt duinn, agus gu dòruinn chàich a lughdachadh.

Agus gu cinnteach, ma tha mi, O Dhe, mar so ag aideachadh sòlais co'-mhothachaidh leis an fheumach, nach mòr is mò is còir dhomh cliu a thoirt duit air son gu bheil co'-mhothachadh agam riusan a tha sonadh, eadhon a tha làn-bheannuichte. Tha mi 'toirt cliu dhuit air son nan sruithean a tha 'g uisgeachadh phàrrais, 's a tha ga choimhead an

sòlas a tha sìor-mheudachadh. Tha mi 'toirt cliu dhuit air son na fois, an aoibhneis, agus a ghàirdeachais, a tha thu buileachadh air mòran de na bha roimh so ionmhuinn leam air thalamh, air an tric a thug mi oirp air an triobluid a lughdachadh, agus air an aoibhneis annadsa a mheudachadh. Tha mi toirt cliu dhuit air son beannuchadh gach naomh agus aingil, a tha cuairteachadh do rìgh-chaitheir; agus tha mi ga d mholadh air mhodh ro-thaitneach, air son an dòchuis bheothail sin a shuidhich thu anam chridhe, gum bi fios agam an ùine ghearr, le m' shealladh agus o m' fhiosrachadh fein, ciod an sonas a tha iadsan a' sealbhachadh, nach 'eil mi san àm ach a' faicinn fad as, tre ghloine dhoirch a chreidimh. Tha mi air an àm so, trid do ghràis, ga m' mhothachadh air mo ghiulan air m' aghaidh le d' ghàirdein cumhachdach chum nan ionada beannuichte sin. Tha mi nis a' feitheamh ri d' Shlainte, leis an dian-thogradh sin air an dàrna laimh, nach fhaod a mhòrachd fhathail gun a dhùsgadh 'an anam a chreidich, agus an strìochda ciuin taitneach sin air an laimh eile, a tha neo-chaochla'ead a gheallaidh a' deanamh cinnteach.

Agus a nis, O mo Dhia, ciod a their mi riut! ciod? ach gu bheil gràdh agam dhuit thairis air na dh' fhaodas cainnt a chuir an cèill! gu bheil spèis agam ort air son na rinn tha do d' chreutairibh, a tha nan coslais eugsamhuil, gach uair a' faighinn bith, eòlas, agus sonas uait, an àireamh agus 'an tomhas, fada thairis air aon ni is urrainn domhs' a bhreithneachadh. Ach tha mi a' toirt a bharrachd cliu agus gràidh dhuit, air son na tha thu dhiot fein, an saibhreas iomlaineachd nach deachaidh an lughad leis a chruthachadh, agus nach fhaodar a chuir 'an lughad leis na tha thu 'pàirteacha dheth ri d' chreatuiribh; an iomlaineachd neo-chrìochnach sin trid an tu fein do shonus, agus do chrìoch; anabharra taitneach agus urramach, gad a bhiodh gach oirdheirceas agus sonus a tha 'sruthadh uait air an dì-chuimhneachadh.

O Dhe, 's tu 'n ceud chuspair is mò, agus is ro-

mhaisiche ! tha cion m' anama gu' h-iomlan ortsa, a tha a mhàin, mòr, agus àillidh !—'S am feadh a tha mi 'mothachadh do d' spiorad naomh a' gluasad air mo chridhe, 's a' brosnuchadh chum nan tograidh ghràidh sin, cha 'n fhaod mi tuille a chuir an teagamh, ni 's mò na chuireas mi mo bheatha fein 'an teagamh, am feadh a tha mi 'g oibreachadh a deanadais, 's a mothachadh a' tograidh. Gu demhin ma mhothaich mi riamh cìocras ocrais, tha m' anam an geall air fireantachd, 's a' gabhail faduil gu bhi ni 's mò a reir do ghne bheannaichte agus do thoil naomba. Ma bha tart riamh orm, tha tart air m' anam am geall air an Dia bheo 's a dian-thogradh chum an barrachd co'-pairt d' a dheagh-ghean. Ma bha aig a chorp so, air dha a bhi sgìth le saothair, agus turus, mothachadh air déigh air fois agus suaimhneas air mo leabuidh, tha m' anam le caomh cho-aontachadh a' gabhail fois 'an glacaibh do ghràidh, O m' athair neamhuidh, a bhuin co fiughantach ris. Agus ma chunuaic mi riamh aghaidh caraid le tlachd agus aiteas, 's amhuil a tha mi 'gabhail tlachd am faicinn do ghnùis-se, O Dhe, agus 'an g-ràdh m' athair ann an Crìosd riut. 'S amhuil a tha thu, agus 's amhuil a bhitheas tu c' ar ùine agus gu sìorruidh. Cìod tuille th' agam r'a dheanamh, ach mi fein earbsa riut feadh an dà chuid ? Ga fhagail an earbsa riutsa m' oighreachd a thaghadh, agus mo ghnothaichean a sdiùradh am feadh is e m' uile ghnothach seirbhis a dheanamh dhuit, agus m' uile shòlas do mholadh. Tha m' anam a dlùth-leantuinn Dhe, a chionn gu bheil a dheas-lamh ga m' chumail suas. Cumadh e do ghnàth suas mi, agus theid mi le deothas air m' aghaidh a' t' ionnsuidh, gus am bi mo thograidh uile air an co'-lionadh ann ad mhealtuinn gu sìorruidh ! *Amen.*

*AN Criosduidh stéigheil a' miannuchadh ruigheachd
air an tuille feumalachd.*

O ATHAIR fhiughantaich, agus àrd-ùghdar gach math, aimsireil agus spioradail! tha mi toirt cliu dhuit air son gach sochair luachmhor a bhuilich thu air creutair co neo-aithrigh 's a tha mise. Tha m' anam fo thròm amhluidh a' d' fhianuis air son lughad an fheum a rinn mi dhiubh. Mo thruaighe! ciod a rinn mi an coimeas ris na b' ion fìughair a bhi agad ris, a thaobh mo thuigse naduir a bhuilich thu orm, le m' ùine, le m' mhaoin, agus le m' chumhachd os cionn dhaoine eile! Mo thruaighe! tha mi trid m' amaideachd agus mo dhearmaid fein, ag amharc air m' ais air ionad fàs, far am faodadh e bhi na mhachair thorraich, fo làn bhàrr! 'S ceart-bhreitheach a dh' fhaodadh tu 'n t-iomlan a thoirt uam, mo thoirt gu cunntas air an son, a bhi air m' fhaotuinn neo-dhìleas duitse, do 'n t-saoghal, agus do m' anam fein: 's a thaobh an dìte sin, a bhi air mo thilge do phrìosun an dorchadais shiorruidh! ach mhath thusa gu saor m' fhiachan uile. Moladh do t-ainm air a shon! Gabh, O Dhe, ris an strìochda athnuadhaichte so a tha mi nis a' dol a dheanamh dhiom fein agus do gach ni tha mi 'sealbhachadh, chum do sheirbhis-se! Cha 'n 'eil mi 'g òcadh ach do chuid fein duit air ais. Dean mi, guidheam ort, am fhear-riaraich dìleas do m' Thighearna; agus nior robh sùil agam ri m' mhath fein, 'an aghaidh na bhios a chum do ghlòirsa!

Tha mi 'toirt cliu dhuit, O Dhe nan uile ghràs, ma tha mi, am feadh a tha mi mar so a labhuirt riut, a mothachadh gràdh do m' cho-bhràithribh ag éiridh snas 'am anam; ma tha mi faireachduinn mo chridhe ullamh gu gabhail ris an iomlan de 'n chinne-daoine! Och dean mi am fhear-riaruich firinneach 'an roinn orrasan gach ni a bhuilich thu orm, chum cobhair a dheanamh dhoibh! agus 'an gleidheadh m' earrainn

fein gun robh mi gu neo-lethphairteach, ga roinn eadar iad fein agus mise ! agus gun robh mi taingeil, toilichte leis na thuiteas gum roinn fein, agus deon- uich dhomh an còrr a riaruchadh gu suilbhearradh, glic, dileas ! stiùir mo làmh, O Athair thròcairich, am feadh a tha thu 'cuir de urram orm a bhi 'm inneal air caileiginn de t-fhiughantas a phàirteach- adh, chum gun tabhair mi iad far am mò a tha dh' fheum orra, agus far am freagair iad do 'n rùn is fearr ! agus gu ma deonach leat an sìol a chuireadh a mheudachadh ; soirbhich leam am ghnothaichibh saoghalta, chum gur mò a bhios agam r'a thoirt dhoibh-san a bhios na fheum ; agus fadh- eòidh mo threòruchadh do ionad a phailteis bhith- bhuain, agus an fhiughantais shiorruidh ! Agus deonaich gun coinnich mi 'an sin ioma neach ris an d' rinn mi còmhnaidh air thalamh ; agus m' as e do thoil bheannuicht-se, mòran a bha mi am mheadhon air an treòruchadh chum an ionaid-chòmhnuidh shò- lasaich sin ! an sin gabhadh iad rium gu fialuidh an ionadaibh na glòire ! agus bi thusa fad aimsir agus siorruidheachd deonach air gabhuil ri cliu an iom- lain trid Chrìosd ; d' am b' àill leam sleuchdadh aig a chosaibh ; agus aig am bu mhiann leam an diaigh beatha ro-fheumail a chaitheadh, bàs fhaghail, leis na h-urrad irioslachd, 's an cuir mo cheud eolais air tre chreidimh ; agus gun chothrom riamh agam, le aonghniomh ùmhlaichd no taingealachd, air a threibh- dhireachd a dhearbhadh ! *Amen.*

URNUIGH arson neach a th' air fhiosrachadh gu goirt.

O THIGHEARNA Dhe ro-naomh agus thròcairich, a tha meas na 'n cinneach mar shìle-chinn a mheoir, agus mar shadach-mìn na slige-thombais, seall a nuas, le caomh-ìochd, air t-òglach fo throm àmhghar. Gad

a tha mise, a thaobh t-fhiosrachaidh, gad mheas air do chuartachadh le neoil agus le dorchadas, gidheadh O Thighearna, tha mi làn chreidsinn gur iad ceartas agus breitheanas àite-tàimh do righ-chaithreach. Tha thu ceart ann ad uile shlighibh, agus naomha ann ad uile ghnìomharaibh.

Bu mhiann leam do làmh fhaicinn agus a thuigsinn, O Dhe, anns an fhiosrachadh ghoirt so. Tha do fhreasdal a' riaghladh os cionn nan uile, agus cha tuit eun an adhair a chum an làir, gun chead m' Athar neamhuidh. Is tu dhealbh an solus, agus a chruthaich an dorchadas; a' deanamh sìth, agus a' cruthachadh dòlais; tha thus' an Tighearna a' deanamh nan nithe sin uile. Gidheadh, ann am thriobluid, dh' aidichinn meud do thròcair. Tha 'n Tighearna tròcaireach agus gràsmhor, mall chum feirge, agus pailt ann an caoimhneas-gràidh. Cha do bhuin e rium a réir mo pheacaidh, cha mhò thug e luigh-eachd dhomh a réir m' eucearta.

Tha mi nis ga m' shleuchda sìos aig cos-stòl do righ-chaithreach, O Athair, thròcairich, ag asluchadh gun dean thu striochdta mi do t-thoil naomha. Neartuich mi gu ràdh, ann an là so m' àmhghair, mar is minic a thuirt mi ann an là mo shoirbheachaidh, Do thoilse gun robh deanta. Is math do thoil, O Dhe, agus 's ann air mo leas a tha thu ga m' smachdachadh, chum gum faigh mi co'-roinn de d' naomhachd. O! is lionmhor na sochairean a bhuilich thu orm, san àm a chaidh seachad; agus an gabh mi math o làimh Dhe, agus nach gabh mi olc? Cha tilg an Tighearna dheth sinn gu bràth: ach ged bheir e aobhar bròin, gidheadh ni e iochd do réir lionmhoireachd a thròcairean. Oir cha chlaoidh e d' a dheoin, ni mò chràidheas e clann nan daoine.

O m' Athair agus mo Dhia, neartuich mi a ghiulan le foighidinn agus le irioslachd inntinn, an triobluid so. C' arson a dheanainn gearan fodha, 'nuair is tusa a thug dhomh a choilìon dearbhadh air do ghràdh, a leag orm e? Cha do chaomhain thu do Mhac fein, cha mhò a chumas tu uam, na leagas tu

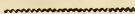
orm, ach na bhios chum mo mhath aimsireil agus siorruidh. Measaidh mi an d' fheuchainn so mar chomharadh air do chaoimhneas athaireil, chum mo chridhe agus m' aigheadh a tharruing o nithibh saoghalta, chum m' ullachadh fa chomhair na h-oighreachd nèamhuidh. An e nach òl mi 'n cupan a chuireas m' Athair ann am laimh? Taisbein domh do chaoimhneas iongantach, O thus' a shaoras le d' dheas-laimh iadsan a dh' earbas asad.

O Thighearna mo Dhia, tog orm solus do ghnùis, ann an uair so a bhròin agus an dorchadais. Deonaich dhomh do làthaireachd ghràs-mhor, O Dhe, agus cuirear as de bhròn agus de dhorchadas na triobluid. Bi thusa maille rium, agus cha bhi eagal uile orm. Thoir orm éisdeachd gu ciùin ri guth m' Athar ag ràdh rium: “Na biodh eagal ort; oir shaor mise thu, ghairm mi ort air t-ainm; is leamsa thu. 'Nuair a shiubhlas tu trìd nan uisgeachan, bithidh mise maille riut; agus trìd nan aibhnichean, cha dthig iad tharad: 'nuair a dh' imicheas tu tre an teine cha loisgear thu; agus cha dean an lasair greim ort.” A Thighearna, biodh e do d' òglach a réir t-fhocail: agus am feadh a tha thu gu caomhail ag ràdh, “Na biodh eagal ort, oir tha mise maille riut: na biodh faitchios ort, oir is mise do Dhia: neartuichidh mi thu; seadh, ni mi còmh-nadh riut; seadh cumaidh mi suas thu, le deas-laimh m' fhìreantachd:” neartuich mi gu freagairt, agus a ràdh, “Earbaidh mi as, agus cha bhi sgàth orm. Amhàin air Dia feith, O m' anam; oir is ann uaith-san a ta mo dhòchas. Is esan amhàin mo charraig agus mo shlainte; is e mo dhìdean; cha ghluaisear mi. Seinnidh mi mu d' chumhachd, seadh, seinnidh mi gu h-àrd mu d' thròcair, oir bu dthusa mo dhìon agus mo thearmunn, ann an là mo thrìobluid.”

O! m' Athair, deònuich gu'n dthoir am fiosrachadh so ni 's dlùithe dhuitse mi. Och, deonuich gur e am meadhon, fo sdiùradh do Spioraid Naoimh, chum mis ullachadh fa chomhair seirbhis agus sealbhachadh nèamh; agus O! deonaich gun dean

dòchas ris an t-suaimhneas sin a tha feitheamh ri luchd-muinntir Dhe, mo chumail suas san àm. Feithidh mi gu foighidneach, O Dhe, ri d' shlainte; agus ged a tha mi, o mheud mo chruaidh-chais, a' gairm ort chum mo shaoradh, gidheadh is miann leam feitheamh ri d' dheagh àm-san, O mo Dhia. Is leoir e gur aithne dhomh cò ann a chreid mi, agus gu bheil e comasach air an ni a dh' earb mi ris a choimhead fa chomhair an latha mhòir. Is leoir e gun do gheall thu dhomh d' a thrìd-san nèamh mar mo dhachaidh shiorruidh,—far an tiormaich thu fein gu càirdeil gach deur o m' shùilibh,—agus cha bhi bàs ann ni 's mò, no bròn, no éighich, agus cha bhi pian ann ni 's mò.

A Thighearna éisd ri m' athchuinge, o dhoimhneachd mo thriobluid. “ Biodh briathra mo bheoil, agus smuainte mo chridhe, taitneach a' d' làthair, a Thighearna, mo neart agus m' Fhear-saoruidh.”
Amen.

URNUIGH *ag asluchadh bhi fàs ann an Gràs agus 'an Naomhachd*

A DHE Uile-chumhachdaich agus bheannuichte is iomchuidh dhomh do ghnà dlùthacha riut le taing-ealachd agus moladh. Tha mi miannachadh teachd chum caithir na'n gràs, anns an dòigh nuadh agus bheo a choisrigeadh le fuil Chrìosd; gu buidheachas a thoirt duit arson eolas na slainte, tridsan.

Tha mi gu h-iriosal a' toirt molaidh dhuit, mar Athair na soillse, o bheil gach tiodhlac' math agus iomlan a'teachd. Chunnacas iomchuidh dhuitse gur ann ann an Iosa Crìosd, Ceannard agus Urras do phobuill, a ghabhadh gach iomlaineachd còmhnuidh chum 's gum biodh iadsan iomlan annsan. Tha dòchas agam gun deach mo neartachadh chum gabh-

ail ris mar m' fhìreantachd; agus gur ann a ùmh-lachd agus Bàs Mic do ghràidh a tha m' fhiuthair ri maitheanas agus ri bhì air m' fhìrinneachadh. Ach tha mi faireachduinn uallach mo pheacaidh; agus tha mi gu dùrachdach a' guidhe arson an tuille de naombachd cridhe agus caithe-beatha, agus gum bi mi a' co'-fhreagradh do d' dheagh-thoil. Tha thus', O Dhe, a' rannsachadh cridheachan, agus àirnean chloinn nan daoine. Rannsuich mi, O Dhe, agus aithnich mo chridhe; dearbh mi, agus tuig mo smuainte; agus amhaire a' bheil slighe olc air bith annam, agus treòruich mi anns an t-slighe shiorruidh.

Tha mi ro-bhrònach a chionn gu bheil an fhirinn martha i ann an Crìosd, a' deanamh co beag drùgh-aidh orm; gu bheil mo chreidimh co lag, agus mo ghràdh co fionnar. Gun robh mi, O Thighearna, air m' athnuadhachadh ann an spiorad m' inntinn. Builich orm cridhe nuadh, agus cuir spiorad ceart an taobh a stigh dhìom. Mar bha esan a ghairm mi, naomha, gun robh mise naomh, anns gach gne chaithe-beatha. Gun robh 'n inntinn cheudna ann-amsa, a bha ann an Iosa Crìosd, agus gu 'n gluais mi dìreach mar dh' imich esan. Coimhid mi o'n inntinn fheolmhor, nì is bàs; agus deonaich dhomh an inntinn spioradail, a tha na beatha agus na sìth.

Aig cos-stòl do thròcair, O Dhe, nan uile ghràs, tha mi 'guidhe ort, air sgàth Chrìosd, mo shaoradh o ghràdh agus o chumhachd a pheacaidh. Tha mi gu cràiteach a' faireachduinn neo-ghloine agus tru-aill'eachd mo nàduir, agus co neo-chomasach 'sa tha mi air gach earrann de sheirbhis naomh agus spioradail. Ach cò is urrainn a mhearachdan a thuigsinn? Ionnnail mi o lochdaibh folaich. Gleidh t-òglach, mar an ceudna, o pheacaibh dànadais; agus na biodh aca ceannas orm. Deonaich, O Dhe, gun teagaisg do ghràs, a dh' fhoillsicheadh do na h-uile dhaoineibh, gu h-éifeachdach mi, "a dh' àicheadh gach mi-dhiadhachd agus ana-mianna saoghalta, agus mo bheatha a chaitheadh gu stuama, gu cothromach, agus gu diadhaidh anns an t-saoghal so a làthair; air

dhomh sùil a bhi agam ris an dòchas bheannuichte sin, eadhon foillseachadh glòire an De mhòir, agus ar Slanuighir Iosa Criosd."

Mar chuir do thròcair neo-chrìochnach fo 'n cho-main mi, gun neartaicheadh do ghràs mi, chum mo chorp a thoirt suas na bheo-ìobairt, naomh agus thaitnich ann ad fhianuis, ni is e mo sheirbhis riasunda. Dearg ni 's doimhne air mo chridhe, O Thighearna, mothachadh iomchuidh air luach neo-chrìochnach nan sochairean spioradail, agus 'm an-ama neo-bhàsmhor fein. Agus leis an drùgbadh so air m' inntinn, deonaich dhomh saothaireacha arson an ni sin a mhaireas chum na beatha maireannaich ; agus deonaich gur e mo phrìomh obair gach là na nithe a ta air nèamh iarraidh, far a' bheil Criosd na shuidhe air deas-laimh Dhe. Och ! neartaich mi, a Dhe, trid do Spioraid, chum nach aomar air falbh mi le mearachd nan aingidh, no géilleadh do dhroch cridhe mi-chreideach, chum nach tuit mi uair air bith ann am buaireadh. Cha 'n 'eil neart air bith agam annam fein ; ach 's ann annadsa, O ! Thighearna, tha mo dhòchas, Na dìobair thusa, obair do làmh. Neartaich mi gu mi fein a mheas marbh do 'n pheacadh, ach beo do Dhia, trid Iosa Criosd, mo Thighearna. Deonaich gu 'n cuir mi dhìom an seann duine, le ghniomharaibh, agus gu'n cuir mi umam an nuadh dhuine, a tha air ath-nuadhachadh ann an eolas, a réir a dhreach-san a chruthaich e.

O Thighearna, coimhead maoth mo choguis : gun drùigh t-Fhocal agus do fhreasdal gu furasd orm, agus air mo bhrosnucha gu cùram teas-ghràdhach a bhi agam mu d' ghlòir, agus leas coitchionn mo cho'-chreutairean. O deonaich dhomh do ghliocas, do ghràs, do ghràdh, agus t-fhìrinn, a shealbhachadh ; oir is e sin a chuibhrionn is fearr nach d-thoir ear am feasd uam. Gun robh dreach m' Fhìr-shaoruidh orm trid mo chuairt sa bheatha so, agus gun robh mi deas chum còmhnuidh a ghabhail ann ad fhianuis fein fad saoghal nan saoghal. Gun robh uile fhrith-ealadh do fhreasdail do m' thaobhsa, agus òrduighean na'n gràs a tha mi 'mealtuinn, nam meadhon air mo

spéis do'n t-saoghal a lughdachadh; agus spioradal-achd mo mhianna agus mo thograidh, agus mo ghràdh do Chrìosd, a mheudachadh. 'San diaigh dhomh gach ni a dheanamh agus fhulang, is deonach leat a chur a' m' charamh sa bheatha so, gun robh mi air mo dhlù-cheangal ris na naoimh air nèamh, a dh' ionnail an truscain, 'sa rinn geal iad ann am fuil an Uain, 's a tha 'an làthair rìgh-chaithir Dhe, 's a' deanamh gnà sheirbhis dà a là agus a dh' oì'che, na theampull! *Amen.*

~~~~~

BEACHD-SMUAINTEACHADH agus URNUIGH a Chrìosd-uidh, aig a bheil a chridhe air a dhùsgadh le beachd a ghabhail air bàs agus breitheanas.

O THIGHEARNA bheannuichte! tha togail ait air m' anam leis an t-sealladh sin; agus ag èiridh suas riutsa ann an lasair. Thuirt thu, gu bheil thu teachd gu grad; Agus tha mi aris a' co-aontachadh aithris le aiteas, *Amen*, Seadh thig a Thighearn Iosa. Thig, oir 's fada leam a ta mi 's a bheatha thruaillidh so, 's mithich leam bhi cuibhte da h-ual-laich, da bròin, agus ga buaireannan! Thig, oir tha fadal orm gu dol suas ad fhianuis a dh' fhaicinn do lùthchuir shuas air neamh!

A Shlanuigh'ear bheannuichte, tha 'm bàs air a chruth-atharrachadh, an uair a ghabhas mi beachd air san t-seadh so. Cha 'n 'eil Rìgh nan uamhas r'a ghabhail mar sin tuille, co teann air Rìgh na glòire agus a ghràis. Tha mi le aiteas a' cluinntinn fuaime do chos, a' tighinn ni 's dlùithe dhomh: Tarruing a thaoibh a ghnùis-bhrat 'n uair is àill leat! fosgail croinn mo phrìosuinn, chum gun leum m' anam togarrach a t' ionnsuidh, agus e fein a thilgeadh sìos aig do chosaibh; aig cosan an Iosa sin d' an d' thug mi gràdh ge nach faca mi e; air dhomh creidsinn

annad, ge nach 'eil mi ga t' fhaicinn, tha mi a' dean-
amh mòr ghairdeachas le h-auibhneas air dol thar
labhairt, agus làn de ghlòir! feuchaidh tu dhomh
slighe na beatha: Sdiùraidh do lamh mi chum t'
ionaid chòmhnuidh bheannuichte, far am bheil làn-
achd auibhneis, agus aimhnichean de shubhachas
siorruidh. Orduichidh tu ionad-tàimh dhomh maille
ri d' sheirbhisich dhileas, aig a' bheil an spioraid
dhealuicht' a chòmhnuidh leatsa, am feadh a tha 'n
cuirp nan luidhe san ùir. Bha iomadui dhiubh nan
co'-luchd-saoithreach leam a' d' sheirbhis-se ann am
foighidinn agus 'an àmhghar do rioghachd. O
Shlanuigh'ear bheannuichte, nochd dhomh cia son-
adh a rinn thu mo chompanaich agus mo bhràithre
ro-ionmhuinn! feuch dhomh iadsan, ris an abair
sinn na mairbh! ciod an t-seirbhis is urramaich
agus is mò a thug thu dhoibh r'a dheanamh! chum
gun tabhair mi am barrachd molaidh dhuit na tha
mi 'n dràsta comasach air a dheanamh, air son do
mhaitheis doibh! Agus O deonaich dhomhsa co'-
roinn a bhi agam d' am beannachdan agus d' an
deanadais, agus òran gràidh agus taingealachd a
thogail, cosmhuil ris na tha iad-san a' gabhuil a d'
làthairse!

Seadh, fòs, O Fhir-shaoruidh bheannuichte, bith-
idh m' anam anns an ionad sin ag oirpeachadh ruigh-
eachd air dòchas is urramaiche agus is glòirmhoire;
agus o'n ghreadhnachas agus o'n t-suaimhneas neo-
aithnichte so, bithidh mi 'gabhail fadail a latha do
theachd dheireannaich-sa. An sin bithidh tuille
fadail orm na th' orm san àm so, a dh' fhaicinn do
ghiulain air a chliùthachadh, agus do bhuaidh-chaith-
ream air a foillseachadh; a dh' fhaicinn luaithre do
sheirbhisich air an ath-bheothachadh, agus am bàs,
an nàmhuid deireannach-san agus do nàmhuid-sa, air
a shlugadh suas ann am buaidh. Tha mi 'gabhuil
fadail air son an àrd-urram a th' agad fa m' chomh-
air, agus am beannuchadh iomlan chum am bi làn-
cho'-thional do shluaigh air an treoruchadh. Bithidh
Thig, a Thighearn Iosa, an aithghearr, air a sheinn
am measg òrain fhlaithis, agus bithidh a cho-sheirm

mar fhuaim lan àireamh do naoimh, a thug do ghràs chum an ionaid sin.

Gabh, O Fhir-shaoruidh ghràdhaich, ris an aoradh a tha cridhe taingeil a' toirt duit san àm so, fo mho-thachadh air na dòchais ghlormhor ris a bheil a dhùil ! 'S tus' a dhùisg an t-aoibhneas so ann, agus a thog m'anam suas chum an déigh so air urram ; am feadh a dh' fhaotuinn a bhi air atharrachadh gam' luaithre ann am faoineachd dhiomhain na beatha so ; 's ag amharc le mòr uamhunn air an àm sin, ni is e a nis mo mhiann is fìor-dhùrachdaiche.

O deonaich gum bi thu do ghnàth leam gu crìch mo chuairt ! agus am feadh a bhitheas mi a' feitheamh ri d' shlainte, gum bi mi a' coimhead t-àith-eanta ! gun robh mo leasruidh crìosraichte m' an cuairt, agus mo lochrann laiste : Deonaich gum bi mi furachair a feitheamh caismeachd àidh do theachd : Chum gun toir m' anam aoibhinn tùr-leam ait a' d' chòdhail, 's gum bi e air a neartuchadh le bàs a ghiulan an fhoillseachaidh ghlòire sin, nach b' urrainn do 'n staid bhreòite bhàsmhor auns a bheil mi san àm fhulang. *Amen.*

URNUGH *freagarrach do chor a Chrìosduidh aig àm a Bhàis.*

O ARD Riaghlui'ear nan saoghal faicinneach agus neo-fhaicinneach ! Uachdarain na beatha agus a bhàis ; neamh, agus na talmhuinn ! Gu ma bean-nuichte t-ainm, 's minic a theagaisgeadh dhomh t-iarruidh. Agus a nis aon uair eile, tha mi dòrtadh a mach m' anam gu dealachadh ann a t-ionnsuidh. Crom do chluas ghràs-mhor, O Dhe, agus thigeadh mo ghlaodh le taitneachd a' d' fhianuis !

Tha 'n uair air teachd san eadar-dhealuich thu o'n t-saoghal so mi, m' an robh mi co fada agus co

ionmhuinn eolach, 's an treoraich thu mi do shaoghal eile, air a' bheil mi fhathasd aineolach. Neartuich mi, guidheam ort, chum an iomlaid a dheanamh, mar is cubhaidh do aon de chloinn Abraham, a tha air a ghairm leats' a chum oighreachd fhaotainn, a fhreagair, a' s a dh' imich e mach gun fhios a bhi aige c' àit an robh e dol; mar is cubhaidh do aon de chloinn De, aig am bheil fhios trid gràis ard-uachdranaich, gur i deagh-thoil Athar an oighreachd a thoirt da !

Tha mi, O Thighearn, a'g aideachadh, gur breith chothromach leis a' bheil mi dol gu bàs; 's a'g aideachadh do ghliocais agus do mhaitheis, an sònrachadh mo thuruis trid a ghlinn ùdluidh so a tha nis romham. Dean còmhnaidh leam chum a dheanamh na inneal air urram a chuir ortsa, agus an sgiamhachadh m' aidmheil ! Agus bithidh mi taingeil air son nan goidheannan leis an glòraichear thusa, agus leis an sgaoilear an earrann bhàsmhor agus pheacach so de m' nàdur.

Athair ghràs-mhoir, cha 'n fhàgaim an saoghal so, agus am bothan creadhe so anns an robh mo chuairt am feadh a bha mi ann, gun mo bhuidheachas taingeil a thoirt duit, air son a phailteis mhaitheis air an d' thug thu dol seachad a' m' làthair an so. Leis an deo ma dheire tha mi togail fianuis air do chùram càirdeil m' am thimchioll, nach robh aon ni maith am dhìth. Tha mi, O Dhe, a' toirt buidheachas duit, gun do chaomhainn thu co fada mo bheatha chiontach, agus neo-fheumail : Gun do ghnà-chum thu suas i le d' fhiughantas saibhir. Tha mi toirt buidheachais duit air son gu 'n d' rinn thu toiseach so mo bhith cho taitneach dhomh. Gabh ri m' bhuidheachas air son sochairean mo laithean agus m' oidhean, mo mhìosan agus bhliadhnan air a' bheil a nis crìoch air tighinn : Gabh ri m' bhuidheachas air son sochairean m' òige agus m' aois ; air son gach caraaid caomh taitneach a bhuilich thu orm an tigh so mo chuairt, na tha beo agus na chaidh eug ; air son gach cuideach a fhuair mi o chàch, agus air son gach cothrom a dheonaich thu dhomh

gu còmhnaidh le cuirp no anamaibh mo bhràithre de 'n chinne-daonna. Gu deimhin lean maitheas agus tròcair mi uile làithean mo bheatha, agus tha mòr aobhar agam gu éiridh am aoidh taingeil toilichte o gach cuirm thaitnich leis an robh mo bhòrd air a fhrithealadh gu saibhir leat. Agus cha 'n aobhar mulaid leam am fàgail: Oir, O mo Dhia, an do theirig do mhaitheas? Tha fios agam nach do theirig. Cha dean mi na h-urrad ana-ceartais do d' mhaitheas agus do d' chùram, 's gun smuaintich mi ge d' a tha mi gus an saoghal so fhàgail, gu bheil mi dol o shonas. Tha mi toirt buidheachais do d' thròcair, gun do theagaisg thu dhomh beachd gu mòr is luachmhoire trid Iosa do Mhac. Tha mi toirt taing dhuit le uile chumhachdaibh mo nàduir, air son gu 'n cualadh mi riamh iomradh air ainm, agus air a bhàs: Agus bu mhiann leam gu 'm bithinn comasach air a bharrachd taing agus buidheachais a thoirt duit, na is urrainn domh san staid neo-iomlan so a dheanamh; air son a theagaisg agus eisimpleir, air son fhola agus fhìreantachd, agus air son do spioraid bheannuichte a dheònuich thu dhomh, chum mo chridhe peacach a thionnda riut, agus mo thoirt fo d' choi-cheangal; a choi-cheangail sin, a ta air a shuidheachadh anns gach nì agus cinnteach, agus nach urrainn am bàs so, ge d' a tha e 'n dràst' a cuir eadar-dhealuchadh eadar m' anam agus mo chorp, a chuir am feasd fa sgaoil.

Tha mi, O Thighearn a' toirt buidheachais duit, nach 'eil mi a' dol gu bàs gun bhi air m' ath-ghineamhuinn, agus neo-aithreachail, ach gun do mhosgail thu gu gràsmhor mi, agus gu 'n tug thu mothachadh dhomh; gun d' ath-nuadhaich agus gun do naomhaich thu mo chridhe, agus trid do dheadh spioraid gun d' oibrich thu ann creidimh neo-chealgach, fìor aithreachas, agus toiseach beatha dhiadhaidh. Tha mi toirt taing dhuit arson mhinistirean agus òrduighean. Tha mi toirt buidheachais duit arson mo shàbaidean agus mo làithean comunachaidh; arson am beothachadh a rinn iad orm gach seachdain agus gach mìos: Tha mi toirt buidh-

eachais duit arson toradh Chanaain, a chuireadh do m' ionnsuidh san fhàsach, 's a tha nis air an cuir a' m' ionnsuidh air bruaich Iordain. Tha mi toirt buidheachais duit arson t-fhocail bheannuichte, agus arson nan geallaine saibhir agus luachmhor a th' ann, a tha nis mar ioc-shlaint àigh bhlàth aig mo chridh san uair dheuchainnich so; gealladh air cuideach an àm bàis, air gloir an taobh thall da, agus air aiseirigh mo chuirp a chum na beatha mair-eannaich. O mo Dhia, tha mi toirt làn chreideas do 'n iomlan diubh, mòr agus iongantach mar tha iad, agus tha mi feitheamh r'an coilionadh trid Iosa Crìosd: anns am bheil iad uile nan seadh, agus nan, *Amen*. Cuimhnich am focal do d' òglach, as an d' thug thu orm earbsadh! Cha 'n ann air son saibhreas saoghalta a rinn mi cùmhnanta riut, ni air an d' thug do ghràdh orm tàir a dheanamh, ach arson na beatha maireannaich, mar thiodhlaca do shaor ghràis trid Iosa Crìosd mo Thighearna. Agus cead-aich dhomh a nis na ainm mo chòir iriosal air a thagradh! Ceadaidh dhomh an spiorad so a tha gu dealachadh ris a chorp a thiomna a' d' laimh, oir shaor thu e, O Thighearna, Dhe na firinn! Is leat mi, Saor mi, agus dean mi subhach!

Ach am faod mi da rìreadh a bhi cho dàna 's a ràdh gur leat mi! O Dhe, tha mi nis am sheasamh air bruaich an da shaoghail. Tha mi nis a' faicinn nithe, mar an solas do làthaireachd, agus siorruidheachd. Cia neo-aithrigh a tha mi gu bhi air mo ghabhail gu còmhnachadh le d' ainglibh agus le d' naombaibh an glòir! Mo thruaighe, tha aobhar agam amharc air m' ais le mòr irioslachd air beatha bhochd, neo-tharbhach, agus pheacach, leis an robh mi do ghnà toilltinneach bhi air mo thilge do ifrinn. Ach tha 'n t-aon toileachadh sòlasach so agam, gun do theich mi a dh' ionnsuidh crann-ceusaidh Chrìosd; agus tha mi nis a'g ath-nuadhachadh mo theachd d' a ionnsuidh. Bhiodh smuainteachadh air teachd an làthair Dhe, le fireantachd co neo-iomlan ri m' fhireantachd fein, deich mìle uair ni bu mheasa n' am bàs. Bhitheadh a Thighearna!

ach 's ann a tha mi teachd a' d' ionnsuidh mar pheacach; ach mar pheacach a chreid ann ad Mhac arson maitheanas agus beatha: Tha mi tuiteam sìos a' d' lathair mar chiontach bochd truailidh; ach rinn thu easan do d' shluagh 'na ghliocas, na fhireantachd, na naomhachd, agus na shaorsa. Deonaich dhomh mo chrannchur a bhi am measg luchd-leanmhuinn Iosa! Buin rium mar bhuineas tu ra chàirdean agus ra bhràithrean! oir tha fhios agad gun do ghràdhaich m' anam e, agus gun d' earb' se e fein gu follaiseach ri tearuinteachd a shoisgeil. Agus 's aithne dhomh co ann a chreid mi. Faodaidh leomhann ifrinn oirp a thoirt air uamhann a chuir orm air an aiseag eagallach so: Ach tha aoibhneis orm gu bheil mi an lamhaibh an deagh bhuachaille: agus tha mi dùlanachaidh m' uile naimhde spioradail, le làn-earbs' as a chùram tairis. Tha mi togail suas mo shùl agus mo chridhe ris-san, a bha marbh agus a tha beo a rìs; agus feuch tha e beo gu saoghal nan saoghal; agus tha iuchraiche a bhàis agus an ath-shaoghail aige. A Thighearna bheannuichte tha mi bàsachadh le d' laimh, agus cha'n'eil eagal uile orm a laimh mo Shlanuighear! Cha'n eagal leam am bàs sin a tha air òrduchadh dhomh le m' Thriath ghràdhaich, a dh' fhuiling am bàs e fein chum a dheanamh tearuint' agus sonadh dhomhsa. Tha mi tighinn, a Thighearna, tha mi teachd ni h-e a mhàin le m' thoil, ach le m' làn thoil aoibhinn. Tha mi toirt buidheachais duit gun do chuimhnich thu orm chum maith; gu bheil thu a' brise mo chuibhreach, agus ga m' ghairm gu saorsa glòrmhor cloinne Dhe. Tha mi toirt buidheachais duit nach ceadaich thu dhomh fuireach ni 's faide o d' ghlacaibh; ach an diaigh dhomh bhi cho fada uait, 's àill leat mo thoirt dachaidh gu buanachadh ann gu bràth.

Tha mo nàdur a' fàillneadh le sealladh de 'n ghlòir a tha nis a briseadh a stigh orm: Ach tha fios agads' a Thighearna ghràs-mhoir, cionnas a leigeas tu a stigh air m' anam e an tomhas riaghailteach, agus do chumhachd a dheanamh foirfe ann

am anmhuinneachd. Aon uair eile, mar an uair dheireannach, dh' amhaircinn sios air an t-saoghal thruagh-so a tha mi dol a dh' fhàgail, agus gu bòidean mo bhàis a thaosgadh a mach arson a shoirbheachaidh, agus arson t-eaglais ann. Thug mi spéis dà, O Thighearna, mar bhall beo de 'n chorp; agus tha spéis agam dheth gus an deo ma dheire. Tha mi guidhe ort, uime sin, gun dion, gu 'n glan, agus gu 'n ceangail thu e an aonachd ni 's mò agus ni 's mò! Cuir tuille de d' spiorad beannuichte a nuas air, eadhon spiorad a ghliocais, na naomhachd, agus a ghràidh; gus ann ad àm iomchuidh gu 'm bi am fàsach mar ghàrradh an Tighearna, agus gu 'm faic gach uile fheoil do shlainte!

Agus air mo shonsa giulain mi, O Athair neamhuidh, air sgiathaibh do ghràidh mhaireannaich, chum an ionaid chòmhnuidh shìochail, naomha, aoibhinn sin, a dh' ullaich do thròcair dhomh, agus a cheannuich fuil mo Shlanuighear! Iomchair mi gu làn choi'-thional agus eaglais na ceud-ghin, gu cuid-eachd do-àireamh de ainglibh, agus gu spioradaibh nam firean air an deanamh foirfe! Agus ge b'e ni a dh' fhuilingeas m' fheoil, biodh m' anam bunailteach air a shocruchadh gu taitneach air a ghlòir gus am bheil e a'g éiridh! Cuireadh creidimh a h obair dheireannach an gnìomh air mhodh cliuiteach; agus biodh an ùine ro bheag a th' agam r'a bhuileachadh air thalamh air a caitheamh a chum do ghlòir; agus mar 'so deonaich dhomh dol suas le gràdh ann am chridhe, agus le cliu air mo theangaidh a tha nis gun chli, chum an t-saoghail far am bi gràdh agus moladh iomlan! Gu ma h-e so m' òran deireannach air thalamh, a tha mi dol a ghleusadh air neamh; Moladh, agus urram, agus glòir, agus cumhachd, gun robh dhasan a ta na shuidhe air an rìgh-chaithir, agus do 'n Uan, gu saoghal nan saoghal. *Amen.*

URNUGH a Chriosduidh 'an dlù bheachd air a Bhàs.

A DHE naomh agus uile bheannuichte, is tu a b' ionad còmhnuidh do d' shluagh, anns gach linn. Is tu Dia mo shlainte. Dh' fheith mi ort, agus thig thu ga m' shaoradh. Theagaisg thu fein domh t-iarruidh, a' dh' iarruidh annadsa mo shìth, m' aoibhneas, agus mo shonas; agus 'nuair a thuirt thu, *Iarruibhse mo ghnùis; thuirt mo chridhe riut, Do ghnùis, a Thighearn, iarraidh mi.* Na folaich do ghnùis uam; na cuir air falbh t-òglach am feirg. Bu tusa mo chobhair; na fàg mi, agus na tréig mi, a Dhe mo shlainte. Thaosgainn a nis a mach m' anam, m' anam gu dealachadh, ann ad làthair. Aom gu gràsmhor do chluas, O Dhe, agus thigeadh mo ghlaodh le taitneachd ann ad fhianuis.

Tha mi nis a' faireachduinn gum bi mi 'an ùine ro-ghearr air mo ghairm as an t-saoghal so, do 'n t-saoghal sin, m' an do labhair thu gu càirdeil rium. Cum suas, O Dhe, mo chreidimh annad fein, 'san uair dh' fheuchainnich so; agus a réir mar bhios an spàirn, gu ma h-amhuil a bhios mo neart. Neartuich mi gu chreidsinn gur tusa, O Thighearn, a tha ga m' ghairm o staid so an fhuilangais agus a bhròin, chum an t-suaimhneis a tha feitheamh air pobull De, chum an oighreachd sin a shealbhachadh a tha neo-thruaillidh, fìor-ghlan, agus nach searg air falbh. Nochdai tu dhomh slighe na beatha; annad làth-airse tha lànachd aoibhneis, aig do dheas-laimh tha mòr shubhachas gu sìorruidh. 'An làn earbsa ri d' thròcair, trid an t-Slanuighear, tha dòchas agam ri d' ghnùis fhaicinn ann am fireantachd, agus an uair a dhùisgeas mi, bithidh mi toilichte le d' choslas.

A Shlanuighear bheannaichte, 's tu mo neart, agus m' Fhear-saoraidh, cuiridh mi mo dhòchas annad, agus cha bhi eagal orm. Glacaidh mi misneach gu dol troi ghleann sgàil a bhàis; oir b'ìdh tusa maille rium: bheir do shlat agus do bhata co'-fhurtachd dhomh. Thuirt thu ri d' dheisciobluibh, " Na

biodh ur cridhe fo thriobluid; tha sibh a' creidsinn ann an Dia, creidibh annamsa mar an ceudna, Ann an tigh m' Atharsa tha iomadh àite còmhnuidh; mar biodh e mar sin, dh' innsinnse dhuibh e: tha mi dol a dh' ullachadh àite dhuibh. Agus ma theid mi agus gun ullaich mi àite dhuibh, thig mi ris, agus gabhaidh mi sibh a m' ionnsuidh fein; chum far a' bheil mise, gum bi sibhse mar an ceudna." Cuiridh mi a nis m' anam air do chùram, mo Dhia, agus mo Shlanuighear. O! gun robh mi air m' ionnlad o uile shalchar a pheacaidh, ann ad fhuil luach-mhoirse, agus air mo dheanamh iomchuidh gu dol do chuideachd nan naoimh air nèamh! Cha'n 'eil a bheag agam as an dean mi uaill, ach a d' chrann-ceusaidh agus a d' fhìreantachd; cha 'n 'eil a bheag agam ri thagradh 'an làthair Dhe, ach t-ùmblachd agus do bhàs. 'Se so m' uile shlainte agus m' uile mhiann. Tha mi 'g a m' thilge sios, bochd, gun chobhair, agus neo-aithrigh, air an tràcair sin a lughas aingidheachd, agus ag earbs' as an ràdh fhior sin, *gun dthainig Iosa Crìosd a chum an t-saoghail, a shàbhaladh pheacach air a bheil agamsa toiseach.*

O Athair, cha b' àill leam an saoghal so fhàgail, gun aideacha gu taingeil a mheud de d' mhòr mhaithreas 's air an dthug thu dol seachad orm, am feadh a bha mi air mo thurus ann. Buidheachas duit, O Dhe, arson gun do chaomhainn thu a bheatha chiontach neo-fheumail so co fada, agus gun deach a coigleadh, leis na h-urrad de d' fhiùghantas. Tha mi toirt taing dhuit arson sochairean mo làithean agus m' oidhchean, mo mhiosan agus mo bhliadhnan, air a' bheil a nis crìoch air tighinn: Tha mi toirt buidheachas duit arson sochairean m' òige, agus m' aois; arson na 'n càirdean gaolach a bhuilich thu orm, ann an tìr so mo chuairt; arson gach còmhnaidh a fhuair mi o mhuinntir eile; agus arson gach cothrom a bhuilich thu orm gu bhi feumail do chorpaidh agus do anamaibh mo cho'-bhràithre de 'n chinne-dhaonna. *Gu cinnteach lean maitheas agus tràcair rium, uile làithe mo bheatha.*

Le m' uile anam tha mi toirt buidheachas duit ar-

son gu 'n cuala mi riamh iomradh air éifeachd a bhàis Bheirinn cliu dhuit, O Dhe, arson saibhris do ghràis a nochdadh ann; arson fhola phrìseil, agus fhìreantachd iomlan; arson a theagaisg agus eisimpleir, agus arson an Spiorad Naoimh a thug thu dhomh, chum m' inntinn pheacach aomadh a d' ionnsuidh, agus mo thoirt an taobh a stigh do d' choicheangal; an coicheangal sin a tha air a dheadh riaghladh anns gach nì agus cinnteach, agus o nach urrainn am bàs so, gad a chuireas e eadar-dhealachadh eadar m' anam agus mo chorp, a chaoidh a chur fa sgaoil.

Tha mi toirt taing dhuit, O Dhe, arson na fianuis shòlasaich a thug thu dhomh, nach 'eil mi dol eug ann an cor neo-iompaichte agus neo-aithreachail; ach gun do mhosgail agus gun dthug thu geur-mhothachadh gràsmhor dhomh; gun d' ath-nuadhaich agus gun do naomhaich thu mo chridhe, agus gun d' oibrich thu ann, trid do dheadh Spioraid, creidimh neo-chealgach, fìor aithreachas, agus toiseach beatha dhiadhaidh. Buidheachas duit arson òrduigh-ean agus mhinistirean an t-Soisgeil; arson toradh Chanaain a chuireadh a m' ionnsuidh anns an fhàsach, 's a tha nis air a chur a m' ionnsuidh air bruaich Iordain. Taing dhuit arson t-Fhocail bheannuichte, agus arson na'n geallaine mòr agus prìseil a th' ann, a tha nan ìocshlaint àigh do m' chridhe, anns an uair dh' fheuchainnich so; gealladh air cas-sheasamh an àm bàis, agus air glòir an taobh thall deth, agus air aiseirigh mo chuirp chum na beatha mair-eannaich. O mo Dhia, tha mi gu deimhin ga 'n creidsinn uile, mòr agus iongantach sa tha iad; agus tha mi feitheamh ra'n coilionadh, trid Iosa Crìosd, anns a' bheil iad uile nan seadh agus nan *amen*. Cuimhnich t-fhocal do d' òglach, air an dthug thu orm mo dhòchas a shocrachadh. Do d' laimhse tha mi tiomna suas mo spioraid a tha gu dealachadh; oir shaor thus' e, O Thighearna Dhe na firinn!

Ach am faod mi da rìreadh a shaoilsinn gur leatsa mi? Mo thruaighe! tha aobhar agam le trom irioslachd, sealla cùil a thoirt air beatha a chaidh a

bhuileachadh gu neo-fheumail, anns an robh mi gu laitheil a' peacachadh a d' aghaidh. "Ma chomh-araicheas tusa, O Dhe, aingidheachd a mach, cò sheasas a d' fhianuis? Ach tha maitheanas agadsa; agus uime sin bithidh eagal air daoineibh romhad. Tha mi a' feitheamh air an Tighearna, tha m' anam a' feitheamh, agus na fhocal tha mo dhòigh." Theich mi chum crann-ceusaidh Chrìosd; agus tha mi nis ag ath-nuadhachadh m' iartuis. Tha mi teachd a d' ionnsuidh, o Thighearna, mar pheacach; ach sann mar pheacach a chreid ann ad Mhac arson maitheanas, agus fireantachd, agus beatha. Tha mi 'ga m' shleuchda sìos a d' làthair mar chiontach truailidh; ach sann Uaith-san a tha fiuthair agam gach ni a ni feum dhomh fhaotainn, neach a rinn thu dhomh na ghliocas, na fhìreantachd, na naomhachadh, agus na shaorsadh. O! deonaich dhomh mo chrannchur a bhi am measg luchd-leanmhuinn Iosa! Buin rium mar bhuineas tu rìusan a tha na 'n càirdean agus nam bràithrean dà.

A Thighearna. is aithne dhuit gun do ghràdhaich m' anam an Slanuighear, agus gun d' earb mi as, agus gun d' earb mi mo shonas sìorruidh r'a shoisgeul. Agus a nis tha mi togail suas mo shùl, agus mo chridhe, ris-san a bha marbh agus a tha rìs beo, 'sa bhios beo gu saoghal nan saoghal, agus aig a' bheil iuchraichean a bhàis agus an t-saoghail neo-aithnichte. A Shlanuighir ghràdhaich! Tha mi teachd air t-iartus, agus cha bhi eagal uile orm. Taing dhuit gu bheil thu gam' ghairm dhachaidh, far an do shocraich mise m' ionmhas agus mo chridhe. Thoir mi, ann ad àm iomchuidh, gu saorsadh glormhor cloinne Dhe.

Eisd ri m' ùrnuigh, O Dhe, as leith soirbheachadh t-eaglais air thalamh. Dion i, guidheam ort, agus glan i, agus ceangail suas i ann an aonachd ni's mò agus ni's mò. O! gun dealraich an solus sin a tha air òrduchadh gus na Cinnich a shoillseachadh, agus gu bhi na uaill do d' phobull Israel, thairis air an domhan uile, ionnas gum bi daoine beannuichte ann an Iosa, agus beannuichidh gach

cinneach e. Cuir tuille de d' spiorad beannuicht' a nuas air Sion, eadhon Spiorad a ghliocais, na naomhachd, agus a ghràidh, air chors gum bi am fàsach mar mhachair thordhaich, agus a mhachair thordhach mar fhìonain tharbhaich.

Agus a nis, O m' Athair neamhuidh, ciod air a' bheil mi feitheamh ? tha mo dhòigh ann ad thròcair. O ! giulain mi air sgiathaibh do ghràidh shiorruidh do 'n ionad shìochail aoibhinn sin a dh' ullaich Criosd air mo shon. Ghabhainn a nis còmhnuidh 'an co'-chrich an t-saoghail neo-fhaicinnich, air an ni sin a bhios na chruit-chiùil domh gu linne na siorruidheachd, " Beannuchadh, urram, agus glòir, agus cumhachd, gun robh dhàsan a tha na shuidh air an rìgh-chaithir, agus do 'n Uan gu suthain siorruidh." *Amen.*

URNUGH teachlaich, arson maduinn là an Tighearna.

O DHE ghìormhoir agus ghràs-mhoir, Athair ar Tighearn agus ar Slanuighir Iosa CRIOSD ! tha sinne do chreatairean ag iarraidh teachd am fagus duit, trid an Eadar-mheadhonair, a chum aoradh agus urram a thoirt duit, mar is cubhaidh do Ughdar ar bith, agus do stéidh ar sonais is ar dòchais. Cò nach tugadh glòir dhuitsa, O DHE, cò nach cliuthaiceadh t-ainm, O a Rìgh nan naòmh !

Tha sinne ag aideachadh nach 'eil sinn air chor sam bith airidh no iomchuidh air teachd dlù dhuit, no air comunn sam bith a bhi againn maille riut ; ach tha sinn a' teachd do t-ionnsuidh ann an ainm aon Mhic do ghràidh, ar TIGHEARNA, 's ag earb-sadh a cuideacha do Spioraid bheannuichte gu còmhnaidh leinn.

Cliù dhuit gu bheil sinn air ar gleidhe tearuinte gu solus an là so, 's gur e là an TIGHEARNA ta ann.

Annas an là so nì sinne gàirdeachas, agus le mìltibh d'ar co-chreatuiribh anns gach àite, coimhididh sinn an t-sàbaid naomha. Buidheachas duitsa gu bheil an t-sàbaid agus an soisgeul air am buanacha leinn fathasd, nach 'eil ar coinnleir air atharrachadh as àite, mar a thoill sinn, agus nach 'eil sinn gu diomhain a' guidhe gum faiceamaid là do làithibh Mhic an duine. O maith dhuinn co mor as a mhì-bhuilich sinn na làithe so san ùine chaidh seachad, agus cuidich leinn an t-sàbaid a choimhead nì's fearr, a chum as gum bi sinn nì's iomchuidh arson sàbaid shiorruidh a ghleidhe maille riutsa ann ad rioghachd.

Tha sinn a' cumail an là so naomha chum urram a chur ortsa, O DHE, Athair uile-chumbachdaich, a chruthaich nèamh agus talamh, 'sa rinn gach nì le focal do chumbachd. Mar a ghabh thusa fois o d' shaothair air an là so, is amhuil a nì sinne; ga mheas mar an onoir is mò, is mar an obair is urramaiche, bhi toirt aoraidh dhuitsa, Cruthai'ear is Fear-riaghlaidh an domhain, d'an dligheach aoradh agus urram agus gloir.

Tha sinn a' cumail an là so naomha mar onoir air an Fhear-shaoruidh bheannuicht, a dh' éirich o na mairbhaibh air a cheud là de'n t seachduin, leis an do dhearbh e le cumbachd gum b'e Mac DHE. Cliu do Dhia, an déigh dha a bheatha leige' sios arson ar peacaidh, gun d' èirich e ris a chum ar firinneacha', mar cheud-thora na h aiseirigh agus na beatha dhuinne. O gu mothaicheamaid an diugh ann ar n-anamaibh cumhachd aiseirigh, a chum as gun éireamaid o bhàs a pheacaidh gu beatha fireantachd; o dhiomhanas an t-saoghail so, gu beatha naomha nèamhaidh agus spioradail !

Tha sinn a' cumail an là so naomha mar urram do d' Spiorad naomh, an Co'fhurtair, a thainig air na h-abstoil air a cheud là do'n t-seachduin, a chum gun gabhadh e còmhnuidh leis na naoimh gu ath-theachd ar Tighearna. O gu'n gabhadh e còmhnuidh maille ruinne, 's gun riaghladh e 'nar cridheachaibh, a chum as gum biodh ar nàdur air a naomhachadh ! Thig, O a Spioraid bheannuichte

na'n gras! is beothaich na cridheacha marbha so; is anns gach cùis thoir dhuinn seola, còmhna, agus co'fhurtachd: a chum as gum faicear, le 'r giulan, gur ann do Chrìosd a bhuineas sinn san t saoghal so, 's nach tig aon againn goirid air glòir ann an saoghal eile.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit, O Thigh-earna, arson t fhocail naomh, a thug thu dhuinn gu bhì na sholus d'ar cois, is na lòchran d'ar ceumaibh. Tha sinn a' guidhe' nach bì gràs DHE air a thoirt duinne an diomhain. Cliu dhuit gu bheil ar sùilean a' faicinn soluis, agus ar cluasan a' cluinntinn fuaim aoibhneach soisgeil na slàinte. Gloir do DHIA anns na h ionadaibh a's àirde, gu bheil anis beatha 's neo-bhàsmhoireachd air an toirt gu solus, trid Iosa Crìosd, gu bheil sìth air thalamh, agus deagh thoil o Dhia do dhaoineibh!

Maith dhuinn, O DHE, air sgà CHRÌOSD, ar n uile pheacanna, lionmhor agus antromach mar ata iad. Pheacaich sinn gu tric is gu dàna; nar giulan, is chunnaic do shùilse gach beud air bith a rinn sinn. Air sgà CHRÌOSD, O DHE! dean trocair; dean trocair oirne, peacaich. Saor sinn o chumhachd a pheacaidh san t saoghal so, 's o dhìte san t-saoghal eile. Oibrich annainn aithreachas, creidimh, agus gràdh; gus am bì sinn mar is àill leat sinn a bhith, air ar naombacha le d' Spiorad, agus iomchuidh arson do rioghachd.

Tha sinn a' deanamh gàirdeachas anns an dòchas, 'nuair tha sinne 'n so ri urnuigh aig cathair nan gràs, gu bheil ar Slanu'ear beannuichte 'na shuidhe aig deas-laimh cathair na glòir, a' deanamh eadar-ghuidhe as ar leth. Air sgà fhulangais, ùmhlachd, agus eadar-ghuidhe, O DHE, bi reidh ruinn, is na biodh ar cionta, mar neul, a' cumail uainn do thròcair is do cho'fhurtachd. An diugh, na foluich do ghnùis, na ceil do ghràs, na cum uainn do Spiorad.

Cuidich leinn, tha sinn a' guidhe, ann an obair chràbhaidh an là naomha so. Cuidich leinn dluth-acha riutsa le cridhe ceart, le inntinn shuidhichte,

le creidimh beo, 's le gràdh laiste. Coinnich sinn ann ad thigh-aoruidh le beannucha: maisich do theampull agus t-òrdugh fein le d' làthaireachd; is thigeadh t-fhocal a steach d'ar n anama le beatha agus le cumhachd. Biodh e mar shìol air a chur ann an deagh fhearann, a ghabhas freumh, 's a bheir amach pailteas toraidh. Biodh ar n ùrnuigh agus ar mola na 'n iobairte spioradail, taitneach ann ad làthairsa, trid Iosa Criosd ar Tighearna.

Biodh do làthaireachd anns na h uile co'thional Criosduidh air an là 'n diugh: biodh peacaich air an iompachadh gu aithreachas, agus naoinh air an daighneacha na'n creideamh, a' sior-fhàs anns na h uile gràs agus cofhurtachd. Eisd, tha sinn a' guidhe', gach ùrnuigh a chuireas t-Eaglaisean suas arson rìoghachd an t Slanuigh'ir a mheudachadh. Eisd gach athchuinge arson ar rìgh agus ar dùthcha. Amhaire air staid gach neach ann am bròn, ann am bochduinn, no ann an triobluid air bith, a bhios an diugh air an earbsa' riut, oir cha 'n fhaillnich gu bràth do thròcair.

Cuidich le d' sheirbhiseach tha ri labhairt ruinne 'n diugh, a theachdaireachd a reic le cumhachd, is focal na firinn a roinn gu ceart, a chum as gum faigh gach aon a chuibhrionn fein ann an àm iomchuidh. Ullaich esan arson labhairt, ullaich sinne arson éisdeachd, is deonuich dhuinn le chéile gach tiodhlac a chi thusa maith dhuinn, a thaobh cuirp agus anama, aimsir agus siorruidheachd. So tha sinn a' guidhe' ann an ainm agus as leth aon Mhic do ghràidh, ar Tighearna, 's na bhriathraibh beannuichte-san tha sinn a' co-dhunadh ar n ùrnuigh, 's ag ràdh, *Ar n-Athair ata air neamh, &c.*

URNUGH *teaghlaich, arson feagsar là an Tighearna.*

O DHE naomha ghlormhor agus bheannuichte, 's ann duitsa 'mhàin is cubhaidh aoradh agus urram, oir is tu an t-aon Dia beo agus fìor. Rìgh nan rìgh-rean agus Tighearna nan tighearnan. Tha aingil agus àrd-aingil a' sleuchdadh sìos ann ad làthairse le urram; tha mìlte de spioradaibh glormhor a' frith-eala' dhuit, is deich mìle na'n seasamh ann a t-fhianuis. Tha sinne ga mheas mar an onoir is m, gu bheil comas againne cuideachd teachd am fagus duit, a chum cliu agus urram agus cumhachd agus buaidh, a thoirt do 'n Dia sin a tha, a bha, agus a bhitheas, is do 'n Uan a tha 'na shuidhe air an rìgh-chathair.

Is beannuicht iadsan gun amharus, aig am bheil an còmhnuidh ann an cùirtibh naomh do theach air nèamh, far am faic iad gun sgàil do ghloir, 's an cliuthaich iad gun sgìos do mhaitheas. Is sona sinne cuideachd aig am bheil comas dol ionnsuidh do theampuill air thalamh, far am bheil thu a' leige' ris saibhreis do thròcair is do ghràis, agus a' pairteachadh coilìon sochair. Is sona sinne aig am bheil comas gach uair teachd a dh' ionnsuidh cathair nan gràs trid Iosa Crìosd, a tha comasach air iadsan a thearnadh gus a chuid is faide a thig a dh' ionsnuidh Dhe da thrìd-san.

'Na ainmsan, O Athair, tha sinne 'gar taisbeana' fein ann ad làthair, ag iarraidh cùl a chur ris an t-saoghal, ris an fheoil, is ris an aibhisteir, is thus a roghnacha' mar ar Dia is mar ar cuibhrionn.— Ach an gabh Dia gun amharus ri creatuiribh co-peacach agus co-gràineil? Ann am peaca ghineadh sinn, agus ann am peacadh ghluais sinn. Bha sinn easumhal d'ar Dia, faillpeach d'ar coimhearsnach, is dearmadach air leas ar n-anama fein. Co de t-aitheantaibh nach do bhrìst sinn; cò de d'fhiodhlacaibh nach do mhi-bhuilich sinn, is cò de d'shàbaidibh nach do mhi-naomhaich sinn? Dhearmaid sinn na nithe bu chòir dhuinn a dhean-

amh, is rinn sinn na nithe bu choir dhuinn a sheach-nadh? O'r n òige gu ruig an uair so, bha sinn a' cur peaca ri peaca, 's a' càrna feirge dhuinn fein fa chomhair là na feirge. Mar fhalt ar cinn, no mar ghaineimh na tràgha, mar sin oscionn àireamh tha lionmhoireachd ar peacaidh.

'S cha 'n e 'mhàin gu bheil ar peacanna lionmhor, ach tha iad ro-antrom mar an ceudna. Pheacaich sinn an aghaidh an Dia a chruthaich agus a ghràdhaich sinn; an aghaidh an t-Slanuighir a bhàsaich air arson agus a shaor sinn; an aghaidh an Spioraid leis am b' àill ar naombacha 's a thug dhuinn coilion còmhna agus cofhurtachd. Pheacaich sinn an aghaidh soluis agus eolais; an aghaidh ar n-aidmheil agus ar dòchais an aghaidh ar mòidean, ar geallaidhean ar n-ùrnaighean, is ar coguis; an aghaidh gach bagradh eagallach san lagh, 's gach gealla sòlasach 'san t soisgeul; air chor as nan gairmeadh tu sinn gu cunntas, nach b' urra sinn lethsgheul air bith a thoirt duit arson aon ann am mìle d'ar lochdaibh. Nan tuga' tusa dhuinn, O Dhe, am mìle cuid d'ar toillteannas, bha sinn fada roimhe so air ar glasadh ann am priosun truaighe gun dùil ri tràcair, 's gun dòchas gu bràth ri furtachd.

Tha sinn, O Athair neamhaidh, le bròn agus le doilghios cridhe, ag aideachadh ar cionta, 's a' caoidh ar n-amaideachd. Tha sinn ag aideacha' nach airidh sinn air a chuid is lugha de d' thròcair, 's gun do thoill sinn gu tric an t-iomlan de d' chor-ruich. Ach cliu do t ainm, ge do rinn sinne sinn fein a sgrios, annadsa gu bheil ar cobhair. Buidh-eachas duit gun do dheasuich thu fein iobairt agus Eadar-mheadhon'ear, 's gu bheil iad so air an tairgse dhuinn gu saor anns an t-soisgeul. Tha sinn ag iarraidh greim a dheanamh air an t-slaiente mhòir so, 's ar dòchas a chur ann am fuil, fulangas, agus fireantachd an Fhir-shaoruidh.

'Sachumas gum faodamaid so a dheanamh le tearuin-teachd, tha sinn a' tairgse gun ghnòthach tuille bhi againn ri peaca, 's a' guidhe gum bi sinn air ar saoradh araon o a chumhachd agus o a chionta.

O Athair, seall anuas oirn ann an iochd trid Iosa, 's gabh ruinn gu gràsmhor; oir is sinn do chlann, ge do chaidh sinn air seachran; obair do làmh fein, na tréig sinn.

Air sgà Chrìosd, a bha na iobairt-reitich arson peacaidh, labhair sìth ruinn, agus lion sinn le uile ghràsaibh do Spioraid. Claidh ar n-uabhar agus sgeadaich sinn le h-irisleachd. Ceannsuich ar n-anamian, 's còmhdaich sinn leis an spiorad mhacant agus chiùin sin, a tha ro-luachmhor ann ad shealla. Claidh gach sannt, fuath, farmad, mì-run agus mì-sheirc nar cridhe, 's lion ar n-anama le gràdh neo-chealgach do na h-uile dhaoineibh, agus le gràdh gun chaochla' dhuitse.

Leig fhaicinn duinn diomhanas an t-saoghail so, a chum as nach saoil sinn gum faod e ar deanamh sona. Leig fhaicinn duinn grainealachd a pheacai, 's an truaighe thig na dhéigh, a chum as gum fuathaich sinn e le h-eagal. Leig fhaicinn duinn cia luachmhor an t-anam, cia cudthromach sìorruith-eachd, is cia priseil an cothrom a th'againn aris air bhi gu sìorruì' sonadh. O gun deanadh do ghràs ar deasachadh arson an atharrachaidh mhòir sin a thig oirn gu cinnteach agus gu goirid, 's a dh' fhaodas teachd oirn gu grad: a bheir air falbh sinn o shaogh-al dhaoine gu saoghal spiorad; o staid deuchainn gu staid luigheachd. O gun deanadh do Spiorad iomchuidh sinn arson pairt a bhi againn an sin de oighreachd nan naomh ann an rioghachd an t-soluis!

Ullaich sinn, O Dhe, arson nì sam bith a dh' fhaodas tachairt duinn eadar an oìche so 's an uaigh. Cha'n 'eil fios againne ciod tha romhainn, ach tha fios agadsa; 's tha sinn a' guidhe' gun cuidich thu leinn do thoil a dheanamh, agus do thoil a ghiulan, mar is cubhaidh dhoibhsan aig am bheil fios gun toir thu air na h-uile nithe oibreacha' le chéile chum leas na muinntir tha tabhairt gràidh dhuit. Cuidich leinn thusa chur romhainn anns gach ball, ar cridheachan a thoirt suas do d' thoil, co-chomunn a ghloidhe' riut 'nar n-anam, agus earbs'

a dheanamh as do chumhachd, as do fhreasdal, as do ghealla, 's as do thròcair; a chum as gum bi ar diadhachd 'na sòlas duinn, co maith as na h-obair.

Cuidich leinn, trid docair agus socair, leantuinn gu dlù ri Criosd ar ceannard, gu là ar crìche. An sin, O deonuich gum bi ar n-obair crìochnaicht, is ar n-anama reidh riut; 's gun òrduich do fhreasdal agus do Spiorad na h-uile nithe air sheol as gum bi ar n-atharracha' gu saoghal eile làn de shòlas is de cho-fhurtachd. An sin bi leinn roi' ghleann dorcha sgàile bhàis, is thoir ar n-anam sàbhailte gu aoibhneas ar Tighearna.

O gun dealradh solus nan uile Chrìosduidhean air feadh an t-saoghail gus am bi na h-uile dhaoine na'n Chrìosduidhean. Soirbhich le d' shoisgeul gu h-àraid anns na rioghachdaibh so d'am buin sinne. Beannuich dhuinne, 's do gach neach a bha ga éisd-eachd, am facal a chuala sinn air an là 'n diugh. Gabh ri'r n athchuinge 's ri'r n iobairt trid Chrìosd ar n Ard-shagart, is na agair sinn arson faillinn air bith 'nar n-aoradh. Tha sinn a' caoidh gun robh ar n-aighe co mall, ar cridhe co fuar, 's ar smaointe co luaineach. Lugh dhuinn co tric as a mhi-bhuilich sinn meadhona nan gràs; co tric as a leig sinn le gnothaichibh, le cùram, is le sòlas an t-saoghail so am focal a mhùchadh ann ar n-anam. O na biodh a' chùis mar so an diugh, is na biodh an t-sàbaid so air a cur sìos ann an àireamh nan sàbaidean a chaill sinn!

An diugh ma chaidh smaointe cuidreamach sam bith a dhùsgadh 'nar n-anam, na leig leinn an call, 'nuair a philleas sinn gu obair na seachduine 's gu gnothaichean an t-saoghail. Ma fhuair sinn sealla de chuid sam bith d'ar peacaidh, cuidich leinn air ball an tréigsinn: ma fhuair sinn eolas air tuille d'ar dleasnas, cuidich leinn air ball cur ma thimchioll. Bitheamaid an diugh air ar toirt astar là sàbaide ni's dlùithe do Dhia 's do neamh na bha sinn roimhe: air chor as gum faod sinn a ràdh, gur fearr aon la ann an aoradh Dhe na mìle là ann an àit eile.

Bi trocaireach, a Dhe, do gach uireas'ach agus easlainteach a chaidh an diugh earbsa' riut, is do na h-uile ta 'sa chor cheudna. Dean iochd air an cuirp is air an anamaibh, is na dearmaid aon neach d'an dòchas thu le cridhe treibhdhireach.

Anis, O Athair, tha sinne gar fàgail fein a nochd air do chùram, 's a' tairgse luidhe' sios fo sgàil do sgéith agus cadal. O dean thusa faire os ar cionn; sgaoil brat do ghràidh tharuinn, is thoir àithne do t-ainglibh mu'r timchioll. Deonuich gur tu fein is deireannaiche bhios 'nar smaointibh 'nuair a luidheas sinn, 's is luaithe bhios 'nar n-aire 'nuair a dhùisgeas sinn. Tha sinn a' guidhe' gu h-àraid, nuair a chaidleas sinn an cadal deireannach, gum bi ar anama rèidh riut, is 'nuair a dhùisgeas sinn air là na h-aiseirigh, gum fàilltich ar Tighearna sinn a steach d'a aoibhneas. Annsan dòchas so, dhuits' O Athair, 'a Mhic, agus a Spioraid naoimh, gun robh gach cliu, agus moladh fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

URNUGH mhaidne, arson Teaghaich, air là seachdain.

O DHE ghlormhor agus naomha, bheannuicht agus mhaith, a chruthaich sinn, 's a chum gu ruige so beo sinn! tha sinn a' tairgseadh, air maduinn an là so, sleuchdadh aig stòl do choise, gu d' mhaitheas aideacha 's gu d' thròcair iarruidh. Is Tusa, O Fhir-faire Israeil air nach aom cadal no suain, a ghleidh tearuinte sinn air feadh na h-oì'che chaidh seachad, 's a thug air an là nuadh so dealradh oirn. Bha do ghairdean mu thimchioll ar fardaich agus ar leapach is rinn thu ar coimhead an àm ar codail, o uile chunnartaibh agus uabhasaibh na h-oì'che.

Ciod a dh' iocas sinn duit, O Dhe, arson meud do mhaitheis do chreatuiribh peacach mar sinne, nach 'eil a' toilltinn an aon is lugha de d' thiodhlacaibh?

Ann an àite cùram air bith a ghabhail dinn air an oìche chaidh seachad, 's ann a thoill sinn gun deanadh tu ar codal 'na bhàs, agus ar leaba 'na h-uaigh dhuinn. O gun deanadh do mhaitheas agus t-fhoighidinn, a choigil sinn gu là eile, ar stiuradh a nis gu aithreachas agus leasacha-beatha.

Tha sinn, O Dhe, a' gabhail nàire is rugha gruaidh dhuinn fein, tra smaointicheas sinn air lionmhoir-eachd ar lochdan. Cia tric a bha sinn eas-umhal do d' lagh naomha-sa, gun suim againn do cheanglaichibh no do chomainibh ar De! Cia tric a pheacaich sinn an aghaidh gràis do shoisgeil, 's an aghaidh saibhreis do ghràidh ann an Iosa Crìosd!

'An so, O Dhe, aig cathair nan gràs, tha sinn ag aideachadh ann ad lathairsa ar n-uile easaontais; peacaidh ar smaointe, ar briathra, agus ar gnìomhara; peacaidh dearmaid, agus deanadais, a t-aghaidh-sa, an' aghaidh ar coimhearsnaich, 's an aghaidh ar n-anama fein; is tha sinn le'r n-uile dhùrachd a' guidhe' maitheanas annt air fad, air sgà aon Mhic do ghràidh, ar n-aon Fhear-saoruidh is fear-tagraidh ar cùise ris an Athair. As a leth-san tha sinn a' guidhe gun dean thu iochd oirn, 's nach cuimhnich thu ar n-aingidheachd ni's mò 'nar n-aghaidh.

Tha sinn a' tairgse' bròn diadhaidh a dheanamh arson ar peacaidh, cùl a chur riu air fad, agus sinn fein a thoirt suas duitse, chum naomhachd beatha ann an Crìosd. Is i ar guidhe gum bi ar corp, ar n-anam, agus ar spiorad, air am buileacha do ghnà ad sheirbhis, 's gum bi ar giulan mar is cubhaidh do luchd ar n-aidmheil agus ar dòchais. Is i ar guidhe bhi cothromach agus diadhaidh, ciuin, iriseal agus iochdmhor, gun chomunn sam bith a bhi againn ri peaca no ri peacaich; ach a' caitheamh ar beatha do ghnà a reir focail ar De agus eisempleir ar Tighearna.

'S a chum gum biomaid comasach air gluasad maille riutse air an doigh so, tha sinn a' guidhe', O Athair neamhaidh, gun toir thu dhuinn còmhnaidh agus gràs do Spioraid. Gheall thu so do gach neach a dh'iarradh e gu treibhdhireach; biodh e

dhuinne do réir t-fhocail, anns an do chuir sinn ar dòchas. Ge do mhùch sinn gu tric do Spiorad, 's ge do thilg sinn air cùl a chomhairle; gidheadh na tilg thusa gu tur sinn as do làthair; na ceil oirn do ghràs, is na buin uainn do Spiorad. An àite sin, deonuich gungabhe còmhnuidh shuidhichte nar cridh-eachaibh, mar ann an teampuill thaghta; gun cuidich e leinn ar n-anamianna chlaoi' 's a chumail fo chois; is gun toir e dhuinn seola, còmhna, agus cofhurtachd; a chum as gun ruith sinn le sòlas ann an slighe t-àitheantan, gus an ruig sinn crìoch ar dochais, eadhon slaint ar n-anama.

Anis nuair tha sinn a' tionsgnadh air là eile, tha sinn a' guidhe', O Dhe, gum bi do thearna', do stiura', 's do bheannuchadh againn trìd an iomlan deth. Biodh ar smaointe, ar briathra, 's ar gnìomha, gu leir air an riaghla leatsa. Biodh fuath againn do gach ni tha fuathach leatsa, agus tlachd do gach ni sam bheil tlachd agadsa; a' deanamh do thoil, no ga fulang, 's a' feitheamh ri d' shlainte trìd Iosa Crìosd ar Tighearna.

Nuair tha sinn a' dol amach feadh saoghail, anns am bheil mìle cunnart agus buaire 'gar cuartachadh air gach taobh, tha sinn a' guidhe' nach fàg thusa sinn gu'r stiura' fein, 's nach leig thu dhuinn a bhi air ar glacadh ann an rib a pheacaidh. Gun robh Dia mar ghrian agus mar sgia dhuinn an diugh, s gun deanadh a Spiorad ar coimhead o shlighe gach buairidh! Gun robh sinn gu sonraicht air ar coimhead o gach peaca leis an usa na chéile iadhadh mu'r tiomchioll, a chum as nach faigh ar nàmhaid oirn fàth no cothrom!

Soirbhich leinn, tha sinn a' guidhe', ann an gnothaichibh an là so, agus na seachduine. Deonuich, ann ar n-uile dhreuchd agus obair, gun gluais sinn maille riutsa; 's nar n-uile ghnòthaichibh ri daoine, gun dean sinn rìusan mar bu mhaith leinn iadsan a dheanamh ruinne; 's mar is cubhaidh do luchd aidmheil a chreidimh sin a tha teagasg dhuinn gach uile mhi-dhiadbachd is anamianna saoghalt àicheadh, 's a bhi measarra, cothromach

agus diadhaidh. An sin gabhaidh sinn misneach gum beannuich thus' ar saothair, 's gun dàighnich thu obair ar làmhan.

Na leig dhuinn, tha sinn a' guidhe', bhi uair sam bith co mor air ar buaire' le gnothaichibh is cùram na beatha so, 's gun dean sinn dearmad air an aon ni fheumail, slaint an anama neo-bhàsmhor. A Dhe cuidich leinn so a chuimhneacha leis a chùram is leis an dùrachd is mò ; a chum as nuair thig o'che bhàis, gum bi misneach laidir againn gun dùisg sinn gu sonas bithbhuan.

O Thusa ghabh cùram dhinn feadh na h-o'che chaidh seachad, 's a thug comas duinn cruinneacha' le cheile aig cathair nan gràs air maduinn an là so, tha sinn a' guidhe gun dean thu fair oirn mar an ceudna fad o'che bhais agus cadal na h-uaigne, 's gun taisbeanar sinn le gairdeachas, gun aon againn air chall, aig cathair na gloir air maduinn na h-aiseirigh !

Seall, a Dhe, ann an iochd air an iomlan de d' theaghlach mor air thalamh ; is fiosraich cor gach neach, a reir am feum fa leth. Bi ann ad charaid d'ar càirdibh ; thoir maitheanas d'ar nàimhdibh ; is meudaich gràs do na h-uile dhaoinibh. Faigheadh an soisgeul tuille buaidh, -is thugadh e mach tuille toraidh. Faicear gu h-àraidh a thoradh ann an giulan gach aon againne.—Na nithe so, 's gach ni eile chi thu' iomchuidh ar arson, tha sinn a' guidhe' ann an ainm aon Mhic do gràidh, ar Tighearna ; a theagaisg dhuinn a ràdh, *Ar n-Athair ata air neamh*, &c.

URNUIGH *Fheasgair, arson Teaghlaich.*

O THIGHEARNA Dhe ! is tusa Rìgh nan rìghrean agus Tighearna nan tighearnan ; tha do rioghachd

oscionn na h-uile rioghachd, is t-uachdranachd o linn gu linn. Tha thu neo-chriochnach ann an gliocas, ann an cumhachd is ann an trocair: is tu uime sin stéidh dochais chloinn nan daoine. Co ionnsuidh théid sinne ach do t-ionnsuidh-sa; oir is tu amhàin o'n tig ar cobhair?

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm, ge d' tha thu air t-àrdachadh os cionn cliu agus smaointe nan aingeal, gidheadh gu bheil thu ag amharc oirne, tha ni's lugha na chuid is lugha de d' throcair, 's a' toirt misnich dhuinn teachd am fagns duit, trid Iosa Criosd an t-Eadar-mheadhonair, a dh'iarruidh tròcair agus gràis a réir ar feum.

Air a sgà-san, O Athair nèamhaidh! tha sinn a' guidhe maitheanais nar n-uile pheacaidh, lionmhor agus antromach mar ata iad. Tha sinn le bròn gan aideachadh ann ad làthair: a' caoidh aing'eachd ar cridhe, is eaceartan ar coluadair agus ar giulain. Ach co thuigeas a sheachrain! saor thusa sinn, a Thighearna, o'r n-uile lochdaibh, agus tearuinn sinn o'r truaighe.

Bitheadh, tha sinn a' guidhe; cumhachd a pheacaidh air a a chlaoidh an' taobh astigh dhinn, agus còmhnaidh air a thoirt duinn o d' Spiorad gu cathachadh an' aghaidh na h-uile peacadh agus buaire; gus am bi mothacha sòlasach againn gu bheil sinn air dol as o bhàs gu beatha.

Deonuich gum bi ar creideamh gach là a' dol am meud; 's gum bi sinn a' sior-chur r' ar creideamh cruadal, eòlas, measarachd, faighidinn, diadhachd, gràdh bràthaireil, agus seirc: air chor as nach bi aon neach againn mi-tharbhach ann an obair an Tighearna.—Cuidich leinn bhi dùrachdach agus eudmhor gus na h-uile dheagh obair: a' meas gur e beatha agus sòlas ar n-anama, bhi cosmhuil ri Criosd, ciùin, macant', naomha; 's a' sior-dheanamh maith, a réir ar cothrom agus ar comais: air chor as gum feud gach aon againn a ràdh, gu bheil a bheatha ta aige san fheoil trid creideimh ann am Mac Dhe, a ghràdhaich sinn, 's a thug e fein seachad air arson.

O gum biodh ar cridheachan air an liona' do ghnà le cuimhne thaingeil air a ghràdh sin leis an do ghràdhaich Esan sinn, a thug e fein air arson mar iobairt, a chum as gum faigheamaid sìth ri Dia agus slainte bhith-bhuan. Nior leige' Dia gun dean peaca no buaire, o'n t-saoghal, o'n fheoil, no o'n aibhis-teir, ar sgaradh gu bràth o ghràdh ar Tighearna. Nior leige Dia gun reic sinn air neo-ni, a chòir a fhuair sinn air oighreachd shìorruidh ann an rioghachd ar n-Athar.

Tha sinn earbsach, O Dhe nach do chaomhainn aon Mhac do ghràidh air arson, gun toir thu dhuinn maille risan na h-uile ni eile bhios feumail, 's nach treig thu gu buileach no gu bràth sinn. O dean ar dion agus ar stiura roi' gach cunnart agus caochla ta 'sa bheatha so, air chor as nach caill sinn ar n-ionracas agus nach fàillnich ar dochas, no gun tig aon neach againn goirid air a' ghloir sin a dh'ullaich thu arson do phobuill.

Bi tròcaireach, a Dhe, do 'n t-soaghal thruagh so, 's beannuich gach sluagh air thalamh. Greas an là anns an éirich Grian na fireantachd air na rioghachdaibh dorchas sin ata fhathasd fo sgaile bàis agus aineolais; a chum as gum bi Iosa 'na sholus do na Cinnich uile, 's 'na ghlòir do d' shean phobull Israel.

Beannuich gu h àraid na rioghachdan so dam buin sinne. Buanaich leinn ar sochairean lionmhor agus àghmhor, ge nach 'eil sinn airidh orra, 's teagaisg dhuinn buil ni 's fearr a dheanamh dhiu na rinn sinn, a chum do ghloirsa.—Tha sinn a' cur ar cairdean 's ar luchd-dàimh gu sonraicht air do chùram; 's a' guidhe' gum faigh iad do bheannacha. Beannuich, a Dhe, an teaghlach so, 's thoir do gach aon againn gràs anis, agus glòir 'na dhéigh so.

Maille ri'r n-urnaigh, tha sinn, O Dhe nan uile ghras, ag iocadh dhuit ar buidheachais, arson na h-uile ni tha againn, 's arson na h-uile ni tha sùil againn ri fhaotainn. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson ar cruthachaidh; gun d' rinn thu sinn 'nar creatuiribh reasont agus neo-bhàsmhor; comas-

ach air do chliuthacha' san t-saoghal so, 's air do mhealtuinn gu siorruith ann an saoghal eile. Buidh-eachas duit arson a chùram a ghabh thu dhinn fad ar beatha, 's gu h-àraid feadh an là chaidh seachad. Ghleidh thu sinn 'nar dol amach is 'nar teachd asteach, is bha thu leinn o'n mhaduinn gu ruig an t-anmoch. Thearuinn thu sinn o gach cunnart agus gàbha', 's thug thu slàinte, trusgan agus teachdantir dhuinn. Ach thar gach nì, tha sinn gad chliuthachadh arson saorsa 'n t-saoghail trid do Mhic; arson meadhona nan gràs, agus dùil ri slàinte bhith-bhuan.

Làn do thaing arson a mhaitheis mhoir a dheon-uich thu dhuinn, tha sinn anis gar toirt fein gu soilleir suas duit, is gar cur trid na h-oì'che so air do chùram. Dean a nochd faire os ar cionn, O Thighearna, 's dion ar n-àite còmhnuidh o aimhleas. Luidheamaid sios ann an réite riutsa, 's biodh ar smaointe maille riut an uair a dhùisgeas sinn. Gach là is oì'che d'ar turas air thalamh, bi thusa maille ruinn, is gabh sinn fadheoidh asteach do t-àros glormhor air neamh. So tha sinn a' guidhe air sgà Iosa Crìosd, ar n-aon-Fhear-saoruidh agus ar n-àrd-shagart, d'an robh, maille ris an Athair agus ris an Spiorad naomh, gach cliu agus urram anis is gu siorruidh. *Amen.*

March 15th 1868

Surin 6th 1869 Feb 15th 1871

URNUIGH *Mhaidne*, arson *Teaghlaich*.

O DHE shiorruidh agus uile-chumhachdaich! is tusa tobar gach bith, gach buaidh, agus gach beannachd. Tha t ainm àrd agus ionmholta, tha do mhòrachd do-rannsachaidh, 's cha'n fhaodar le neach air bith do thiolacan àireamh, no do mhaitheas innseadh. Cionnas mata is urra sinne chur an céill, creatuir-ean aig am bheil ar stéidh anns an duslach?

Gidheadh, mar a thug thu misneach dhuinn teachd am fagus duit le aoradh, tha sinn air maduinn an là so gar taisbeana' fein ann a t-fhianuis, a' guidhe gum buanaiche' tu leinn na tiolaca ta againn, 's gun tuga' tu dhuinn na chi thu fathasd feumail. Ach cia leis a thig sinn am fianuis an Tighearna, is cionnas a strìochdas sinn sinn fein air mhodh taitneach an' lathair an Dia is àirde? Cha'n fheud sinn, O Dhe, teachd am fagus duitsa mar chreataire neo-chiontach, no tròcair sam bith iarruidh arson ar fireantachd fein; oir chaidh sinn gu leir air seachran, is thainig sinn goirid air do ghloir. Ach tha sinn a' teachd do t-ionnsui' trid Iosa Criosd an t-Eadar-mheadhonair, 's a' guidhe trocair air a sgà-san.

Mar chreatairean reasant' agus neo-bhàsor, comasach air sonas siorruith a mhealtuinn, tha sinn a' guidhe, oscionn na h-uile nithe, gum bi thu fein ad chuibhrionn is ad Dhia dhuinn. Tha fios againn nach urra nithe faoin agus diombuan an t-saoghail so ar 'n anama neo-bhàsor a shàsucha; 's air an aobhar sin tha ar 'n anam an geall air an Dia bheo, tha mhàin comasach air ar deanamh sona gu siorruith. As eugais Dhe, tha ar staid san t-saoghal so truagh, 's ar dòchas a thaobh saoghail eile ro-eagallach; ach ma bhios Dia leinn, faodaidh sinn a bhi toilichte, ciod air bith ar staid san t-saoghal so, agus sealtuinn romhainn le gairdeachais gu saoghal eile.

Is mar bu mhaith leinn gum biodh tus ad chuibhrionn is ad Dhia dhuinn, tha sinn a' guidhe gum bi sinn air ar deanamh iomchuidh air an t-sonas mhòr so, 's gum bi ar 'n uile pheacaidh air am maitheadh dhuinn air sgà iobairt uile-fhogantaich ar Fir-shaoruidh. Air a shon-san, tha sinn a' guidhe gun glan thu ar 'n easontas air falbh mar neul, agus ar 'n aingeachda mar neul tiugh as t-fhianuis, air chor 's nach cum iad uainn solus do ghnùis, as nach bac iad cùrsa do throcair.

Air dhuinn bhi mar so rèidh ri Dia trid Iosa Criosd, tha sinn a' guidhe gum bi sinn as so suas air ar coimhead ann ad' fhàbhar, agus air ar deanamh comasach air gluasad anns na h-uile nithe mar

is cubhaidh do chloinn De : O ! neartuich thus ar 'n anfhainneachd, is cuidich sinn le d' dheagh Spiorad gu bhi faicilleach mu'r giulan, is cùramach gu fuath thoirt do na h-uile peacadh. Claoidh fein le d' Spiorad cumhachd a pheacaidh an taobh astigh dhinn, glan ar cridhe, naomhaich ar nàdur, thoir sìth d'ar coguis, is meudaich ar 'n aoibhneas agus ar co-fhurtachd ann an slighe t-àitheantan.

Tha sinn feumail air gràs gu 'r neartachadh ; air misneach gu 'r toirt air ar 'n aghaidh 'nar dleasnas ; air creideamh a thoirt buaidh air an t-saoghal 's air a bhuaireanna ; air dòchas daingean agus foighidinn a chum buanachadh ann an toil De adheanamh agus a ghiulan gu teachd ar criche : 's co air am faod sinn na sochairean so iarruidh, O Thighearna, ach orts, bheir do gach neach gu saibhir, 's nach dean maoidheamh ? O ! daighnich, neartuich, agus socruich sinn ann an naomhachd. Gleidh sinn o thuiteam ann am buaire ; meudaich ar creideamh ; is lion sinn le aoibhneas do-labhairt agus làn de ghloir, ann am fradharc na gloir, onoir, agus neobhàsmhoireachd sin a thaisg thusa fa chomhair do luchd-muinntir.

'S an uair a tha sinn an' tòir air na nithibh glormhor so, deonuich gun gnàthaich sinn le cùram na meadhona sin a stiuras d'an ionnsuidh. Deonuich gun bi neamh agus siorruidheachd do ghnà 'nar sùil, is Dia do ghnàth 'nar cridhe. Biodh ar smaointe, ar coluadar, agus ar giulan, mar is cubhaidh do'n t-soisgeul, agus sinn fein mar sheirbhisich dhileas, eudmhor mu dheagh oibre. Biodh ar caithe-beatha ann an gràdh, is iomhaigh ghràdhach ar Tighearn air a tarruing air ar cridheachan ; a chum as le bhi cosail risan air thalamh, gu meal sinn air neamh a rioghachd,

Ach am feadh ata ar còmhnuidh anns a' cholainn, tha fios agads', O Dhe, gu bheil ar cuirp, mar ata ar 'n anama, feumail air do fhreasdal is air do chùram. Thoir dhuinn air an aobhar sin, tha sinn a' guidhe, an tomhas a chi thu iomchuidh oirn de shlainte, de theachdantir, is de shochairibh na

beatha so; oir is tusa Fear-deilbh ar cuirp, mar is tu Athair ar spioraid. Gu ma beannuichte gun robh t-ainm arson gach tiolac a dheonuich thu dhuinn cheana. 'S tu ghleidh ar corpa bàsmhor beo, 's a shaor iad gu tric o'n easlaintibh; air chor as ge do bha sinn buailteach gu bhi air ar bruthadh leis a chnuimh, gu bheil sinn, le cùram ar De, air ar coimhead beo gu ruig an uair so.

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm gu sonraichte, arson tàmh agus tearuinteachd na h-oì'che chaidh seachad, is arson na sìth is an t-sòlais leis am bheil sinn anis cruinn mar theaghlach ann ad làthair. Tha sinn a' guidhe' gum buanaich thu leinn do fhreasdal, 's gun toir thu dhuinn slainte cuirp agus subhachas inntinn, a chum as gum biodhmaid iomchuidh gach àm arson do sheirbhis. Deonuich gun gleidh sinn ar cuirp do ghnà o neo-ghloine ann am measarrachd, ann an geannmuidheachd, ann an naomhachd is ann an onoir, mar theampuill do 'n Spiorad naomha.

Tha sinn a' guidhe, maille ruinn fein, gum beanuich thu an cinne-daoine gu leir, 's gum meal iad anns gach àite sochairean àghmhor an t-soisgeil. Beannuich gu sònraichte ar rìgh, ar dùthaich, ar càirdean 's ar luchd-gaoil. Gabh truas do staid nan uir'easach agus nan easlainteach: thoir cofhurtachd do 'n mhuinntir a tha ri bròn, is còmhna do 'n mhuinntir a tha fo' bhuaire. Thigeadh osnadh a phrìosanaich ann ad làthair, is cum bàigh ris a' bhantr'aich is ris an dilleachdan.

O Athair nan uile theaghlach agus Ughdair nan uile bheannachd! beannuich an teaghlach so, agus gabh air do chùram gach aon ata ann, beag is mor, sean agus òg. Biodh ceannardan, clann, agus seirbhisich, air an comhairleachadh, air an stiùradh is air an tearnadh leatsa, feadh an là so. Cuidich leinn obair gach là chur seachad 'na thrà fein, 's a bhi gach uair rèidh fa chomhair bàis breitheanais agus bith-bhuantachd. 'S o nach 'eil fios againn ciod a dh' fhaodas teachd gu crìch le aon là, tha sinn air an là so gar 'n earbsa fein riutsa, eadar chuirp agus anama, 's gar cur fein is gach ni

bhuineas duinn fo stiuradh is fo chùram do fhreasd-
ail, trid Iosa Criosd, o'n d' ionnsuich sinn a ràdh,
Ar n-Athair ata air neamh, &c.

~~~~~
May 9th 1868 Sep. 7th 1868
URNUIGH *Fheasgair, arson Teaghlaich.*

O DHE ghloirmhoir, bheannuichte, mhaith! is tus
an Rìgh sìorruidh, neo-bhàsmhor, agus neo-fhaicinn-
each, aig am bheil do chòmhnuidh ann an solus,
nach faod suil bhàsmhor fhaicinn 's a bhi beo. Ann
ad shealla-sa cha'n 'eil neamh agus talamh ach mar
neo-ni, 's na slòigh a tha gan àiteacha' mar neo-ni
is mar dhiomhanas. Gidheadh tha thu gad' iris-
leacha' fein a dh'amharc oirne, 's a' toirt fanear gach
aon againn, mar nach biodh creatuir sam bith an'
earbsa riut ach sinn fein. O'n aingeal is àirde gus
a chnuimh is dìbli, cha 'n 'eil ni no neach nach eil
air an toirt fanear leatsa. Tha thu gu sònraicht
a' toirt fainear na muinntir sin aig am bheil
spiorad iriseal agus ùmhal, 's a tha 'g iarraidh
teachd dlù dhuit trid an Eadar-mheadhonair.

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm a dh' ullaich
a leithid so de rathad arson chreatuire peacach mar
sinne; air chor as ge nach faodamaid seasamh ann
a t-fhianuis 'nar fireantachd fein, gidheadh trid
fireantachd neach eile, eadhon Iosa, gu bheil comas
againn teachd am fagus duit le muinighinn cloinne.
O! bi trocaireach ruinne air a sgà-san; gabh ruinn
anis mar a luchd-muinntir, is labhair sìth ruinn.

Tha sinn anis, O Dhe, air crìch la eile ag teachd
a chliuthachadh do mhaithis, a bha leinn o'n mhad-
uinn gu ruig an t-anmoch. Fiosrach air ar laigse
fein, is air an fheum tha againn do ghnà air cùram
is cuideacha Dhe; dh' earb sinn sinn fein riut anns
a' mhaduinn, gun fhios ciod a dh' fhaodadh aon là a
thoirt mu 'n cuairt: 's a nis, air dhuitsa cùram a
ghabhail dinn 'nar dol amach 's 'nar teachd asteach,

's ar toirt an' tearuinteachd 's an' cofhurtachd trid an là, tha sinn le cridheachaibh làn do thaing, gar strìochda' fein ann ad làthair, a thairgse' dhuit ar n-iobairt bhuidheachais.

O gum biodh ar n-anama air an dùsga' gu cliu thoirt duitsa mar is còir, arson lionmhoireachd is saibhireachd do thiolaca! Tha gach maduinn a' toirt duinn dearbhaidh air do ghràdh, is tha gach o'che toirt fios duinn air do dhìlseachd. Tha ar sochairean aimsireil agus spioradail oscionn àireamh, a thaobh na beatha tha làthair is na beatha tha ri teachd. Is mòr na nithe tha againn, agus is mòr na sin na nithe ris am bheil ar dòchas.

Nuair tha do thròcair, O Dhe, co mòr dhuinn, cò nach measadh gum biodh giulan gach aon againn mar bu chubhai' do chloinn De? Ach an' àite so, bha sinn co fàilneach is co ceannairceach, as gu bheil aobhar againn nàire bhi oirn sinn fein a thaisbeanadh ann a t-fhianuis. O cia lionmhor peaca is failinn tha fathasd ceangailte ruinn, leis am bheil sinn air ar tarruing air falbh uaita! Cia dichuimhneach sinn air do ghradh is air do mhaitheas; cia neo-mhothachail sinn air do chaoimhneas! Cia faoin ar smaointe; cia fuar agus neo-dhiadhaidh ar n-aighe; 's cia beag buil a thug sinn riamh as ar n-ùine, as ar tàlandaibh, agus as ar cothromaibh! Tha sinn, O Thighearna, 'gar n-irisleacha' fein aig stòl do choise, 's ag guidhe' gum bi maitheanas air ùracha' dhuinn, agus t-ìochd air a bhuanacha' leinn, air sgàth Iosa Crìosd ar Tighearna.

An diugh, ma rinn sinn ni sam bith cosail ri daoine aig nach 'eil Dia anns an t-saoghal; ma bha ar giulan ann an ni sam bith neo-iomchuidh no neo-fhaicilleach; ma thug sinn masla' dar creideamh, oilbheum dar coimhearsnach, no lot d'ar n-anama fein, O! deonuich dhuinn, tha sinn a' guidhe, maitheanas, trid toillteannas fola Chrìosd.

Tha sinn gu dùrachdach a' guidhe' gun druid thu nis ar cridheachan riut fein, 's gun daighnich thu sinn ann an ceumaibh ar dleasnais. Is e ar rùn, le còmhna do ghràis, gum bi ar ginlan as so suas ni's

faicilliche, 's gun caith sinn ar beatha do réir stiuraidh do Spioraid, riaghailt an t-soisgeil, is eisemp-leir ar Tighearna. O gum biodh an rùn so air a ghleidhe' beo do ghnà 'nar n-anamaibh, le oibreacha' treun do Spioraid !

Deonuich, O Dhe, gun saothairich sinn ni's mò is ni's mò anns an obair sin a dheanamh gus an deachaidh ar cur ionnsuidh an t-saoghail ; am feadh a bhios ar n-ùine, ar cothrom, agus ar comas air am buanacha' leinn. O cuidich leinn giorrad agus neo-chinntichead ar n-aimsir a ghleidhe' do ghnà 'nar n-aire, 's na h-uile dicheall a dheanamh gu deasachadh arson siorruitheachd ; air eagal as mar tha oi'che 'n déigh oi'che 'gar toirt ni's dlùithe gur crìch, gun glac oi'che bàis sinn mu dheire mu'm bi sinn ullamh. Nior leige' Dia gun leig sinn mar so seachad ar n-ùine 's ar cothrom, no gun dealruich a sholus oirn an diomhain.

An àite so gu ma h-ann a bhios ar n-anama do ghnà air an liona' le gràdh do Dhia arson a thròcair ann an Criosd ; an gràdh sin a bheir oirn bhi toil-each ni sam bith a dheana' no fhulang, air a shon-san a rinn agus a dh' fhuiling na h-urrad a chum sinne shàbhaladh. Deanadh cuideachd an dòchas ata againn ri glòir an t-saoghail eile, ar n-inntinn a thogail oscionn nithe suarrach agus diombuan an t-saoghail so : 's deanadh earbsa laidir as do fhreas-dal, O 'Dhe, ar cridhe chumail socair anns gach staid, agus strìochdta dhuit fein ; làn-chinnteach gu bheil fios agadsa ciod is fearr dhuinn, 's gu bheil thu a' cur air aghaidh ar leas, ge nach leir dhuinn fein cionnus. Deanadh smaointeachadh air t-uil-fhiosrachadh is t-uile-làthaireachd a thoirt oirn faicill a chumail air ar cridhe, ar cainnt, is ar giulan, fa chomhair sùl ar n-Athar, ar Dia, ar fianuis, agus ar Breitheamh. Mar so gleidhidh sinn ar dochas, agus bidh ar dùil ri trocair air là an 'Tighearna.

Na sochairean sin a tha sinn a' guidhe dhuinn fein, O Athair neamhaidh, deonuich iad mar an ceudna do dhaoin' eile. Gun robh ar n-uile chochreatairean air am beannacha le Dia ! Gun robh

a shlighe aithnichte air thalamh, 's gun robh soisgeul na slaint air a chraobh-sgaoileadh !

Beannuich na h-uile Chrìosduidhean, gu h-àraid 'nar tìr-dhùthaich. Deonuich gun giulain gach neach e fein gu h-ìomchuidh, ciod air bith inbh no dreuchd anns an do shuidhicheadh e le d' fhreasdal. Biodh eagal De anns na h-uile luchd-riaghlaidh, is thugadh iad samhla maith do 'n mhuinntir a tha fo'n ùghdaras. Biodh aodhairean cùramach gu'n treud a bheathacha', 's an treud toileach gu bhi air an stiuradh. Biodh iadsan a tha saibhir truacant agus iochdmhor, a chum as gum faigh iad beannachd nam bochd, 's gum bi tlachd aig Dia na'n soirbheacha.

Gabh uainn anis, O Dhe, ar n-iobairt fheasgair, is gabh cùram do gach aon againn trìd na h-oi'che. Bi ann ad' bhalla teine mu thimchioll ar n-àite còmhnuidh, is cuir t-aingil mu'n cuairt d'ar leabaidh. Dion sinn o uabhasaibh na h-oi'che, is gleidh sinn o bhruadair eagalach. Thoir dhuinn cadal ann an sìth, agus dùsgadh ann an slainte, a chum as gu'n cuireamaid an' céill do chaoimhneas gràidh 'sa mhaduinn. Anns an dòchas so, do t-ainmsa, O Athair, a Mhic, agus a Spioraid naoimh, an t-aon Dia, gun robh gach cliu agus urram, anis is gu sìorruidh. *Amen.*

URNUGH arson *Teaghlaich*, 'nuair a bhios aon de 'n mhuinntir tinn.

O DHE uile-ghlormhoir agus urramaich ! ann ad laimhse tha bàs agus beatha ; is tu a lotas agus a leighiseas ; a bheir gu bruaich na h-uaigne agus a thogas a suas aris. Air neamh agus air talamh tha thus' a' deanamh mar is àill leat, is cò dh' fhaodas a ràdh riut, Ciod a tha thu deanamh ? Gidheadh tha thusa ceart ann ad uile shlighe, naomh ann ad'

uile ghnìomh, is maith ann a d' uile fhreasdal do chloinn nan daoine. Tha sinne a' creidsinn gu bheil eadhon triobluid maith o d' laimhsa; 's nach ann gun aobhar, ach ann an trocain agus a chum ar leas, a tha sinn fein no neach a bhuineas duinn uair sam bith air ar smachdachadh. Air an aobhar sin ge d' tha thu 'n tràs a' fiosrachadh ar teaghlach le tinneas, tha sinn a' tairgse aoradh gràdh agus buidheachas a thoirt duit, agus labhairt le urram mu thimchioll t-ainme.

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm arson gach trocain a dheonuich thu, san aimsir a chaidh seachad, duinn fein agus d'ar teaghlach. Nìor leige Dia gun dean ar trioblaid no ar fulangas 'san àm so thoirt oirn na tiolaca lionmhor a fhuair sinn fad ar beatha a leigeadh air di-chuimhn. Cia fhad a mheal ar teaghlach gach beannachd agus cofhurtachd gun fhailinn agus gun bhrìste! Cia fhad a luidh gach aon againn sìos, a dh' eirich sinn suas, a chaidh sinn amach, is a thainig sinn a steach, ann am fois agus ann an slainte! Cia fhad a dhealruich lòchran an Tighearn air ar pailliunn, gun neul air bith a' cumail uainn a sholuis! Gu ma beannuichte gun robh t-ainm, O Dhe mhaith agus naomha, arson nan tiolaca lionmhor agus neo-fhaillneach so, dhuinne nach do thoill a chuid bu lugha de d' thròcain.

An uair a bheir sinn fanear cuideachd cia neo-airidh a dh' fhàg ar peacaidh sinn air an iochd is lugha uaitse, 's co mor as a tha sinn buailteach do t-fheirg, faodaidh iongantais a bhi oirn, an aite bhi fathasd beo, 's a' fulang co beag, 'nach ann a tha sinn 'gar claidh fo chudthrom do chorruich shiorruidh. Tha 'n thròcain is lugha nì's mò na ar n-airidh; 's an trioblaid is mò nì's lugha na ar toillteannas. C'arson mata nì duine beo gearan? Am faigh sinn urrad mhaith o laimh an Tighearna, 's nach gabh sinn ri triobluid uaithe cuideachd gu foighidneach agus gu taingeil?

Gabhaidh, O Dhe: oir an so tha sinn gar strìochda' fein aig stòl do chois, 's a' tairgseadh ar

toil a striochda' do d' thoilsa, O Athair ar spioraid, a chum as gum maireamaid beo. Gu ma beannuichte gun robh t-ìochd agus t-irisleachd, gun d' fhosgail thu dhuinn doras o gach triobluid le ràdh ruinn ann a t' fhocal, " Am bheil neach air bith ann an àmhghar? Deanadh e ùrnuigh." Riutsa, O Athair na trocair! tha sinne 'san uair so ag cur suas ar n-ùrnuigh. O Thighearna, na bi fada uainn an uair tha triobluid dlù dhuinn!

Le cridheachaibh uile-striochdta do d' thoil naomhasa, tha sinn a' guidhe gu durachdach as leth do sheirbhisich ata an triobluid. Amhaire air [*no oirre*] 'na staid iosail, a chionn gu mair gu sìorruidh do thròcair. Na leig da anshocair fàs nì's truime, 's na biodh a thinneas a chum bàis, ach a chum gloir Dhe. Agadsa, O Thighearna, tha fios air a dhealbh: na leag air oscionn na bhios e comasach air a ghiulan. Agus, O Thusa is léigh do 'n anam is do 'n chorp, stiur gus na meadhona sin a bhios iomchuidh a chum a leigheas; cuir do bheannacha na 'n cois, agus aisig do sheirbhiseach gu slainte. Biodh, ma's toil leat, tuille aimsir air a toirt d'a arson aithreachais, arson seirbhis a thoirt duitsa 'san t-saoghal so, 's arson deasachaidh fa chomhair saoghail eile.

Thoir dha, O Dhe, am feadh a mhaireas a thinneas, foighidinn agus furtachd: cum do làmh uile-chumhachdach an taice ris, a chum as nach failnich e fo smachdachadh an Tighearna. Biodh a spiorad ùmhal do d' thoil; biodh a thriobluid air a naomh-acha dha; biodh a leas air a chur air aghaidh leis, biodh a pheacaidh air am maitheadh, agus a bheatha, ma's toileach leat, air a slànuchadh is air a sìneadh.

Ach mar 'eil thus' a' faicinn so iomchuidh, ullaich e, O Dhe, arson atharrachaidh, 's mun dealuich thu anam agus a cholann o cheile, dealuich uaithe uile pheacaidh, is na leig le bàs no beatha, no nì sam bith eile sgarachduinn a chur eadar e 's do ghràdh-sa ann an Iosa Crìosd: ach bàs no beatha dha, deon- uich anns an Tighearna gum bi e. Deanadh do

Spiorad còmhna leis anns an deuchainn dheireannaich, agus buaidh is tuille 's buaidh a thoirt da trid Iosa Criosd a Thighearna. Ann ad' làimha-sa, a Chrutha' ir dhèileis agus Fhir-shaoruidh thròcairich, tha sinn 'ga fhàgail, anns an earbsa, mu dh' òrduich thu e chum bàis, gun deasuich thu anam arson do thoil naomh, a chum as nach bi cumhachd aig an dara bàs os a chionn.

Cuidich leinne, aig am bheil an t-slaiente, bhi gun dàil 'gar n-ullacha' fein arson tinneis, bàis, breitheanuis agus bith-bhuantachd; a chum as nach bi eagal oirn roi theachdaire tinneis no bàis, is a chum as gum bi do ghnà an sòlas spioradail sin againn, nach urra tinneas no bàs a thoirt uainn.

Eisd ar n-achuinge, O Dhe agus a Rìgh; fuasgail air an tinn, is buanaich an t-slaiente leis an t-slàn, maith ar peacaidh, is gabh ruinn fein agus r'ar seirbhis, air sgà' ar Tighearn Iosa Criosd, a dh' iarr oirn ar n-achuinge chur suas as leth nan uile dhaoine, 's an staid earbsa', do réir am feum fa leth, ri Athair nan uile thròcaire, ris an do theagaisg e dhuinn a ràdh ann ar n-urnuigh, *Ar n-Athair ata air neamh, &c.*

URNUGH *Bhuidheachais arson Teaghlaich, 'nuair a bhios aon de 'n mhuinntir air aiseag gu slainte.*

O DHE uile-ghràsmhoir agus thròcairich! tha thusa maith, agus a' deanamh maith, is tha do chaomh-thròcair oscionn t-uile oibre. Chuala sinne, chunnaic sinn, agus anis gu h-àraid mhothaich sinn, gur Gràdh Dia.

Cliu, cliu gu sìorruidh gun robh do t-ainm, an àit thu fein a dheanamh aithnichte dhuinne le d' bhreitheanais, mar a thoill sinn, gur ann a dh' fhoillsich thu thu fein duinn mar an Dia sin a mhaitheas ar n-aingidheachd, a shlànuicheas ar n-easlainte, a

dh' ath-nuadhaicheas ar beatha, 's a chrùnas sinn le caoimhneas gràdhach. Cia tròcaireach a bhuin thu ruinne, O Dhe, oscionn na dh' fhaoda' sùil a bhi againn ris ! O gum moladh daoine Dia arson a mhaithis, agus arson a thròcair iongantach do chloinn nan daoine !

O gum moladh an teaghlach so gu h-àraidh Dia, a chuimhnich oirn 'nar staid iosail, 's a thug dhuinn aris aobhar buidheachais. O gum moladh ar n-anama Dia, eadhon Dia ar slainte ; oir tha a thròcair is a ghràsa buan duinn : dh' òrduich e guth subhachais agus slainte 'nar fardaich ; is àrdaichidh sinne ainm ar Tighearna.

Gabh buidheachas gu sònraicht, O Dhe, o d' sheirbhiseach d'an d' thug thu tearnadh. Thug thu nios e [*no i*] o bheul na h-uaighe, 's air an aobhar sin bheir esan agus sinne cliu dhuit. Cha chliùthaich an uaigh thu, cha toir am bàs mola dhuit ; ach am beo, am beo bheir esan mola dhuit, mar a ni sinne 'san àm so, gu h-àraidh do sheirbhiseach d'an d' thug thu sìneadh saoghail agus slainte. O ! gun tugadh e gràdh r'a bheo do 'n Dia sin a dh' éisd a ghuth agus achuinge, s' gun gluaiseadh e 'na fhianuis gu bràth le faicill. O gum biodh e cùramach gus am barrachd ùine fhuair e gu aithreacheas a dheagh-bhuileachadh, a chum as gum bi e deas, uair sam bith a thig am bàs, is eiginn teachd uair-eiginn, 's a dh' fhaodas teachd gu grad.

Coilion, O Dhe, gach ni tha fathasd feumail a chum do sheirbhiseach aiseag gu slàinte fhoirfidh. Agus, O a Léigh uile-chumhachdaich ! mar a leighis thu an corp, leighis cuideachd an t-anam. Saor e o gach éucail pheacach, is lion e le gràs agus slàinte spioradail.

Deonuich, O Athair nèamhaidh gun drùigh do thròcair is do mhaitheas anns a' chùis so, air gach aon againne cuideachd, air mhodh iomchuidh, is nach toir buaire sam bith oirn an tròcair mhor agus nuadh so a leigeadh air di-chuimhn. Deonuich gun ionnsuich sinn uaithe cia faoin an greim ata againn de gach ni a tha sinn a' sealbhachdh ; nach

'eil aon air bith dhiu 'nar làimh fein ; ach gu bheil sinn an' earbsa ri Dia air an son uile, 's nach 'eil againn ach coingheall uaithe-san de gach sochair agus comaine 'nar crannchur. O ! gu mealamaid na h-uile nithe le measarrachd ; a' cuimhneacha' gu bheil an saoghal is gach ni ta ann a' gabhail seachad, is sinne 'g imeachd maille ris.

A Dhe deonuich gun ionnsuich sinn o'n triobluid 'san robh ar teaghlach, nach 'eil sinn ri bhi fada beo le chéile anns a' bheatha so ; 's gur iomchuidh dhuinn deasachadh gu grad arson beatha eile : chum as cò sam bith againn a bhios air a ghairm an' toiseach, gum bi e ullamh gus a' ghairm a fhreagradh. O deonuich gun coinnich sinn 'na dheigh sin ann an saoghal is fearr, is gum bi sinn gu siorruith sona le chéile, agus leis an Tighearna.

A chum as nach bi sinn air ar mealladh anns an dòchas shòlasach so, bitheamaid uile dùrachdach anns an obair sin gus an deachaidh ar cur ionnsuidh an t-saoghail. Deanamaid sinn fein a ghiulan ni's faicilliche 's ni 's fearr anns gach inbhe agus dàimh anns am bheil sinn do chàch a cheile, no do 'n t-saoghal. Gluaiseamaid ann an sìth agus ann an gràdh, is na deanadh aon neach againn ni sam bith a bheir oilbheum no nàire do aon eile. Bitheamaid air ar cumadh ris an t soisgeul, agus air ar stiuradh leis an Spiorad.

Amhaire, a Dhe, le iochd air staid an t-saoghail gu h-iomlan. Gabh cùram gu h-àraidh do t-Eaglais, is na diobair do chùis fein ann an saoghal aingidh. Gabh cùram de leas nan rìoghachda so : cum uainn gach dosgaich, is deonuich sonas agus sìth dhuinn. Fiosraich staid nan uile dhaoine, 's thoir do gach aon cobhair a réir am feum, is cridheacha taingeil an déigh an cobhair.

Anis, O Dhe, tha sinne le taing agus sòlas 'gar fàgail fein is gach ni bhuineas duinn air do chùram gu là ar crìche. Bi leinn an sin roi' ghleann sgàil a' bhàis d'ar dion o gach eagal, is thoir tearuinte sinn a dh' ionnsuidh do rìoghachd, air sgà Iosa Crìosd ar Tighearna.

Anis dhàsan a tha 'na shuidhe air an rìgh-chath-air, 's do'n Uan a bha marbh, 's a shaor sinne do Dhia le fhuil, gun robh onoir agus gloir, agus mòrachd agus cumhachd, fad saoghal nan saoghal. *Biodh amhluidh.*

URNUIGH *arson Teaghlaich, an déigh do DHIA am fìosrachadh le bàs.*

O DHE naomh agus urramaich! tha thusa mhàin ad chuis-eagail. Co sheasas ann ad lathair? Bheir thu air àilleachd duine crìonadh, is their thu ri cloinn nan daoine, Pillibh a chum ur duslaich.

Tha sinne do chreatairean truagh ann an so ad làthair, air ar toirt iosal le smachdacha' do làimhe, leis am bheil sinn gu goirt air ar dochann. Ann ad ghliocas neo-chrìochnach chunnacas iomchuidh dhuit ar tigh a dheanamh 'na thigh bròin, le beatha do sheirbhisich, anns an robh uiread thoilintinn againn, a bhuintinn air falbh, agus sinne fhàgail fo mhulad. Ach tha sinn a' tairgseadh ar bròn a chumail gun dol thar na crìocha sin ata thu fein a' ceadacha dhuinn.

Cia cràiteach sam bith ar staid, tha sinn a' tairgse gun choire sam bith fhaotainn do'n nì a rinn thusa, 's gun ghearan sam bith a dheanamh an aghaidh do fhreasdail, le 'r giulan, le'r cainnt, no le'r cridhe. Tha sinn a' tairgseadh ar làmh a chur air ar beul, 's a bhi 'nar tosd, a chionn gur tus' a rinn e: agus tha sinn a' tuiteam sìos ann ad' lathair, a dh' aid-eacha', leis na h uile irisleachd, t-àrd-uachdranachd os ar cionn, 's do làn-chòir air nì sam bith is àill leat a dheanamh ruinn fein is ris gach nì ata againn. Is tu thug dhuinn anail na beatha; 's nuair is àill leat, faodaidh tu a buintinn air falbh.

Is dleasnach dhuinne, O Dhe, bhi strìochdta do

d' thoil naomha-sa anns na h-uile ni, 's a ràdh, Is e an Tighearna ta ann, deanadh e mar is àill leis. Is mar is e so ar dleasnas, is e cuideachd ar togradh; is air an aobhar sin, tha sinn ag iarraidh ar cridheachan a strìochda' do'n fheuchainn mhuladaich sin leis am bheil sinn air ar fiosrachadh san àm so. Is e an Tighearna thug seachad, agus is e an Tighearna thug air falbh: gu ma beannuichte gun robh ainm an Tighearna!

Tha sinn gu dùrachdach a' guidhe 'gum bi am bristeadh so a rinneadh leatsa 'nar teaghlach air a naomhachadh do gach neach againn. Tha fios againn gu bheil iomad ni 'nar cridhe 's 'nar giulan a tha deanamh ar cronuchaidh feumail; O deonuich gum bi sinn air ar n irisleachadh arson ar cionta, 's gum bi ar n iomachar as so suas ni 's fearr. Buidheachas duit a bhunaich ar caraid leinn co fada. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson buannachd sam bith a fhuair sinn o bheatha; 's a' guidhe gun dean sinn cuideachd feum ceart d'a bhàs. O gun tugadh so dhuinn an tuille mothachaidh bhi againn, cia anfhann agus gearr ar rè! Ciod a tha annainn ach faileas agus diomhanas! Mar is e am bàs crìoch nan uile dhaoine, tha sinn a' tairgseadh anis, am feadh is beo sinn, leigeadh le smaointe cuidreamach mu thimchioll drùghadh air ar cridheachan.

Nuair a smaointicheas sinn gur e peaca thug am bàs asteach do'n t-saoghal, O faiceamaid uaithe so an t olc a tha anns a' pheaca, is deanamaid aithreachas arson ar n' aingidheachd fein, am fad as a tha ùine air a toirt duinn gu aithreachas; a chum as gum biodhmaid air ar saoradh o'n dara bàs, am bàs siorruidh. Bi tròcaireach ruinn, O Dhe, agus maith dhuinn, air sgàth Chrìosd, ar n-uile eason-tas.

Am bheil cuid anns an fhardaich so, a bha gu ruige so neo-chùramach agus neo-iomguineach mu thimchioll an anama? Ma tha, dùisg thus' iad, O Dhe, o'n neo-chùram, is deonuich gun dean an teachdaire so o na marbhaibh am mosgladh, is an

toirt ionnsuidh na staid sin gus nach 'eil iad fath-asd air an tarruing le cuire no le comhairle t fhocail. Am bheil cuid eile againn a chaidh air ar n ais ann ar n eud, is a thuit o'r ceud ghràdh? O! ma tha, gun deanadh am freasdal so ar n ath-bheothachadh agus ar n ath-leasachadh, air eagal, nuair a thig ar maighstir gu'r gairm fein, gum faighear sinn 'nar cadal. O gum biodhmaid anis ni 's dùrachdaiche, anns na h uile dleasnas; a' cuimhneacha' nach eil obair, no innleachd, no eolas, no gliocas, anns an uaigh, gus am bheil sinn uile 'g imeachd.

O gun cuimhnicheamaid uile cia goirid ar n ùine, cia mor a tha ceangailte ris a' bhuil a bheir sinn aisde, 's cia neo-chinnteach a tha ar làithe; a chum as nach dean sinn earbsadh as an là maireach, 's gun fhios againn ciod a dh' fhaodas aon là a thoirt mu 'n cuairt. Gu ma fearr leinn an diugh, am feadh a theirear an diugh ris, suim a ghabhail de na nithe sin a bhuineas d'ar leas siorruidh, mu 'm bì iad gu bràth air am falach o'r sùilibh. O gun caitheamaid gach là air sheol as nuair a thig là ar bàis, gum bi e ni 's fearr dhuinn na là ar breith. Is beannuichte na seirbhisich a gheibh am maighstir a' deanamh mar so nuair a thig e!

Buidheachas duit, O Dhe, gu bheil, anns an t-saoghal dhorcha bhrònach agus bhàsmhor so, beatha agus neo-bhàsmhorachd air an toirt gu solus, trìd an t-soisgeil. Gu ma beannuichte gun robh Dia agus Athair ar Tighearn Iosa Criosd, a rinn, le aiseirigh a Mhic o na marbhaibh, beo dhòchas a thoirt duinne ri oighreachd shiorruidh agus ri crùn gun smal: is moladh do Dhia nan uile mhaitheas arson gach cofhurtachd agus dòchas a tha sinn a' faotainn o'n chreidimh Chriosduidh.

Tha sinne a' creidsinn ann an Dia; tha sinn ag creidsinn cuideachd ann an Iosa, ùghdar agus fear-criochnachaidh ar creidimh. D'a thrìd-san, O biodh dòchas air a thoirt duinn gun criochnaich uile thrioblaide na beatha bhàsmhoir so ann an aoibhneas bithbhuan!—dòchas, cha'n e mhàin ri sonas siorruidh d'ar n-anamaibh, ach mar an ceudna ri

aiseirigh a chuirp gu glòir onoir is neo-bhàs-mhoireachd. An' sin faodaidh sinn misneach a thoirt do aon a chéile, le sùil a bhi againn, trìd tròcair Dhe ann an Crìosd, ris na nithe so.

Anis, do 'n Triath ghlormhor sin, a bhla marbh, agus a tha nis beo, 's a bhitheas beo gu siorruidh, 's aig am bheil iuchraichean ifrinn agus a' bhàis, do Thriath nam beo agus nam marbh, gun robh onoir agus gloir, slainte, cumhachd agus buaidh, fad saogh-al nan saoghal! *Amen.*

Jan. 12th 1868. Vol. 23. 1870

URNUIGH *arson Teaghlaich, aig toiseach no aig crìch bliadhna.*

O IEHOBAH shiorruidh agus uile-chumhachdaich! tha thusa làn-shona annad fein, agus is ann uait a tha gach bith, gach buaidh, agus beannachd a' sruthadh a nuas gu t-uile chreatairean. Mun do ghineadh na sléibhtean, is mun do leagadh stéidh an domhain, bha thusa: o shiorruidheachd gu siorruidheachd is tu Dia!

Is tusa, air tùs, a shuidhich stéidh na talmhainn, agus is iad na speuran obair do làmh. Theid iad so seachad, ach mairidh tusa; seadh fàsaidh iad uile sean mar thrusgan, is bidh iad air an caochladh; ach tha thusa gun chaochladh gun atharrachadh gu siorruidh. Tha mìle bliadhna ad shealla-sa mar aon là, is aon là mar mhìle bliadhna.

Air an aobhar sin is tusa 'mhàin, O a charraig na siorruidheachd! is aon stéidh dòchais duinne, aig am bheil ar làithe mar leud-boise, agus ar n-aois mar neo-ni: 's gu ma beannuichte gun robh t-ainm, bha thu, anns gach aon linn, 'a t-ionad còmhnuidh agus didein do chloinn nan daoine. Bha thu riamh a' nochda' dhuinn do chùram agus do chàirdeis; bha là agus oì'che, samhra agus geamhra, màrt agus foghara, o aon bhliadhna gu bliadhna eile, ag cur

an' céill do dhìllseachd. Air an aobhar sin cuiridh aon linn an céill do chliu do linn eile; aithrisidh na h-aithriche d' an cloinn sgeul air do mhòr-mhaitheas.

Le taing agus le buidheachas, tha sinne 'g iarruidh, O Dhe, do mhaitheas aideachadh. Is ann uait a fhuair sinn ar beatha agus slainte, 's gach sochair aimsireil no spioradail a shealbhuich sinn gu ruig an uair so. Shaor thu sinn o na h-uile dho-àireamh d' an robh sinn buailteach, is bhuilich thu oirn mìle tiolaca mu 'n robh fios againn co thug dhuinn iad. Thug gach là dhuinn dearbhadh air do mhaitheas, is mheal sinn gu ruige so do thròcair. Shuidhich thu sinn 'nar teaghlach, is bhuanaich thu leinn do chofhurtachd; dhealruich do lòchran air ar fardaich, is bheannuich tha ar cuibhrionn, sgeadich thu sinn le t-olainn agus le d' lìon, is thug do thalamh dhuinn teachdantir d' ar beathachadh. Nuair a bha sinn a' caitheamh lòn aon bhliadhna, bha thus' a' deasacha' dhuinn lòn arson bliadhn' eile, is lean do mhaitheas agus do thròcair ruinn an fhad so.

Ach tha sinn, thar gach ni, toirt buidheachais duit arson do chaoimhneis d'ar n-anamaibh, Cliu dhuit, O Athair, gun d' rugadh sinn ann am fearann Crìosduidh, far am bheil againn eolas an t-soisgeil agus meadhona na slainte. Cliu dhuit gun cualadh ar cluasan sgeul ait-na beatha maireannaich, a chaidh fhoillseacha le d' Mhac, 's a ghuidh iomadh fàidh agus rìgh agus naomh a chluinntinn, ach nach cual' iad; 's gu bheil ar sùilean a' faicinn nan nithe glormhor sin a ghuidh iadsan fhaicinn, ach nach fac' iad. Buidheachas duit gu h-àraidh mar bha sinn co sona 's gun do ghineadh sinn o pharantaibh diadhaidh, a thog suas sinn ann a t-eolas is ann a t-eagal; no ma chuir do fhreasdal sinn ann an teaghlachibh anns an robh aoradh agus eagal De, 's gun d' fhuair sinn eisempleir agus earail, maille ri meadhonaibh na slainte. Gun deonuiche Dia nach bi na gràsan so air an toirt duinn an diomhain!

Mar theaghlach, tha sinn a' toirt buidheachais

duit gun do chuir thu bliadhnadh eile ri'r n-ùine, 's gun do chrùn thu i le d' mhaithreas. Gu ma beannuichte gun robh Dia, nach 'eil sinn ann an àireamh nam mìltean sin a shiubhail gu siorruidheachd anns a' bhliadhna' sin a chaidh seachad. Agus buidheachas duit a bhunaich leinn, maille ri-r beatha, na sochaire sin a dh' fhàg ar beatha taitneach. Ma fhuair sinn slainte iomlan, 's e Dia thug dhuinn i; no ma bha aon neach againn air fhiosracha' le tinn-eas, is e Dia thug fuasgla, 's a chum uainn na h-uile lionmhor a dh' fhaodadh ar milleadh. Is tu thear-uinn sinn a dh' oi'ch is a là, o thoiseach na bliadhna gu ruig a deire; 's tu bheannuich ann an tomhas air bith saothair ar làmh, agus a shoirbhich leinn 'nar gnothaichibh.

Buidheachas duit gu h-àraid gun do bhunaich thu leinn meadhona nan gràs agus sochairean an t-soisgeil: gun d' fhuair sinn sàbaidean agus òrduigh-ean, àithn air àithn agus earail air earail; nach do sguir do Spiorad a dheanamh strì ruinn, is nach d' thainig crìoch ar t-fhad-fhulangas. Bha do shlighe, O Dhe, da'r taobh-ne, làn de thròcair; ach O! cia beag a bha ar taingealachd a' freagairt do d' mhaithreas! Cia beag a dhrùigh t-fhocal no do fhreasdal air ar cridhe! Ma bha sinn ann an socair, dhi-chuimhnich sinn thusa; 's ma bha sinn ann an docair, bha sinn ullamh gu gearan a dheanamh, an àite bhi strìochdta do d' thoil naomha, mar bu chòir.

Aig gach aon againn tha aobhar bròin gun d' thainig sinn co fada goirid air ar dleasnas, agus gun do pheacaich sinn co tric is co an-trom ann a t-aghaidh. Bu cheart-bhreitheach dhuitsa, O Dhe, ar gearradh asios ann am meadhon ar cionta.—Ach maille ri bròn arson ar peacaidh, tha sinn cuideachd a' deanamh gairdeachais, gu bheil maitheanas maille riutsa, trid Iosa Criosd, a bha 'na iobairt-réitich arson peacaidh. O maith dhuinn ar n-uile lochdan air sgath ainme-san, is na leig dhuinn dol air ar n-aghaidh gu bliadhn' eile le cudthrom peacaidh sam bith air ar ceann. O gun leasaicheamaid air a

bhliadhna so, air am bheil sinn a' tionsgnadh, gach ni tha am mearachd 'nar cridhe 's 'nar giulan ! 's gum bitheamaid nì's dùrachdaiche gu geill a thoirt do thoil ar Tighearna. Is e so ar rùn ; agus is i ar n-ùrnuigh riutsa, O Dhe nan uile ghràs, gun tuga tu dhuinn còmhna do Spioraid naoimh, a chum ar rùn a chur an gnìomh, agus a bhi dileas duitsa gu ruig am bàs, a chum as gum faigh sinn an sin crùn na beatha.

Anis, O Thighearna, tha sinn gar 'n earbsa' fein agus ar teaghlaich riutsa trìd na bliadhna so. Ma tha thu faicinn iomchuidh gach neach againn a chaomhna' d'a trid, deonuich gur ann an trocair dhuinn a ni thu e. O coigil sinn, ma 's e sin do thoil naomh ! a chum as mata aon air bith againn nach robh ach a' cur dragh air an talamh gu ruige so, gun tugadh e nis amach tora, 's gum fàsamaid uile nì's pailte ann an obair an Tighearna ; chum urram a chur airsan, maith a dheanamh d' ar n-anamaibh fein, agus d' ar co-chreatuiribh.

Tha sinn a' cur ar n-uile chùram saoghalt air do chùram-sa, 's a' strìochdadh ar n-uile ghnòthaichean aimsireil do d' thoil : a' guidhe gun toir thu dhuinn na chi thu fein is fearr dhuinn. Ma bhios e chum ar leas, buanaich leinn ar sochairean is ar slàinte : ach mur bi, ullaich thusa sinn arson feuchainn air bith gus an aill leat ar gairm. No ma 's i do thoil ar gairm gu sìorruidheachd mu 'n tig crìoch na bliadhna so, deonuich gum faighear deas sinn ri uair ar n-atharrachaidh. O gun cuimhnicheamaid nach 'eil nar beatha ach ceo, a mhaireas tiota beag, is a thèid an sin as an t-sealladh. Teagaisg thusa dhuinn, O Dhe, ar làithean àireamh, is ar cridhe-achan a shocruchadh air fìor-ghliocas.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson do thròcaire lionmhor d' ar rioghachd anns a bhliadhna a chaidh thairis, agus a' guidhe gum buanaich thu leinn do mhaitheas. Biodh teachdantir aig ar bochdaibh, is na biodh aobhar gearain sam bith 'n ar sràidibh. Biodh do shoisgeul air a bhuanacha leinn, is thugadh e buaidh nì 's mò air cridheachan

a luchd-labhairt agus éisdeachd, a chum as gum bi sinn gu leir 'nar pobull ionmhuinn le Dia.

Tha sinn gu dùrachdach ag earbsa' riut ar càirdean is ar luchd-daimh, 's a' guidhe gun dean thu bhliadhna so sona dhoibh-san agus dhuinne.—'S a nis, O Dhe, gabh gu tròcaireach ruinn fein agus ri'r n aoradh, trìd Iosa Criosd, d'an robh, maille riutsa, 's ris an Spiorad naomh, an t aon Dia beo agus fìor, gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

URNUGH *roi Shuipeir an Tighearna.*

Is naomha, naomha, naomha, Thusa O Thighearna Dhe, nan sluagh! agus is naomh a bhuineadh dhoibh san a bhith leis am b' àill teachd dlù dhuit. Tha na h aingil a's àirde ag folach an gnùis le 'n sgiathaibh, agus a' tilgeadh an crùin sìos aig stòl do chois nuair a thig iad am fogus duit, a thoirt luadh air t-ainm. Cia mò gu mòr a bhuineas do dhuslach agus do luaithre mar sinne bhi air ar liona le urram agus eagal naomha ann ad làthair. Onacoinnich sinn ann ad cheartas mar theine lasrach; ach gabh ruinn gu tròcaireach, air sgà Mic do ghràidh, a bhàsaich a chum ar tearnadh.

Tha sinn ga mheas mar an onoir is mò gu bheil sinn a cluinntinn iomradh ort ann a t-fhocal, 's a' faghail comas labhairt riut ann an ùrnuigh: ach mar nach bu leoir so, tha thu nis cuideachd 'gar cuireadh ionnsuidh do bhùird naomh, a chum as gun gabhamaid ar suipeir maille riutsa, agus thusa maille ruinne. Tha sinn a' deanamh uaill ann an uile shochairibh an t-soisgeil, ach gu h-àraid anns an òrdugh naomha so, leis am bheil sinn a' cumail suas cuimhne air bàs ar Fìr-shaoruidh, a' faotainn earrann d'a thiolacaibh, is ag aideachadh ar dàimh ris

fein agus r'a eaglais.—Ach ciod sinne, no ciod e tigh ar n-Athar, gum faigheamaid a leithid so de thròcair! Sinne nach do thoill an sbruileach, tha sinn air ar gairm gu bòrd na cloinne!—O Thusa a tha gar cuireadh gu suipear bainnse an Uain, thoir dhuinn, tha sinn a' guidhe, trusgan na bainnse, 's oibrich annainn am fonn anama 's an aigne naomha sin ata iomchuidh arson an òrduigh naomh so; chum as gum bi ar comunacha leatssa taitneach agus tarbhach.

Tha sinn ag aideacha nach 'eil sinn air chor sam bith airidh air an tròcair mhòir so; oir pheacaich sinn ann an aghaidh neimh agus ann ad shealla-sa, 's cha 'n airidh sinn gun abairte do chlann ruinn. Tha ar cridhe 's ar giulan so-aomaidh gu olc, ach mall gu maith, tha ar n-aire gu ro-mhòr air nithe talmhaidh; 's gun ach ro-bheag suim againn de nithe nèamhaidh agus spioradail. Struidh sinn ar n-ùine, mhi-bhuilich sinn ar cothrom, ruith sinn an' déigh diomhanais, is thréig sinn ar leas siorruidh fein. Ge do chaidh ar gabhail gu moch ann an cumhnanta riutsa, 's ge do chuir thu sinn fo gach ceangal agus comaine gu gràdh, urram, agus ùmhlachd a thoirt duit; gidheadh cha do ghiulain sinne sinn fein do réir so; ach chlaon sinn air falbh uait, is dhearmaid sinn ar dleasnas agus ar sonas.—O Dhe, bi tròcaireach ruinne peacaich!

'S a chum as gum biomaid iomchuidh arson tròcair, O deonuich gum bi ar cridheachan air an irisleachadh, is air an lionadh le bròn diadhuidh arson ar peacaidh; a chum as nach tig sinn am feasd gu dìteadh. O gum faigheamaid anns an òrdugh so eolas slainteil air Crìosd, araon air a cheusadh agus air a ghlòrachadh; air sheol as gum bi am peacadh air a cheusadh annainne, 's gun tig sinn beo do fhìreantachd.

Tha sinn a' tairgseadh an t-òrdugh so a thoirt fanear mar chuimhneachan air bàs ar Tighearna; mar dhearbhadh air ar dòchas ri theachd aris; mar bhann eadar sinne 's a' chuid eile d'a eaglais fhaicsinnich agus neo-fhaicsinnich; is gu h-àraid mar

chomhara air ar dàimh risan, agus mar cheangal cùmhnaint eadar esan agus ar n-anama. O thusa o'n tig ullachadh a chridhe, thoir dhuinn na beusan agus na gràsan a bhios iomchuidh arson na h-oibre so. Meudaich ar creideamh, ar gràdh, ar n-aithreachas, agus ar rùn gu nuadh-umhlachd. Claoidh annainn gach freumh searbhadais, agus mi-rùin, agus feirg; is lion ar cridheachan le gràdh, seirc, agus iochd do na h-uile dhaoine. Dean sinn uile-dheonach gu sinn fein a thoirt suas do Chrìosd, mar ar Fàidh, Sagart, agus Rìgh; a chum ar teagasg, ar sàbhaladh, agus ar riaghladh.

Thoir dhuinn gu h-àraidh do Spiorad, a chum ar naomhachadh, agus ar n-ullachadh arson bhi 'nar n-aoidheachan iomchuidh arson bòrd an Uain air thalamh, is fadheoidh air neamh. Soillsich, O a Spioraid naoimh, ar n-inntinn ann an eolas Chrìosd; lùb ar toil d'a thoilsan; lion ar cridheachan le togra 'na dhéigh agus le teas-ghràdh dha; is thoir d'ar n-anamaibh an tart agus an iota sin an' déigh fireantachd, a bhios a reir geallaidh Dhe, air a shàsachadh. O Ard-mhaighstir na féisde! cuir fein amach t-fhirinn agus do sholus, d'ar stiuradh a chum do theach. An sin biodh do làthaireachd agus do bheannacha maille ruinn; lasadh ar cridheachan an taobh a stigh dhinn ann an coluadar riutsa; 's biodh ar Tighearn' air a leige' ris duinn ann am bristeadh an arain. Leis an aran agus leis an fhion, a tha na'n comhara air corp agus fuil Chrìosd, faigheamaid na sochairean spioradail a tha iad a' ciallachadh, is bitheadh iad 'nam biadh d'ar n-anam. O dean fein na dùilean a naomhachadh, a bheannachadh, agus a choisrigheadh a chum na crìche so!

Tha sinn ag aideachadh aris, O Thighearna; nach airidh sinn air a' chuid is lugha de d' thròcair; ach co ionnsuidh a théid sinn ma chuireas tusa cùl ruinn? Nach ann a shàbhala' pheacach, mar sinne, a thainig thu chum an t-saoghail; 's nach 'eil thu comasach agus toileach air gach neach a thig do tionnsuidh a shàbhala' gus a' chuid is faide? Nach d' iarr thu air gach neach fo uallach a' pheacaidh,

teachd do t-ionnsuidh a dh' fhaotainn fois d'an anam? Nach d' thug thu fàilte, leigheas, agus slainte do gach neach riamh a thainig, 's am bheil anis do làmh air dol an giorrad, no do thròcair air dol an lughad? Nach do ghabh thu ort fein smachdachadh ar sìth, is nach robh t-fhuil 'na h-iobairt arson peacaidh? Tha so uile toirt misnich dhuinn teachd le treibhdhireas cridhe, 's le dearbh-bheachd nach cuir thu cùl ruinn.

O Dhe, a thug dhuinn t-aon mhac, tha sinn earb-sach gun toir thu dhuinn, maille ris an, na h-uile ni eile bhios feumail. C' arson a bhàsaicheas sinn, is aran gu leoir an tigh ar n-Athar, agus fearta gu leoir am fuil ar Slanu'ear? Anis mata tha sinn a' guidhe gum bi do bheannacha maille ruinn, is maille ris gach neach aig am bheil an ni ceudna 'nan aire. Maith dhoibhsan agus dhuinne gach ni anns am bheil sinn faillneach 'nar n-ullachadh. Cuidich leinn uile teachd dlù dhuit anns an aon Spiorad, 's a bhi ceangailt ri chéile leis an aon chreidimh, leis an aon dòchas, is leis an aon ghràdh. Coinnich gach aon againn aig do bhòrd le beannachadh Athar, is thoir mothacha' dhuinn air do làthaireachd shòlasach. Na foluich do ghnùis, na ceil do ghràs, is na cum uainn do Spiorad. So uile tha sinn a' guidhe air sgà Iosa Crìosd, d'an robh maille ris an Athair agus ris an Spiorad, gach cliu gu sìorruidh. *Biodh amhluidh.*

URNUGH an déigh Suipeir an Tighearna.

O DHE ghlormhoir agus bheannuichte! tha thus' air t-àrdachadh oscionn cliu agus smaointe dhaoine agus aingle: gidheadh tha thu gad' iris-leacha' fein a dh' amharc oirne, 's a' ceadacha' dhuinn teachd am fagus duit le muinighinn cloinne. Cliu dhuit arson t-irisleachd agus do ghràidh dhuinn

air na h-uile doigh, ach gu h-àraidh ann a t-aon Mhac a thoirt seachad gu bàs a chum ar saoradh. 'An so gun amharus tha gràdh, cha'n e gun do ghràdhaich sinne Dia, ach gun do ghràdhaich Dia sinne. O gu moladh ar n-anama Dia, arson a mhaithis, is gun tugamaid cliu d'a ainm naomha mar is còir!

Cliu dhuit, O Dhe, arson gach sochair ata againn, trid Chrìosd; ach gu h-araid arson an òrduigh naomha sin anns am bheil a bhàs air a chur an céill duinn. Cliu dhuit arson a' cothrom nuadh thug thu dhuinn gu co'-roinn a ghabhail deth: arson na chunnaic, na chuala, na bhlais, agus na laimhsich sinn. Ciod sinne, no ciod e tigh ar n-Athar, gun tugadh Dia sinn gu tigh a chuirme 's gun sgaoileadh e bratach a ghràidh tharuinn? Faodaidh sinne gun amharus a ràdh gur fearr aon là 'na chùirt 'na mìle, 's aon uair aig a bhòrd na deich mìle ann an àit eile. Gu ma beannuichte gun robh Dia arson sochairean agus sòlasan a thighe, 's arson gach cofhurtachd leis am bheil e fàgail a phobuill ait 'na thigh ùrnuigh.

Ach tha aobhar againne bhi fo bhròn is fo nàire, nach do dhrùigh na nithe glòrinnhor so oirn ni 's mò na rinn iad. Cia fuar a bha ar cridhe, cia luaineach ar smaointe, 's cia mall ar n-aighe, seach mar bu chòir dhuinn! Maith dhuinn, O Dhe, peacaidh ar nithe naomha, 's buin gu tròcaireach r'ar faillinnibh; a chum as nach caill sinn ar saothair ann am feitheamh ortsa, no a bhuannachd sin bu chòir dhuinn fhaotainn o t-òrdugh sòlasach.

Bha sinn a' cumail cuimhn' air bàs ar Tighearna: O deonuich gun dean smaointe air a bhàs, a thoirt oirne bàsacha do'n pheaca, 's a bli beo ann am fireantachd, a chum a ghlorsan. Aithnichear air ar caithe-beatha gun robh sinn maille ris, is faicear o'r giulan gur sinn deisciobuil Chrìosd. Anns na h-uile nithe, biodh ar giulan do réir eisempleir, fhocail, agus a Spioraid.

Bha sinn ag ath-nuadhachadh ar mòide baistidh, 's gar toirt fein as ùr suas d'ar Tighearna: O gum

biomaid air ar neartacha le ghràs gu sinn fein a ghiulan gu faicilleach a réir ar geallaidh, 's gu seasamh daingean anns an aidmheil a rinn sinn! Tha sinn a' tairgse cathacha' ni's dùrachdaiche na rinn sinn riamh an aghaidh an t-saoghail, na feola, agus an aibhisteir: is ge nach 'eil cumhachd sam bith a-gainn fein gu dol an aghaidh an fheachd mhòir so, gidheadh ann an ainm Iehobhah togaidh sinn suas ar brataichean, is tha sinn earbsach gum faigh sinn a' bhuaidh agus tuille 's a bhuaidh trid Iosa Criosd ar Tighearna; Dhàsan agus da sheirbhis tha sinn gar toirt fein suas mar bheo-iobairtean, 's ag iarraidh leantuinn ris, trid socair agus docair, 'nar beatha 's 'nar bàs gu bràth tuille. Se so ar rùn; is tha sinn a' cur romhainn leis na h-uile faire agus ùrnuigh gur e ar dicheall cuideachd. Ach cha'n 'eil ar earbsa as ar rùn no as ar dicheall fein, ach amhàin a' gràs agus a' Spiorad an Tighearna.

Bha sinn a' gabhail còir air na sochaire sin a choisinn Criosd le bhàs: nior leige' Dia gun caill sinn a' chòir so le pilleadh aris gu amaideachd! Bha sinn ag aideacha' cuideachd an dòchais ri ath-theachd ar Tighearna: O gum biomaid ri sior-dheasachadh arson an là sin anns am faic gach sùil e, agus iadsan a cheus e; 's gum biomaid air ar neartacha' le gràs gu fantuinn ann a chum as gum bi misneach againn nuair a dh'fhoillsichear e, 's nach bi nàire oirn 'na fhianuis nuair a thig e!

Bha sinn ag aideachadh ar dàimh ris a' chuid eile do bhuill Chrìosd, is r'a Eaglais ar nèamh agus air thalamh: Do réir na h-aidmheil so, biodh ar giulan ann an gràdh bràthaireil is ann an seirc; mar is cubhaidh dhoibh-san aig am bheil an t-aon Dia, an t-aon Slanu'ear, an t-aon Spiorad, an t-aon chreidimh, an t-aon dòchas, an t-aon fheuchainn, agus an t-aon dathigh. Na cuireamaid amach air a chéile air an t-slighe; ach le foighidinn fad-fhulangas agus gràdh, giulaineamaid uallach càch a chéile, a chum as gum faicear gur ann do Dhia a' ghràidh a bhuineas sinn.

Mar chomhar' air ar gràdh do na h-uile dhaoin-

ibh, tha sinn a' guidhe, O Dhe, gun toir thu do na h-uile dhaoine saibhreas do ghràis, maille ri tiolac-aibh do fhreasdail. Sgaoil soisgeul na slainte feadh gach àite, 's tog an' àird balla Ierusalem. Beannuich, gu h-araidh an Eaglais ath-leasaicht, is leasuich ni 's mò is ni's mò i. Sgaoil amach a crìochan, is dòirt air gach neach innte spiorad eud agus aoruidh, sìth agus seirc, ùmhlachd agus irisleachd. Beannuich ar rìgh, stiùir ar luchd-riaghlaidh, is thoir do mhinisteribh an t-soisgeil cuibhrionn dùbailte de d' Spiorad: Cuidich leo am pobull a dh' earb thu riu a theagasg agus a stiùradh, air sheol as gun sàbhalar iad fein is a' mhuinntir a tha gan éisd-eachd. Thoir còmhna do gach neach ann an teinn a thaobh cuirp no anama. Leighis an tinn, cuidich an lag, cobhair air a' bhoichd, is cluinn osnaich a' phrìosanaich. Bi a t-Athair do 'n dìlleachdan, is tagair cùis na banntraiche. Thoir do gach neach bhi striochdta do d' thoil naomh anns gach feuchbainn leis an àill leat am fiosrachadh; is thoir dhoibh cofhurtachd agus còmhna, gus am faigh iad fadheoidh crìoch shona d'an àmhgharaibh. Beannuich ar càird-ean; thoir maitheanas d'ar naimhdibh, is cuidich leinne maitheanas a thoirt doibh mar fhuair sinn fein gu saor uaitse.

Anis, O Dhe, tha sinn a' fàgail air do chùram nan anama prìseil so a chruthaich agus a shaor thu, 's a guidhe gum bi iad air an naomhacha le d' Spiorad. Ann an neart an lòin spioradail a fhuair sinn, deonuich gun d' théid sìon air ar n-aghaidh air astar na beatha le tuille spionnaidh agus cofhurtachd na bha againn riomhe: 's ma 's toileach leat a' chuirn nèamhaidh so a dheasachadh air arson fathasd anns an fhàsach so, O deonuich gum bi ar neart air athnuadhacha' gach uair a gheibh sinn i; gum bi ar n-anna-mianna ni 's mò air an claidh; gum bi againn tuille fuath do'n pheaca, is tuille spéis do naomhachd. Ach ma 's e 's nach ith sinn de 'n aran is nach òl sinn de 'n fhion so tuille gus an ruig sinn rioghachd Dhe, O deonuich, ann an neart na cuirme so, gun ruig sinn an t-àite sin anns an suidh

sinn sìos le Abraham Isaac is Iacob gu suipeir shiorruidh bainse an Uain ! 's gun ullaicheadh Dia nan uile ghràs a' mhuinntir a bha 'nan luchd-comanachaidh leinn air thalamh, arson suidhe sìos leinn cuideachd ann an rioghachd nèimh.

Ar n-uile staid shaoghalta tha sinn a fàgail ann am buil do fhreasdail ; làn-earbsach gun toir thu air na h-uile nithe co-oibreacha le chéile chum ar leas ; gun leig thu fhaicinn do ghràdh anns na h-uile crannchur, 's gun cuidich thu leinn sinn fein a ghiulan gu cubhaidh anns gach staid, dhocair no shocair, anns am bi sinn. O biodh ar n-anama sàbhailte ; 's dean ruinn mar is àill leat anns gach aon ni eile. So tha sinn a' guidhe air sgà Iosa, a fhuair bàs air arson, agus a dh' éirich aris ; anns am bheil sinn a' guidhe bhi air ar factainn araon 'nar beatha agus 'nar bàs. Dhàsan, maille ris an Athair agus ris an Spiorad, gun robh cliu gu siorruidh. *Amen.*

URNUIGH *mu bhàs Caraid.*

O DHE, Uile-chumbachdaich, a tha beo gu saoghal nan saoghal ; d'an riaghladh uachdranachd shiorruidh ; agus aig a bheil a rioghachd o linn gu linn : 's ann agads' a mhàin a tha neo-bhàsmhoireachd, a' gabhail tàmh anns an t-solus chum nach faod aon neach teachd 'am fagus ; an Ti àrd agus uasal, gan ainm a bhi naomh, agus d'an ionad-còmhnuidh siorruidheachd.

Tha sinne, O Dhe, ag aideacha t-àrd-chòir oirn ; agus tha sinn ga d' mholadh mar am Bith neo-chrionnach glic, tròcaireach, agus cothromach aig a' bheil ar stiùradh sa bheatha so. Tha sinn a' toirt cliu dhuit arson gach math a fhuair sinn uait. Agus bu mhiann leinn sinn fein a strìochda gu foighid-

neach chum do thoil, fo 'n smachdachadh ghoirt so. “Thug an Tighearna uaith, agus thug an Tighearna leis: beannuichte gun robh ainm an Tighearna.” O Dhe, cum thusa gu trècaireach suas sinn fo'n fhiosrachadh chruaidh so. Gheall thu gun saoradh tu iadsan a ghairmeas ort, ann an àm an àmhghair, agus gum biodh tu dlù dhoibhsan aig a' bheil an cridhe briste, agus gun saor thu iadsan a tha brùite nan spiorad. Thuirt thu ris an t-sluagh, “'Nuair a shiubhlas tu trid nan uisgeachan bithidh mise maille riut; agus trid nan aibhnichean, cha dthig iad tharad; 'nuair a dh' imicheas tu tre an teine, cha loisgear thu; agus cha dean an lasair greim ort.” O! Dhe coilion do gheallaidh phrìseil 'nar fein-fhiosrachadh. Neartuich sinn chum thus' ar Dia a ghlòrachadh, ann an là so ar n-àmghair; agus ar sùil a bhi air Crìosd, neach is e fein an Aiseirigh agus a Bheatha, agus a thuirt, gad a robh esan a chreideas annsan marbh, gum bi e fhathast beo.

Tha sinn a' toirt cliu dhuit, O ar Dia, arson an uair a tha aobhar againn a bhi fo bhròn, nach 'eil sinn mar a mhuinntir aig nach 'eil dòchas. Oir, mar tha sinne creidsinn gun deach Crìosd gu bàs, 's amhuil a tha sinn a' creidsinn gun dthoir Dia iadsan uile a choidleas ann an Crìosd maille ris. A Thighearna, tha sinn a' toirt làn-chreideas do na dh' fhoillsich thu ann ad Fhocal, “gur beannuichte na mairbh a gheibh bàs anns an Tighearna, chum gum faigh iad fois o'n saothair; agus leanaidh an oibre iad.”

Còmh' sinn, O ar n-Athair nèamhuidh, ann an àm so ar fiosrachaidh, gu amharc romhainn chum an là a shaoras tu sinn o chumhachd na h-uaighe; 's a bhios na cuirp sin a tha air an cur ann an tru-aill'eachd agus 'an laigsinn, air an togail suas ann an neo-thruaill'eachd agus ann an cumhachd, agus gu'n coilionta na briathra, gum biodh “bàs air a shlugadh suas ann am buaidh.” O gun robh sinne, agus ar càirdean a dh'éug, air an latha mhòr sin, air an tabhair ar Slanuighear breith chothromach air an

t-saoghal, air ar nochdadh sgeudaichte 'na fhìrean-
tachd-san, ann an àireamh na muinntir ris an abair e, “Thigibh a dhaoine beannuichte m' Athar,
sealbhaichibh mar oighreachd an rioghachd a dheas-
aicheadh dhuibh o leagadh bunaitean an dombain.”

O Dhe, naomhaich an deuchainn so chum irioslachd ar n-inntinn, ar tograidh Spioradail, ar marbhantachd do'n bheatha so agus air ar freag-araichead fa chomhair nèamh, a mheudachadh. O! gun robh an smachdachadh so na mheadhon, trid saibhireachd do ghràis, chum ar tabhairt ni 's ro-dhlùithe do Dhia, 's a chum ar n-aomadh gu teachd ni 's neo-chealgaich a dh' ionnsuidh Dhe, mar ar naon chuibhrionn a tha a mhàin uile-dhiongmhalta. Agus mar so gun oibrich ar n-àmhghar eutrom, nach 'eil ach rè sealain, dhuinn trom chudthrom glòire a ta ni's ro anabarraich agus sìor-mhaireanach.

A nis dhà-san a tha comasach air ar coimhead o thuiteam, agus ar cur gu neo-lochdach an làthair a ghlòire, le h-aoibhneas ro mhòr, do'n Dia a tha mhàin glic, ar Slanuighear, gun robh glòir agus mòralachd, neart agus cumhachd, a nis agus gu siorruidh. *Amen.*

URNUGH arson *Feasgar, là'n Tighearna.*

O DHE, uile naomha agus uile bheannaichte, is Tusa a dh' éisdeas ri h-ùrnuigh; agus bu mhiann leinn, air feasgar do latha fein, strìochda aig stòl do chois, agus air n' athchuinge a sgaoileadh ann ad' làthair. Ann an ainm an Tighearna Iosa, an t-Eadar mheadhonar eadar Dia agus daoine peacach, tha sinne, mar theaghlach, 'gar taisbeanadh fein ann ad' fhianuis. Cliu dhuit gu'm bheil dànachd againn gu dol a steach do 'n ionad a's naomha tre fhuil

Iosa, air slighe nuaidh agus bheo, a choisrig e dhuinne, tre 'n roinn-bhrat, sin r'a ràdh, tre 'fheòil fein. Thigheamaid uime sin le dànachd gu rìgh chaithir nan gràs, chum gum faigh sinn tròcair, agus gu'n amais sinn air gràs chum cobhair ann an àm feuma.

Is Tusa an Dia bith-bhuan, an Tighearna, Cruith-fhear chrioche na talmhainn, cha 'n fhannaich agus cha sgithich thu; cha'n fhaodar do thuigse a rannsachadh. Is Tu a thug bith do gach dùil, 's a tha led' chumhachd isle d' mhaithreas a' cumail suas gach nì agus neach d'an d' thug thu bith. Cò tha cosmhuil ruit' glòrmhor ann an naomhachd, eagallach ann am moladh, a' deanamh nithe iongantach. Gu ma beannaicht' thu, a Thighearna Dhia Israeil ar n athair, gu saoghal nan saoghal. Is leatsa, O Thighearn, a' mhòrachd, agus an cumhachd, agus a ghlòir' agus a bhuaidh, agus a mhòralachd; oir is leats na h-uile a ta air neamh agus air talamh: is leat an rioghachd, O Thighearn, agus tha thu air t-àrdachadh mar cheann thar na h-uile.

Pheacaich sinne a d' aghaidh, O Thighearna, agus thruaill agus mhill sinn ar n-anma neo-bbàs-mhor. Tha sinn uile mar nì truaillidh, agus ar n-uile fhìreantachd mor luideig shalaich; agus rinn ar lochdan, mar a ghaoth, ar giulan air falbh. Ach moladh dhuitsa, a Thighearna gu'n do thaisbein thu do thròcair a thaobh a chinne-daoine. Chuir thusa ar cuideachadh air Aon a ta cumhachdach. Ghràdhaich thu an saoghal co mòr a 's gu'n d' thug thu t-aon ghin Mhic fein, chum as ga b'è neach a chreideas ann, nach sgriosar e, ach gum bi a bheatha shiorruidh aige. Gu ma beannaichte gun robh Esan a thainig an ainm an Tì as àirde chum sinne a shaoradh! Ge do bha e saibhir, gidheadh rinn se e fèin bochd chum gum biodh sinne saibhir trid a bhochduin-san. Chuir se e fein ann an dìmeas, a' gabhail air dreach seirbhisich, air a dheanamh ann an coslas dhaoine; agus dh' irioslaich se e fèin, agus bha e ùmhal gu bàs, eadhon bàs a chroinncheusaidh.

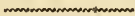
Moladh dhuit, a Thighearna, gu 'n robh cothrom againn an duigh air a bhi a' leughadh agus a' cluinninn sgeul aoibhinn an t-soisgeul. Glòir dhuitsa gu bheil e fhathasd air innseadh dhuinn le d' fhocal, gu bheil Dia ann an Crìosd a' deanamh an t-saoghail reidh ris féin gun bhi meas an cionta do dhaoibh; agus gu bheil Crìosd air àrdachadh aig do dheas-laimh na Cheannard agus na Shlanuighear, a thoirt aithreachas agus maitheanas peacaidh d' a shluagh. Deonaich gràs dhuinne chum gun gabh sinn ris an Tighearna Iosa Crìosd, 'na ghliocas, 'na fhèireantachd, 'na naomhachd, agus 'na shaorsa. O biodh-amaid air ar deanamh 'nar pobull toileach ann an latha do chumhachd! Cruthaich annainn cridhe glan, a Dhe, agus ath-nuadhaich spiorad ceart an taobh a stigh dhinn. Ged a' tha sinn a thaobh nàduir 'nar cloinn easumhail, agus air an aobhar sin 'nar cloinn na feirge, deonaich gu 'm bi sinn air ar deanamh 'nar cloinn dhuit féin trid saibhreas do ghràis ann an Iosa Crìosd. Biodh do Spiorad fein a' deanamh fianuis maraon r'ar spiorad-ne, gur sinn clann Dhe.

Moladh dhuit arson latha eile de làithean Mhic an Duine. Beannaich meadhona nan gràs agus òrduighean an t-soisgeul, agus dean féin eifeachdach iad chum slainte air n' anama. Nar leigeadh Dia, gu 'm bi e 'na dhìteadh dhuinne no do neach air bith a chuala t-fhocal air an latha diugh, gu 'n d' thainig an solus do 'n t-saoghal, agus gu 'n do ghràdhaich sinn an dorchadas ni's mò na 'n solus a chionn gu bheil ar gnìomharan olc. Oibrich fein annainn, a Dhe, faraon an toil agus an gnìomh, a réir do dheadh-ghean féin. Deonaich dhuinn a bhi air ar deanamh beò trid Spiorad na beatha ann an Iosa Crìosd. Cuidich leinn a bhi caitbeamh ar beatha san fheòil tre chreidimh Mhic Dhe, a ghràdhaich sinn, agus a thug e fein air arson. Bitheamaid a fàs ann an gràs, agus ann an eòlas ar Tighearna Iosa Crìosd. O Deonaich gu 'm bi sinn tréibh-dhireach, agus gun tuisleadh gu là Chrìosd; air ar

lionadh le toraibh na fireantachd, a tha trid Iosa Criosd chum glòire agus cliu Dhe.

Beannuich do shluagh anns gach àit, agus anns gach staid, air feadh an t-saoghail. Thoir co-fhurtachd dhoibhsan uile a ta ri bròn. Luathaich an là anns am bi an soisgeul air a chraobh sgaoiladh o éiridh gu ruig luithe na gréine. Tha sinn a deanamh gairdeachas gu 'm bi ainm Iosa buan gu siorruidh; co mhairionn ris a' ghréin bithidh ainmsan; agus annsan beannuichear na slòigh uile, agus beannuichidh iadsan e. Beannuichte gun robh an Tighearna Dia, Dia Israeil, an Ti a mhàin a ni nithe iongantach! Agus beannuichte gun robh ainm glòrmhor-san gu siorruidh, agus lionar an talamh uile le ghlòir!

Beannuich, a Thighearna, a réir saibhreas do ghràs, gach neach san teaghlach so. Cliu dhuit arson gach sochair tha sinn a' mealtuinn le chéile. Deonaich dhuinn, an déigh ar làithean a chrìochnachadh san t-saoghal so, gu'n coinnich sinn a chéile ann an rioghachd na glòire; far am bi an Tighearn na sholus siorruidh d' a phobull, agus an crìochnaichear laithean am bròin. Bi maille ruinn air feadh na h oi'che nochd. Thoir do d' ainglibh àithne mu'r timchioll, chum air gleidheadh o gach olc. Eisd A Thighearna, ri'r n ùrnuigh. Buin ruinn gu gràsmhor, agus gràdhaich sinn gu saor, air sgàth an Tighearna Iosa Criosd. A nis gun robh do Dhia an t-Athair, do'n Mhac, agus do'n Spiorad Naomh, gloir agus moladh gu siorruidh.
Amen!

Urnuigh Mhaidne, arson Sgoile.

O DHE ghlormhoir agus uile bheannuichte! is tusa a chruthaich an saoghal agus gach ni 'ta ann; agus

is tu tha gabhail cùram do gach creatuir: air an aobhar sin buinidh do gach neach, d'an d' thug thu reasan agus tuigse, aoradh agus cliu thoirt duit.

Is tu, O Dhe, a chruthaich sinne, 's a ghabh cùram dhinn gach oì'ch is là o thainig sinn a dh' ionnsuidh an t-saoghail. Uime sin, buinidh dhuinn buidheachas a thoirt duit arson ar slainte, ar sòlais, ar teachdantir agus ar trusgain; is gach ni maith eile dheonuich thu dhuinn fein, no d'ar pàrantaibh agus d'ar càirdibh.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit gu h àraid arson Iosa Criosd, aon mhac do ghràidh a chur ionnsuidh an t-saoghail, a chum ar sàbhaladh o pheacadh agus o thruaighe. As a leth-san tha sinn a' guidhe gun toir thu dhuinn maitheanas 'nar n uile pheacaidh, agus còmhna do Spioraid, a chum eolas fhaotainn air do thoil, agus a dheanamh, mar tha esan ag iarraidh oirn 'na shoisgeul.

A chum na crìche so, beannuich, tha sinn a' guidhe, gach teagasg a tha sinn a' faotainn anns an àite so, agus soirbhich le'r dicheall agus le'r saoth-air an déigh eolais.—Thoir do'n fhear-theagaisg ciall, gliocas, foighidinn, spéis do'n òigridh, agus cùram arson an leas, araon a thaobh cuirp agus anama. Deonuich gum faigh e toilinntinn ann a bhi faicinn gach aon fo a stiuradh a' fàs gach là ann an eolas is ann an naomhachd; a chum as mar a bhios iad a' fàs ann am meudachd, gum bi iad a' fàs ann am fàbhar le Dia agus le daoineibh.

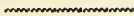
Beannuich, O Athair neamhaidh, gach aon do'n chloinn so, agus deonuich gum bi iad uile, 'nan cloinn duitsa. Cuidich leo an Crutha'ear a chuimhneachadh ann an làithibh an òige, mu'm faigh cùram an t-saoghail, no aon droch cleachduinn sealbh air an cridheachan. Gleidh do ghnà 'nan aire, gu bheil cunntas aca ri thoirt do Dhia air là a' bhreitheanuis, anns am faigh iad a réir an gnìomhara, maith no olc ga 'm bi iad.

Cum 'nan aire gu bheil thusa do ghnà 'gam faicinn agus 'gan cluinntinn a chum as gun dean iad na

nithe sin a bhios taitneach leatsa, 's gun seachainn iad, na'n cainnt agus na'n giulan, gach ni a thoilleadh do dhiomb no do chorruih. Gleidh iad gu h-àraid o bhreugaibh, o mhionnaibh, o dhroch cainnt, is o mhi-naomhacha là na sàbaide. Na leig dhoibh oilbheum no éucoir a dheanamh air aon a chéile, 's na biodh iad uair sam bith ciontach ann an connsacha no mi-réite. Ach deonuich gum bi gràdh aca do aon a chéile, 's do na h uile dhaoine, gum bi iad ullamh gu maitheanas a thoirt seachad anns gach eucoir, 's gum bi iad ciuin, iriseal agus iochdmhor; a' fuathacha' gach aon pheacaidh, 'nan cridhe, 'nan cainnt, agus 'nan deanadas.

Ullaich, O Dhe, gach aon an so, arson dreuchd no dàimh no inbhe sam bith anns am bi iad air an suidheacha' le d' fhreasdal anns an t-saoghal, ma bhios an làithean gu ruige sin air an sìneadh. Gu h-àraid tha sinn a' guidhe gu'n ullach do Spiorad iad arson saoghail eile, co ac' is ann òg no sean, no ciod air bith àm sam bi iad air an gairm air falbh.

Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson do mhaithis duinn trid na h oi'che, 's a' guidhe do thròcair agus do bheannachaidh trid an là, air sgà Iosa Criosd: agus anns an dòchas so, do t-ainm, Athair, a Mhic, is a Spioraid naoimh, gun robh gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

Urnuigh Fheasgair, arson Sgoile.

O Dhe nan gràs! tha sinne gad' chliuthachadh mar Ughdar gach ni maith a fhuair sinn, is mar stéidh gach ni maith ris am bheil ar dòchas. Tha sinn gu h-àraid a' toirt buidheachais duit arson a chothrom ata againn gu bhi air ar teagasg ann an

eolas feumail agus slainteil. Tha sinn a' guidhe gum beannuich thu an cothrom so, 's gun soirbhich thu le'r dicheall; a chum as gum bi sinn gach là a' fàs ni 's glice 's ni's fearr; ni 's iomchuidh arson ar dleasnais a dheanamh do Dhia, do dhaoineibh, 's duinn fein san t-saoghal so; 's ni 's iomchuidh fadheoidh arson thusa mbealtuinn ann an saoghal eile.

Nuair a tha sinn a' tairgse gum biodh ar n-inntinn air a sgeadacha le eolas saoghalta, tha sinn gu sònraicht' a guidhe gum bi ar n-anama air an sgeadacha le eolas diadhaidh, agus le gràsaibh an Spioraid. Cuidich leinn, O Dhe, gach fuath, agus far-mad, agus falachd, agus strì a chur air cùl; agus gluasad ann an sìth agus ann an gràdh le cheile, 's leis na h uile dhaoineibh. Cuidich leis gach òg an so, bhi ùmhal d'a phàrantaibh is d'a uachdarain, 's e fein a ghiulan gu suairce, cubhaidh ris na h uile dhaoine.

Gleidh sinn o bhuaire, o pheaca, o dhroch cluiche 's o dhroch cuideachd. Thoir dhuinn gràs gu bhi firinneach, ionraic, agus deagh-bheusach; do réir an stiuraidh a tha sinn a' faotainn o'r luchd-teagaisg, o'r coguis, is gu h-àraid o eisempleir ar Slanuifear agus o shoisgeul. Deonuich gum faic na h-uile dhaoine, o'r giulan, gu bheil eagal De oirn, gu bheil gràdh againn do dhaoine, 's gu bheil suil againn ri là breitheanuis.

A Dhe cuidich leinn an cothrom prìseil a tha againn an tràs a bhuileacha gu maith; a chum as gum bi sinn iomchuidh arson staid sam bith anns am bi sinn air ar suidheachadh leatsa. Cuidich leinn cuideachd a chuimhneacha nach 'eil ar cothrom gu deasachadh arson siorruidheachd ach goirid; is air an aobhar sin gur iomchuidh dhuinn cùram a ghabhail, ann an làithibh ar n òige, gu sinn fein a dheanamh deas, gun fhios againn cia fhad a bhios so 'nar comas. A chum na criche so, thoir dhuinn cuideacha do Spioraid, a chum ar deanamh 'nar seirbheisich do Dhia, 'nar deisciobuil do Chrìosd, is 'nar n-oighreachan air glòir nèimh.

Buidheachas duit, O Dhe, arson do mhaithis duinn o chruinnich sinn an ceann a chéile 'sa mhaduinn. Leig anis air falbh sinn le d' bheann-acha; thoir gach aon againn dathigh tearuinte; gabh cùram dhinn trid na h oi'che; 's na leig dhuinn là no oi'che ar dleasnas duits' a dhi-chuimhneachadh. Fad uile làithe ar beatha, stiùr sinn le d' chomhairle, 's gabh cùram dhinn le d' fhreasdal. Dean gach aon againn feumail 'nar linn is 'nar ginealach 'sa bheatha so, is gabh sinn 'na dhéigh sin asteach gu beatha 's fearr.—Na nithe so, 's na h-uile ni eile chi thusa maith dhuinn, a thaobh cuirp no anama, tha sinn a' guidhe ann an ainm aon Mhic do ghràidh ar Tighearna, a theagaisg dhuinn a radh ann ar n ùrnuigh, *Ar n-Athair ata air neamh, &c.*

~~~~~

Urnuigh Mhaidne, arson Leinibh.

O DHE uile-chumhachdaich agus uile-thròcairich ! is tusa a chruthaich na h-uile nithe, 's a tha dh' oi'ch agus do là a' gabhail cùram dhiubh. Buidheachas duit a ghabh cùram dhiomsa feadh na h oi'che chaidh seachad, 's a thug mi gu là ùr ann an slainte 's ann an tearuinteachd.

Gleidh mi an diugh, O Dhe, o gach ni a dh' fhaodadh cron a dheanamh dhomh fein no corruich a chur ortsa. Gleidh mi o na h-uile peaca, 's gu sonraicht o mhionnaibh, o bhreugaibh, is o eucoir a dheanamh air neach sam bith.

Cuidich leam thusa mo Chrutha'ear, a chuimhneachadh ann an làitbhibh m' òige, 's a thoirt fanear gu bheil do shùil gach uair gam fhaicinn.—Thoir maitheanas domb, air sgà Chrìosd, anns gach ni san do chuir mi corruich ort cheana; agus cuidich-

eadh do Spiorad naomh leam ùmhlachd ni's fearr a thoirt duit as so suas.

Beannuich, O Dhe, mo chàirdean, is gu h-araid mo phàrantan. Dean mise am dhuine-cloinne dleasnach agus ùmhal doibh; is cuidich leam gràdh a bhi agam do na h-uile dhaoine eile, 's a dheanamh riu mar bu mhaith leam iasdan a dheanamh rium fein.

Tha mi toirt buidheachais duit, O Dhe, arson do mhaithis do 'n t-saoghal uile, 's a' guidhe gum bi thu tròcaireach do na h-uile dhaoine. Cliu dhuit arson do Mhic, arson do Spioraid, arson do shoisgeil, agus arson do fhreasdail. Dean taingeil mi arson gach ni thug thu dhomh cheana: 's deonuich dhomh fhathasd gach ni chi thu feumail air mo shon sa bheatha so, 's 'na dhéigh sin a' bheatha shiorruidh, air sgà Iosa Criosd; d' an robh, maille riutsa, 's ris an Spiorad naomh, an t-aon Dia, gach cliu agus urram, anis is gu siorruidh. *Amen.*

Urnuigh Fheasgair, arson Leinibh.

O DHE agus Athair neamhaidh, a ghabh cùram dhiom feadh an là an diugh agus feadh m' uile làithe, ciod a bheir mi dhuit arson t-uile thiolac-aibh? Buidheachas duit arson mo chruthachaidh, arson mo thearnaidh, ach gu sonraicht arson mo shaoruidh, le aon Mhac do ghràidh.

O maith dhomh, air a sgà-san, gach peaca 'san robh mi ciontach riabh, ach gu h-àraid air an là 'n dingh. Tha mo lochda lionmhor, ann an smaointe, focal, agus gnìomh: a Dhe bi tròcaireach dhomhsa peacach!

Cuidich leam, O Dhe, eolas a ghabhail ortsa ann an làithibh m' òige; gluasad ann a t-eagal is

ann ad ghràdh, is do thoil a dheanamh le-m' uile chridhe. O deonuich dhomh gràs agus còmhna do Spioraid, gum sheòladh is gum chuideachadh, anns na h-uile ni bhios taitneach leatsa a dheanamh am fad is beo mi.

Tha mi guidhe gun cuidich thu leam do ghnà bhi cuimheach gu bheil bàs, breitheanas, agus bith-bhuantachd a' feithe rium; 's gun dean thu glic mi gu bhi ri grad-ullachadh air an son; o nach 'eil fios agam cò an là no an oì'che sam bi mi air mo ghairm d'an ionnsuidh.

Beannuich, O Dhe, mo chàirdean, agus na h-uile dhaoine, ach gu sònraichte mo phàrantan. Cuidich leosan an dleasnas a dheanamh dhomh-sa; agus cuidich leamsa bhi ùmhal agus dleasnach dhoibhsan. Na leig dhomh a' bhi am nàmhuid do neach sam bith; ach cuidich leam maitheanas a thoirt seachad anns gach eucoir, a chum as gum faod dòchas a bhi agam gun toir thusa maitheanas domh fein trid Chrìosd.

O Thighearna, ghabh curam dhiom feadh an là, thoir dhomh tearuinteachd agus tàmh feadh na h-oì'che; 's cuidich leam bhi cuimhneach ortsa nuair a dhùisgeas mi 'sa mhaduinn. Gabh cùram dhiom am fad is beo mi; is deonuich dhomh na nithe sin a chi thu feumail do m'anam agus do m' chorp, gus an gabh thu mi fadheoidh asteach do d' rioghachd, air sgà Iosa Crìosd: agus anns an dòchas so, do'n Athair do'n Mhac is do'n Spiorad naomh, gun robh cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal.

Amen.

Del. 23rd 1868
Jany 10th 1869 — *March 6th 1870*
Septr 18th 1870 *Feb^r 18th 1872*
Urnuigh Mhaidne, arson Teaghlaich.

O THIGHEARNA Dhe, uile naomha! tha sinne do chreatuirean truagh a' tairgseadh, air maduinn an

là so, teachd am fagus duit ann an ainm aon Mhic do ghraidh, a dh' iarruidh do thròcair, is a dh' aideacha do mhaithis. O deonuich, 'nuair a tha sinn a' teachd am fagus duit le 'r beoil, nach bi ar cridheachan fuar no fada uait; ach gun toir sinn aora dhuit ann an Spiorad is ann am firinn, leis na h-uile urram diadhaidh agus muinighinn.

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm gun d' thug thu tearuinte sinn roi dhorchadas agus roi chunn-arta na h oi'che, 's gu bheil sinn beo air maduinn eile, air ar cuairteacha led' chaoimhneas gràdhach. Luidh, choidil, agus dhùisg sinn; a chionn gun do chum Dia gu caomh suas sinn. Air an aobhar sin ni sinn ar n-urnuigh riut gu moch, is thig sinn le 'r n-iobairt bhuidheachais a t-fhianuis.

Tha fios againn nach Dia thusa le 'm miann an tole, 's nach seas an t-amadan ad' làthair; is air an aobhar sin tha sinn a' tairgseadh ar làmhnan a nigh-eadh ann an neo-chiont, an uair a tha sinn a' gabhail os laimh t-altair naomh a chuairteachadh. O cruthaich fein annainn cridheacha glana 's athnuadhaich spiorada ceart an taobh astigh dhinn, a chum as gum biodhmaid iomchuidh air teachd am fogus duitsa, O a Rìgh nan naomh!

Tha sinn ag aideacha' gun d' fhuair ar n-aingidheachd gu bitheanta buaidh oirn, 's gun d' fhàs sinn buailteach do d' dhiombsa agus do d' chorruich. Ach tha sinn a' guidhe, agus a' gabhail dòchais, nuair a tha sinn a' pilleadh do t-ionnsuidh le bròn agus le aithreachas, gun dean thu iochd oirn air sgà Iosa Criosd, is gun deonuich thu dhuinn do thròcair is do mhaithanas. Gabh, tha sinn a' guidhe, ri 'r n-aithreachas, ri 'r n-aoradh, agus ruinn fein, air maduinn an là so; oir tha sinn a' tairgse sinn fein thoirt suas duitsa, an Dia d'am buin sinn; a chruthaich, a cheannuich, 's a chum beo sinn, 's aig am bheil, air an aobhar sin, còir oirn fein agus air ar seirbhis.

Air an là so, tha sinn, O Dhe, 'gar cur fein air do chùram; 's a' guidhe trid an iomlain deth, gu faigheamaid stiùradh agus tearna do fhreasdail.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile d'ar gnothaiche saoghalt agus d'ar saothair; bi thusa maille ruinn anns na h-uil obair laghail, is cuidich leinn a bhi dicheallach ionraic agus treibhdhireach, anns gach dreuchd agus inbh 's an d' rinn do fhreasdal ar suidheachadh. Tha sinn a' tairgseadh thusa chur romhainn anns gach ball, agus a' guidhe gun stiùr thu sinn le d' chomhairle, 's gun soirbhich thu leinn le d' bheannacha.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile do làithibh ar feuchainn agus ar feumalachd 'sa bheatha so; O cuidich leinn gach cothrom agus tàland a chuir thusa 'nar làimh a dheagh bhuileacha, 's a bhi ni 's dùrachdaiche chum do ghloir fein is leas ar co-chreatuirean a chur air aghaidh. Sruthadh ar nuile ghniomharan o ghràdh do Dhia 's o ghràdh do dhaoinibh, 's na biodhmaid ciontach ann an ni sam bith a thoilleadh achmhasan duinn o'r coguis air teachd na h oi'che.—A chum na criche so, gleidh thusa sinn o shlighe gach buairidh; no thoir dhuinn gràs gu cathacha na aghaidh, no dorus gu teich-eadh uaithe. Cha'n'eil earbs' air bith againn as ar neart fein; ach tha ar n-earbsa gu leir, O Dhe, a' còmhna agus gràs do Spioraid, trid Iosa Criosd ar Tighearna.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile do làithibh ar cùram, 's gun am fios is lugha againn ciod a dh' fhaodas tuiteam amach no tachairt duinn d'a thrìd. Ach tha fios agads, O Dhe, air na h-uile nithe, oir tha iad uile fo d' stiuradh: is air an aobhar sin tha sinne 'g iarraidh gun bhi ro-chùramach no iom-guineach mu ni sam bith, ach anns na h-uile nithe, le ùrnuigh agus le achuinge, bhi deanamh ar guidhe aithnichte dhuitsa. O! ma 's e do thoil e, thoir dhuinn dol roi an là so ann an sìth agus ann an cofhurtachd. le dealra do ghnùis air a thogail air ar n-anamaibh. No, ma chi thu iomchuidh trioblaid no deuchainn sam bith a leige nar rathad, deonuich gum bi gach ni a thachras duinn air a naomhacha dhuinn, gun sealbhuich sinn ar n-anama le foighidinn, 's gum bi cofhurtachd an Spioraid

agus sìth Dhe, trid Iosa Criosd, a' sior ghabhail còmhnuidh an taobh astigh dhinn.

Tha sinn a' tionsgnadh air là eile, a bheir sinn an urrad sin ni 's dlùithe air an là dheireannach is air an t-siorruidheachd shòlasach sin a thig 'na dhiaigh: O teagaisg dhuinn ar n-uile làithean àir-eamh, a chum as gun socraicheamaid ar cridheachan air fìor ghliocas! Cuidich leinn dleasnas gach aon là a dheanamh 'na là fein, is buanacha mar sin gu treibhdhireach gus an tig ar n-atharracha. Cuidich leinn gu h-àraid a bhi fad an là so ann a t-eagal is ann a d' dheadh-ghean, 's ar n uile smaointe, bhriathra, agus ghnìomhara bhi chum do ghloir. O! na ceil oirn do thròcair, no mothacha sòlasach air do làthaireachd. Deanadh do fhreasdal an diugh ar dion, do Spiorad ar stiuradh, agus do ghràs ar còmhnaidh!

Maille ruinne, biodh uile theaghlaiche na talmhainn air an toirt gu eolas an aon Dia, 's aon Eadar-mheadhonair, Iosa Criosd. Maille ri sochairibh cruthachaidh agus freasdail, thoir dhoibh, a Dhia, sochaire na saorsa, 's craobh-sgaoil 'nam measg solus agus slainte do shoisgeil. Mar so, biodh Iosa Criosd 'na sholus a shoillseacha nan uile chinneach, is 'na ghloir do d' phobull Israeil.

Deonuich gum bi sinne, anns na rioghachdaibh so air an do dhealraich Grian na fireantachd, cùramach gu gluasad ni 's mò 's ni 's mò mar is cubhai' do chloinn an t-soluis, is a' cur cùl ri oibribh neo-tharbhach an dorchadais.—A chum na crìche so, biodh ar rìgh agus ar luchd-riaghlaidh air an riaghladh leatsa. Comhairlich luchd ar comhairle, teagaisg luchd ar teagaisg, is bitheamaid gu leir air ar teagasg le Dia.

Tha sinn a' guidhe gum faigh ar coimhearsnaich agus ar càirdean cuid de na sochairibh aimsireil agus spioradail a tha sinn a' guidhe air ar son fein. Tha siun a' guidhe gum fàs ar naimhde 'nan càirde dhuitsa agus dhuinne, 's gun oibrich thu anns gach aon againne deagh-thoil do na h-uile dhaoine, le dùrachd agus dicheall, co fad

as a dh'fhaodas sinn, gu n leas a chur air aghaidh. Comas air bith a bheir thusa dhuinn gu maith a dheanamh air cuirp no anama dhaoine, tha sinn 'ga mheas mar onoir, 's ag iarraidh a bhuileacha mar stiubhartachd.—Gabh cùram do'n uireas'ach agus do'n easlainteach, is tagair cùis gach neach a tha fulang air sgà na còrach. Bi ann ad charaid do'n choigreach, ann ad chultaic do'n bhantraich agus do'n dilleachdan, is tròcaireach a reir am feum do gach neach ann ad theaghlach mòr air thalamh.

Anis, O Thighearna, éisd agus beannuich sinn, air sgà Iosa Crìosd, a theagaisg dhuinn a radh, *Ar n-Athair ata air neamh, &c.*

Urnuigh Fheasgair, arson Teaghlach.

O DHE uile-mhaith agus uile-thròcairich! tha sinne teachd do t-ionnsuidh mar chloinn a chum an Athar: a' creidsinn gu bheil thu uile-chomasach, uile-ghlic, agus uile-ghrasmhor; 's gur ann duit a bhuineas na h-uile saoghal agus na h-uile nithe. Tha sinn air an aobhar sin a' teachd do t-ionnsuidh arson gach ni tha feumail duinn a chum beatha agus diadhachd.

Ach ciod sinne, no ciod e ar teaghlach, gun tugadh an Dia sin a chruthaich neamh agus talamh, 's a tha riaghladh nan uile shaoghal fanear sinn! Tra sheallas sin air na speuran, obair do làmh; air a ghealaich is air na reultan a dh'òrduich thu; dh'fhaodadh eagal a bhi oirn gum bitheamaid fein air ar leigeadh air di-chuimhn, mur biodh ar fiosrachadh air do mhaitheas, co maith ri t-fhocal ag innse dhuinn gu bheil do fhreasdal co faicilleach mu thimchioll gach aon againn as ge nach biodh an earbsa riut ach sinn fein amhain.

Cia iongantach, O Dhe, an cumhachd sin leis an do chruthaich thu air tùs, is leis am bheil thu fath-

asd a' cumail suas an domhain is gach creatuir a tha 'ga àiteacha! Cia iongantach an t-eolas agus an gliocas a tha toirt fanear cor gach aon de na h-uile ghnè chreatuirean a rinn thu! 's cia saibhir am maitheas a tha fritheala d' am feum air gach trà, 's a' sàsucha miann gach dùile bheo air bith! Cò rannsuicheas, O Dhe, do bhuaidhean, no thuigeas do mhòrachd! tha do thròcair air a sgaoileadh thar t-uile oibre!

'Se saibhreas do mhaithis agus do thròcair, O Dhe, a chum gu bheil peacaich mar sinne, air an caomhna gu ruig an t-àm so, 's gu bheil sinn anis a' cuairteacha caithair nan gràs, an àite bhi air bhall-chrith aig cathair a' bhreitheanuis. Nam buineadh tusa ruinn mar a thoill sinn, an àite gach cofhurtachd agus dòchas ata againn, bha sinn fada roi n àm so a' giulan do chorruich ann an dòrainn shiorruidh.

Ach cliu do t-ainm nach ann mar Dhia dioghalt-ais agus breitheanais a rinn thu thu fein aithnichte dhuinne, ach mar Dhia iochdmhor agus tròcaireach, aig nach 'eil tlachd air bith 'nar bàs, ach leis an àill gum pilleamaid le aithbreachas, agus gum bitheamaid beo. Mar so cuideachd tha thu air do leige ris duinn ann a t-fhocal, mar Dhia a ghràdhaich an saoghal co mòr as gun do chuir thu t-aon-ghin Mhic d'a ionnsuidh, a chum as co air bith a chreideadh ann nach rachadh iad am mugha, ach gum faigheadh iad a' bheatha mhaireannach.—Tha sinne, O Dhe, a' creidsinn; neartuich thus' ar creidimh; is cuidich leinn gabhail ri Iosa Criosd mar Phrionnsa agus mar Shlanui'ear, a thoirt duinn maitheanais peacaidh agus beatha. Tha sinn a' deanamh gairdeachais gun d' thainig e ionnsuidh an t-saoghail a chum na crìche so; gun d' thug e dhuinn eisem-pleir co naomha, teagasg co oirdheirc, miorbhuile co glormhor, is iobairt co foghainteach. Tha sinn a' deanamh gairdeachais 'na aiseirigh, 'na eadar-ghuidhe, 'na Spiorad a chuir e ionnsuidh an t-saoghail, is 'na ghealla fein ri teachd aris air an là dheireannach. O gum bitheamaid air ar firinneacha

trìd creidimh annsan, is sìth againn ri Dia air sgà iobairt-réitich air a chrann-cheusaidh !

Maith dhuinn, O Dhe, air a sgà-san, ar n-uile pheacaidh, 's gu sonraichte gach nì a chunnaic do shùil am mearachd an diugh 'nar cridhe no 'nar giulan. A nochd gabh ruinn gu tròcaireach, is beannuich sinn; oir tha sinn gar toirt fein suas duit: a guidhe gum bi thu ad Dhia agus a t-Ath-air dhuinn; gum bi do mhac 'na Phrionnsa is 'na Shlanui'ear dhuinn; 's gum bi do Spiorad duinn 'na fhear-naomhachaidh, na fhear-teagaisg, 'na fhear-stiuraidh, 'na fhear-cuideachaidh, is 'na fhear-cofhurtachd.

Maille ri'r n-achuinge, tha sinn a' cur suas ar molaidh do 'n Dia sin a bha leinn fad ar beatha, 's gu h-àraid air feadh an là'n diugh. O'n mhaduinn gu ruig an oi'che, mheal sinn sòlas, tearuinteachd agus cofhurtachd; agus so uile o'n Dia sin o'n tig gach aon tabhartas maith agus foirfidh.

Ma shoirbhich sinn an diugh 'nar gnothaichibh laghail, no ma bha saothair ar làimh an tombas air bith air a bheannacha, do t-ainmsa mhàin, O Dhe, gun robh an cliu. Ma thainig sinn trìd là eile saor o dhochann agus o chunnart, le slainte cuirp is le subhachas inntinn; dhuitsa O Dhe, a t-aonar buinidh am buidheachas. Gu h-àraidh, ma sheachainn sinn peaca sam bith no buaire, no ma fhuair sinn buaidh air ana-miann air bith; ma bha sinn air ar gleidhe gun tuiteam an cionta mhaslach sam bith, 's air ar cumail o uabhar, o fheirg is o iomguin; do 'n aon Dia ghlic, an Slanui'ear, gun robh an cliu agus am moladh !

Coigil sinn, tha sin a' guidhe, O Thighearna, gu là eile. Dion sinn o gach dosgaich trìd na h-oi'che, 's naomhaich ar codal agus ar fois duinn; a chum as nuair a dhùisgeas sinn 'sa mhaduinn ann an slainte, gun toir sinn an sin is gu bràth mola dhuit. —O deonuich gum faighear sinn air crìoch gach là a' bàsacha do'n t-saoghal so, d'a shòlais, d'a bhuannachd, agus d'a onoir; a chum as, nuair a thig an t-àm, nach bi iomguin no eagal oirn fhàgail.

'S mu thimchioll ar n atharrachaidh as an t-saoghal so, tha sinn a' guidhe, O Dhe, gun òrduich thu gun tachair sin an uair 'sam bi sinn deas fa chomhair. Anns an uair dhéuchainnich sin, biodh ar n obair crìochnaicht, ar rèite deanta, ar creideamh beo, 's ar gràdh laiste; 's ann an gleachd ri rìgh nan uabhas, O deonuich dhuinn còmhna treun do Spioraid, a chum ar saoradh o gach uabhas agus amharus mu thimchioll ar staid shiorruidh, agus buaidh, is tuille 's buaidh thoirt duinn trid Iosa Crìosd, a chum as gum bi sinn gu siorruidh maille ri'r Tighearna.

Dh' àithn thu dhuinn, O Dhe, ar n-ùrnuigh, ar n eadar-ghuidhe, 's ar buidheachas, a chur suas arson nan uile dhaoine. Thigeadh na h-uile dhaoine, ionnsuidh na firinn mar ata i ann an Iosa! Craobhsgaoil do shoisgeul, sàbhail do phobull, agus beannuich t-oighreachd. Gabh cùram d'ar rìgh agus da'r dùthaich, is thoir stiuradh de luchd ar riaghlaidh. Pill uainn na breitheanuis a tha 'n tòir oirn, is dòirt air na h-uile dhaoine Spiorad ùrnuigh agus aithreachais. Gabh truas do gach aon ann an trioblaid, is naomhaich dhoibh an anshocair, Bi tròcaireach d'ar coimhearsnaich agus d'ar càirdibh. is dean ar naimhdean rèidh ruinne agus riutsa. Dean tighean nan uile Chrìosduidhean nan tighean ùrnuigh, is tog dealra do ghnùis air gach neach a tha gu dùrachdach ag iarraidh t-aghaidh.

Beannuich sinne leis gach rogha beannachaidh ann an Crìosd, is naomhaich dhuinn gach staid am bheil no sam bi sinn anns a' bheatha so. Tha ar n uil achuinge ar n-uil' anfhainne, 's ar n-uile uireasbhuidh, O Dhe, aithnichte dhuitsa; seall ann an iochd air do chreatuiribh truagh, a tha gan toirt fein suas duit, is gam fàgail air do chùram; is thoir freagra g'ar n ùrnuigh ann an sith, o rìgh-chathair do thròcair, air sgà Iosa Crìosd ar Tighearna; d'an robh, maille riutsa, 's ris an Spiorad naomh, an t-aon Dia, agus ar Dia-ne, gach cliu agus urram, fad saoghal nan saoghal, *Amen.*

May 3^d 207 1868

Jan. 31st 1869

Jan. 5th 1869

Urnuigh mhaidne, arson Teaghlaich.

O DHE glormhoir, shiorruidh, agus bheannuicht!
o'm bheil na h-uile sonas agus beannachd a' sruth-
adh anuas; tha sinne do chreatuirean ag iarraidh
sinn fein a thaisbeanadh ann ad làthair, leis gach
uile urram agus irisleachd, trid Iosa Criosd ar n
Eadar-mheadhonair. O! seall oirn ann an iochd,
mar is gnà leat a dheanamh air a mhuinntir sin aig
am bheil gràdh do t-ainm, is leis an àill do thoil-
eachadh.

Leis an dùrachd is leis an taing is mò, tha sinne,
le aon ghuth agus le aon chridhe, toirt cliu do t-ainm
àrd agus urramach, arson tròcair agus tearuinteachd
na h oi'che chaidh thairis, is arson comas a bhi
againn air a' mhaduinn so cathair nan gràs a chuairt-
eacha.—'Nuair a smaointicheas sinn air coilion cun-
nart d'am bheil sinn buailteach feadh na h oi'che;
air coilion ni tha feumail gu aon oi'che fhàgail fois-
tineach; is air co chosail is a tha an cadal is sèimhe
ris a' bhàs; O cia mòr an gràdh, an taing, agus an
t-iongantas, leis am buin e dhuinne cliu thoirt do
ainm an Dia a chum beo sinn! Cia mòr do chùr-
am mu'r timchioll, O Thighearna! 'Nar luidhe
agus 'nar n éirigh tha thu ghnà maille ruinn, is tha
do chaoimhneas gràidh gach maduinn ùr dhuinn

Cia taitneach tha ar staidne, seach mòran d'ar co-
chreatuirean! Cia lionmhor iadsan air an oi'che
chaidh seachad a choidil codal a' bhàis, is nach faic
gu bràth tuille solus na gréine! 's cia lionmhor iad-
san a bha air an cràdh le tinneas agus le péin, a'
tionndadh air an leabaidh, gun fhios gu teachd an
là; an trà fhuair sinne slainte, tàmh, agus tearuin-
teachd! Air a shon so, gu ma beannuichte gun
robh Dia ar slainte, d'am buin teasairginn o'n bhàs,
agus a nochd a chàirdeas duinne!

Tha ar n-anama, O Dhe, air an cràdh gu geur,
an uair a smaointicheas sinn cia di-chuimhneach a
bha sinn ortsa, 's cia olc a dhiol sinn gach comaine

phrìseil a fhuair sinn. O cia beag d'ar beatha ghoirid a bha air a buileachadh ann ad sheirbhis-sa, no chum do ghloir, ge d' bu dligheach dhuit an t-ìomlan, agus siorruidheachd uile, bhi air a buileachadh ann ad mhola! Cia mòr d'ar beatha fhaoine, a rinn sinne mòran ni b'fhaoine, le'r giulan amaideach agus peacach! Cia tric a rinn sinn dearmad ortsa 's air ar dleasnas, agus a thug sinn easumhlachd do d'lagh naomha! Cia fuar a bha ar gràdh dhuit, cia fàilneach ar togradh ann ad dhiaigh, cia neo-shuidhichte ar gluasad maille ruit, gun bhi fàs ann an gràs no ann an naomhachd mar bu chòir dhuinn!

Maith dhuinn, O Dhe, air sgà Chrìosd, ar n-uile pheacaidh, dearmaid agus deanadais; is bi rèidh ruinn annsan a bhàsaich arson ar sìth, agus a tha ri sior-eadar-ghuidhe air arson. O tog oirn solus do ghnùis, is bi trècaireach, suidhich do shìth 'nar cridheachaibh, is biodh cofhurtachd ar Dia dhuinne 'na spionnadh agus 'na aoibhneas!

Buidheachas duit, O Dhe ge d' fhaoda tu fada roi an àm so ar gearradh sìos, mar dhaoine bha cur dragh air an talamh, gidheadh gun do bhuaanaich thu sinn fathasd ann an staid deuchainn agus dòchais: gu bheil cothrom againn fathasd ar mearachdan a leasachadh, agus aithreachas treibhdhireach a dheanamh arson ar n eas-umhlachd; a chionn gu bheil Crìosd fathasd a' tagradh ar cuis aig deas-laimh an Athar.

Ach cia fhad a mhaireas an cothrom àghlmhor so, no bhios ar ceutfaidh agus ar slaint air am buanaicha leinn, a chum ar n-ùine a dheagh-bhuileacha, cha'n 'eil fios againn. Seadh, cha'n eil fios againn ciod a dh' fhaodas an là so fein a thoirt mu'n cuairt, no nach e an là ma dheire dhuinn air thalamh. O gun deanadh na smaointe so ar n-anam a dhùsgadh suas gu deasacha le cùram arson na siorruidheachd sin a tha, là an diaigh là, a' teachd ni's faigse dhuinn! O gum bitheamaid anis glic; gun deanamaid na h-uile dicheall gu ar gairm is ar taghadh dheanamh cinnteach, is gum bitheamaid cuimheach air ar crìch dheireannaich!

O Dhe nan uile ghràs, dean thusa air sgà Chrìosd, enideacha do Spioraid a thoirt duinn, a chum as gum bi sinn air ar beothachadh ann an slighe t-àitheantan. Aom ar cridheachan a chum do reachd, air chor as gu'n coimhid sinn e gu là ar crìche, le dicheall agus le treibhdhireas. Cuidich leinn ar gràdh dhuits' a dhearbhadh, le bhì gluasad a reir do shoisgeil, le bhì toirt gràidh do aon a chéile, 's le deadh rùn eadhon d'ar naimhdibh; a chum as mar sin gum bi sinn 'nar cloinn d'ar n Athair nèamhaidh, a tha toirt air a ghréin éiridh air an olc is air a mhaith, agus 'nar deisciobuil do'n Ti sin a bha a' sior-dhol mu 'n cuairt a' deanamh maith, 's a bhàsaich ri ùrnuigh arson a naimhdean.

Tha sinn ag iarraidh an deagh rùn so do na h-uile dhaoineibh a thaisbeanadh, le'r n achuinge chur suas ri Dia, Athair caomh na n-uile, arson an sonais agus an slainte. Is tus', O Dhe! Athair nan uile; ach cia mòr a chuid de d' theaghlach a tha aineòlach ort, is aig am bheil an inntinn air a dalladh, air chor as gu bheil iad gun Dia, gun Chrìosd, agus gun dòchas anns an t-saoghal! O Thusa dh' àithn do'n t-solus dealradh an toiseach amach a' dorchadas, dealruich 'nam measg le d' shoisgeul, a thoirt doibh eolais ort fein ann an Iosa Crìosd, an fhirinn agus a' bheatha. Cuir casg air na h uile mearachd agus mealltoireachd a tha chean an' aghaidh an t-soisgeil, agus soirbhich le rioghachd an Tighearna.

Tog suas t-Eaglais 'nar measg-ne, soirbhich le'r luchd-teagaisg, is beannuich ar rìgh agus ar n-uachd-arain. Beannuich gu h-àraidh ar càirdean, ar luchd-daimh, is ar luchd-eolais. Biodh iad uile 'nan càirdean is 'nan cloinn do Dhia, trid Iosa Crìosd. Soirbhich leo 'nan gnothaicheibh laghail, ach gu h-àraidh ann an cùis an anama. Thoir dhoibh na chi thu maith dhoibh anns gach staid an' so, agus 'na dhéigh so a' bheatha shiorruidh. Biodh do làmh an taice ri luchd na h-easlainge, 's thoir crìoch shona d'an uile àmhgharaibh. Thoir còmhna do'n mhuinntir a tha gam buaireadh, fuasgla do'n mhuinntir a tha ga'n sàruchadh, is gairdeachas do'n

mhuinntir a tha ri bròn, arson an lochda fein, is lochda dhaoin eile.

Beannuich, a Dhe, an teaghlach so, 's gach neach ata ann, de gach aois agus inbh. Dean faire tharuinn, O Athair thròcairich, trid an là, is gleidh sinn o gach olc, araon o aingidheachd agus o fhulangas. Cuidich leinn sinn fein a ghiulan gu faicil-leach anns an t saoghal, is anns na h-uile gnothach, cuideachd, agus coluadar, sinn fein a choimhead le cùram diadhaidh. Cuartaich sinn le t-fhàbhar mar le sgéith; ullaich sinn arson do thoil a dheanamh le dùrachd, agus a ghiulan le foighidinn. Neartuich sinn an aghaidh buairidh, is cum suas sinn do ghnà 'nar n ionracas: a chum as fadheoidh gum meal sinn aoibhneas ar Tighearna.—Air a sgà-san, O Dhe dean air arson oscionn na 's aithne dhuinn iar-ruidh no a smaointeachadh: agus do t-ainm àrd agus urramach, Athair, a Mhic, agus 'a Spioraid, gun robh gach cliu agus mola, fad saoghal nan saoghal. *Amen.*

Urnugh Fheasgair, arson Teaghlaich.

O DHE ghlomhoir agus shiorruidh! is tusa Crutha-
a' ear nèimh agus talmhainn, an t-Athair uile-chumh-
achdach. Is tu cuideachd Athair ar Tighearna
agus ar Slanu'ear Iosa Criosd, is anns an dàimh
shòlasaich so, tha sinne 'g iarraidh teachd am fogus
duit, O Dhe nan uile ghràs agus nan uile chof hurt-
achd; a chruthaich, a bheathaich, a shaor, is a chum
gu ruige so beo sinn.

Mar a theagaisg thu dhuinn ann a t-fhocal an
seol air am bheil thu a' rèiteacha' saoghail chiontaich
riut fein trid aon Mhic do ghràidh, tha sinne, do
chreatairean truagh agus peacach, ag iarraidh
teachd air an t-seol iongantach agus thròcaireach
sin am fagus duit. O! thigeadh ar n ùrnugh ann

ad làthair mar bholtrach cùbhraidh, is biodh ar n-iobairt f'heasgair taitneach leat, air sgà' Iosa Crìosd ar n'Eadar-mheadhonair.

Gu ma beannuichte gun robh t-ainm, O ùghdair gach maithis agus tròcair, arson tearuinteachd agus tiolacan là eile air thalamh. Is tusa thug air teachd astigh na maidne 's dol amach an f'heasgair gairdeachas a dheanamh tharuinn: agus is i do làmh mhaith a thug tearuinte sinn gu crìch an là. Gu ma beannuichte gun robh t-ainm nach d' thainig dosgaich air bith oirn, gu'r bacadh o chruinneacha mar so le sòlas aig stol do choise.

Cliu dhuit arson ar slainte, ar sìth, ar teachdan-tìr agus ar trusgain; arson ar càirdean, ar cuid-eachd, is gach nì eile tha fàgail ar turais tre an t-saoghal so sòlasach agus taitneach. Osciunn gach nì, tha sinn a' toirt buidheachais duit arson Iosa Crìosd, is arson uile shochairdean an t-soisgeil. Tha sinn a' toirt buidheachais duit arson t'fhocail, arson do Spioraid, arson meadhona nan gràs, agus dòchas na glòire.

Ach an uair a tha sinn a' cliuthachadh do mhaithis, O Dhe, tha sinn 'gar dìteadh fein. Cia olc a bhuilich sinn do thiolaca; 's cia beag a dhrùigh do mhaitheas air ar cridheachan O! maith dhuinn co dearmadach as a bha sinn ortsas, 's air leas ar n-anama neo-bhàsmhor fein; co olc as a dhiol sinn gràdh ar Fir-shaoruidh, agus saothair an Spioraid: is co neo-fhreagarach as a bha ar caithe-beatha d'ar dleasnas, d'ar dòchas, d'ar mòide, d'ar n-eolas agus d'ar n-aidmheil. Tha ar peacaidh ro-lionmhor agus antromach; O biodh iad air am maitheadh dhuinn, air sgà' fearta fola Chrìosd, a ghlanas o gach uile pheaca!

Mar tha gach aon là a' feuchainn gu bheil thusa, O Dhe, tròcaireach; is amhluidh a tha gach aon là a' feuchainn cuideachd gu bheil sinne aingidh agus amaideach. An diugh fein, cia iomad nì a dhearmaid sinn bu chòir dhuinn a dheanamh; is cia iomad nì a rinn sinn, an smaointe, focal agus gnìomh, bu chòir dhuinn a sheachnadh. Thoir

maitheanas duinn, O Athair, is thoir mothacha sòlasach d'ar coguisibh gu bheil thusa, trid Iosa Crìosd, an réite ruinn.

Deonuich dhuinn a nochd luidhe sìos ann an sìth ri Dia, 's ann an réite 's an rùn maith do na h-uile dhaoine. Biodh ar codal foistineach; biodh ar dùsga sìochail. Coimhid sinn o uile uabhasaibh na h-oìche, 's fo sgàil do sgéith thoir tearuinteachd dhuinn fein is do gach ni a bhuineas duinn.

'S an uair tha dorchadas oìche 'n déigh oìche ag iadha mu'r timchioll, O deonuich gum bi sinn gach là is oìche 'gar n-ullacha' fein le tuille 's tuille dùrachd, arson oìche bàis agus la breitheanuis! Gu ma h-e ar dicheall thar gach ni gum faigh sinn an so sìth, agus an sin slainte uaitsa! Tha t-fhocal ag innse dhuinn gum bi mòran a ghuidheas anns an là sin gun deanadh na creagan agus na sléibhteann tuiteam orra, 's am falach' o ghnùis a Bhreithe 's o fheirg an Uain.—'S am bi neach air bith againne 'san àireamh thruagh sin?—Nior leige Dia!

A chum as gun seachnamaid a' chrìoch eagallach so, cuidich leinn a bhi gu tric 'gar rannsacha' fein, agus a' feuchainn ar staid. Na leig dhuinn sinn fein a thoileachadh le tomhas air bith de naomhachd goirid air na tha do shoisgeul ag iarruidh, no ni sam bith a cheadacha dhuinn fein, ach ni a cheadaicheas do shoisgeul duinn, an uair a bhitheas sinn air ar feuchainn leis aig cathair a bhreitheanuis.— O Thusa d'an leir na h-uile nithe, rannsuich agus fìdir sinn; feuch dhuinn slighe aingidh sam bith ata annainn; pill sinn uaithe; agus stiur sinn as so suas ann an slighe na beatha maireannaich. Mar sin, an uair a thig là, is oìche, is aimsir gu crìch, 's a bhios an saoghal a' leaghadh sìos 'na lasair, faodaidh sinne ar cinn a thogail suas le gairdeachas, a chionn gu bheil aimsir ar saoruidh an sin am fogus.

Arson gach ni tha ri tachairt duinn gu ruige sin, dean thusa, Dhe, ar n-ullachadh. Na buin uainn do chaoimhneas gràdhach, sòlas do làthaireachd, no còmhna do Spioraid. Na leig le'r naimhdibh spioradail, no le 'r n ana-miannaibh fein ar tarruing

uaitsa; 's na leig le buaireannaibh an t-saoghail no a pheacaidh, ar mealladh. C' arson a bhios comunn againne ri peacadh, a chuir ar Slanu'ear gu bàs; c' arson a bhios gràdh againn do'n t-saoghal, a thug fuath d'ar Tighearna?—O! naomhaich dhuinn t-uile fhreasdal, socair no docair ga 'm bi e; is deanadh gach ni a thachras duinn ar toirt ni 's dlùithe 's ni's dlùithe dhuitsa! Gheall thu gu'n oibricheadh na h-uile nithe le chéile, chum leas na muinntir a bheireadh gràdh dhuit: O biodh againne do ghnà fianuis 'nar cridheachaibh fein gu bheil còir againn air a ghealla so!

Amhaire ann an iochd, O Dhe, air an t-saoghal uile. Biodh an fhirinn, mar ata i ann an Iosa air a leigeadh ris do na h-uile dhùthaich is do na h-uile dhaoine; 's biodh gràs, tròcair agus sìth air am meudachadh do gach neach a tha gràdhachadh an Tighearn Iosa Crìosd an treibhdhireas!

Bi tròcaireach do na rioghachdaibh so. Buanaich leinn na sochairean a tha sinn a' mealtuinn, is cum uainn na breitheanais a tha sinn a' toilltinn. Gu ma fearr leat ar leasacha na ar sgrios; 's gun deanadh t-fhoighidinn ar stiura gu aithreachas!—Beannuich ar rìgh, agus deonuich r'a linn gum bi againn sìth agus pailteas. Stiùir àrd-chomhairle na rioghachd, gum bi iad a' sìor chur air aghaidh leas a phobuill. Thigeadh aingidheachd nan aingidh gu crìch, ach daighnich agus soirbhich le daoine còire. Soirbhich le d' shoisgeul, is beannuich saoth-air na muinntir a tha 'ga fhrithealadh.

Cuimhnich air ar càirdean is air ar luchd-gaoil leis a ghràdh sin a thug thu do d' mhuinntir fein. Deonuich gum bi iad ann an àireamh do chloinne, 's gum bi an giulan do ghnà mar is cubhaidh do chloinn De. Gabh truas de gach neach ann an àmhghar; saor am bochd; cuidich an dilleachdan, is thoir dìon do gach neach a chuireas annad a dhòchas.

Eisd, a Dhe, ar n-urnuigh, gabh uainn ar buidheachas, is gabh air do chùram sinn fein, a reir saibhreis do ghràis ann an Iosa Crìosd: agus dhasan a tha comasach air ar gleidhe gun tuisleadh, agu

air ar taisbeana fa dheire gu neo-lochdach ann am fianuis a ghloir, le anabharr aoibhneis,—do'n aon Dia ghlic ar Slanu'ear, gun robh gloir agus urram agus cumhachd agus buaidh, fad saoghal nan uile shaoghal. *Amen.*

1867 Sam. 1860
12 " 1869 Sam. 1870
URNUIGH *Mhaidne, arson Teaghlaich.*

O DHE uile chumhachdaich agus uile-ghràsmhoir, a tha, a bha, agus a blitheas! Is tusa Rìgh nan uile rìghrean, agus Tighearna nan uile thighearnan. Is ann duit a bhuineas do gach glùn lùbadh, is do gach anam aoradh agus urram a dhìoladh. Tha thu uile-làthaireach agus uile-fhiosrach, a' lionadh nèimh agus talmhainn, 's a' faicinn an aingidh agus an fhirein; is tha eadhon smaointe diomhair a' chridhe ruisgte ann a t-fhianuis.

Tha aobhar againne, O Dhe, nàire bhì oirn ar sùil a thogail suas riut; oir tha ar n-aingidheachd air teachd thar ar ceann, is ar n-easontas air fàs suas gu ruig na nèamha. Tha aobhar againn ar làmh a chur air ar beul, agus ar beul 'san duslach, is glaodhach amach, neo-ghlan. Ma thagras tusa ruinn, cha 'n urra sinn freagra thoirt duit arson aon ann am mìle d'ar lochdaibh. Le peaca gin agus gnìomh, tha sinn gu h iomlan mi-naomh agus gràineil ann ad shealla-sa; gun fhallaineachd air bith annainn, o mhullach ar cinn gu bonn ar coise.

Ghineadh sinn, O Dhe, ann am peaca, 's chaith sinn ar beatha ann an amaideachd is ann an aingidheachd. Bha sinn aineolach agus di-chuimhneach ortsa, mar dhaoine aig nach robh Dia air bith anns an t-saoghal. Bha ar cridheachan a' ruith air diomhanas, is leag sinn ar n-aighe air nithibh talmhaidh. Chùl-sleumhnuich sinn o'n Dia bheo, agus thréig sinn tobar nan uisgeacha beo, arson soithiche briste nach cum a bheag de uisge. Mar bhogha

cealgach, chaidh ar cridheachan a thaoibh o Dhia, as o'r sonas siorruidh fein.—O Dhe! bi tròcaireach dhuinne, peacaich. Glan sinn o ar n-aingidheachd, foluich do ghnùis o'r n-eaceartaibh, is dubh amach ar n-easantas. Pheacaich sinn, O Athair, an aghaidh nèimh, agus ad shealla-sa, 's cha 'n airidh sinn ni 's mò gun abairte do chlann ruinn: ach tha sinn a' gabhail misnich gu bheil Fear eadar-ghuidhe againn maille riutsa, eadhon Iosa Criosd, a bha 'na iobairt-réitich arson ar peacaidh. O cuimhnich an cùmhnant a rinn thu ruinn 'na fhuil-san, agus gleidh sinn o dhol sìos do 'n t-slochd, a chionn gun d' fhuair thu fein amach luach-saoruidh.

Deonuich dhuinn a bhi ar ar firinneacha trid creidimh, agus sìth bhi againn ri Dia trid Iosa Criosd. O lion ar n-anama le cofhurtachd do Spioraid, a bheir dhuinn aoibhneas do-labhairt agus làn de ghloir; is thugadh do Spiorad fianuis le'r spiorad fein gur sinn clann De, agus oighreachan na slainte. Abair, O Dhe, ri'r n-anamaibh gur tu fein ar slainte shòlasach.

Thoir dhuinn, tha sinn a' guidhe, cridheacha glic agus eagnuidh. Leig fhaicinn duinn far am bheil sinn ann am mearachd, agus cuidich leinn a leasachadh; seol duinn an ni nach aithne dhuinn, agus stiur sinn le d' Spiorad ann an slighe na firinn agus na slainte. Thoir dhuinn creideamh gu sealltuin oscionn nan nithe sin a tha sinn a' faicinn 's ata aimsireil, gus na nithe sin nach 'eil sinn a' faicinn 's ata siorruidh: an creideamh sin a ghlanas an cridhe, a bheir buaidh air an t-saoghal, a dh' oibricheas trid graidh, 's a chumas sinn do ghnà ceangailte r'ar Tighearna.

O! druid ar cridheachan riut fein, a chum as gun gleidh sinn t-àitheantan le'r n-uile dhicheall. Cuir t-eagal an taobh astigh dhinn; an t-eagal urramach agus ùnhal sin a bhios aig cloinn d'an caomh-athair, 's a bheir oirn nach cuir sinn gu bràth ort corr-uich. Cuidich leinn thusa, an Tighearna ar Dia, a ghràdhacha le'r n-uile chridhe, le'r n-uile anam, e'r n-uile neart, agus le'r n-uile inntinn. Biodh

gràdh Dhe air a sgaoile feadh ar cridheachan leis an Spiorad naomba; is deanadh gràdh Chrìosd ar co-éigneacha gu 'r beatha a chaitheamh, cha'n ann duinn fein, ach dhàsan a fhuair bàs air arson agus a dh' éirich aris.

Lion ar n-anama le seirc do na h uile dhaoine, is cuidich leinn aonachd an Spioraid a ghleidheadh ann an co-cheangal na sìth, agus ar beatha a chaitheamh ann an gràdh is ann an sìth, a chum as gum biodh Dia a ghràidh agus na sìth maille ruinn. Cuidich leinn a dheanamh ri daoine eile mar bu mhaith leinn iadsan a dheanamh ruinn fein, is ar coimhearsnaich a ghràdhacha le cridhe glan agus gu dùrachdach; a chum as leis a ghràdh bhràthaireil so bhi againn, gun aithnich sinn fein gu bheil sinn air dol as o bhàs gu beatha, 's gun aithnich na h-uile dhaoine gu bheil sinn 'nar deisciobuil duitse. Biodh againn seirc is rùn maith d'ar naimhdeibh; a' beannacha na muinntir tha 'gar mallachadh, a deanamh ùrnuigh arson na muinntir a tha ri eucoir oirn; a' giulan leo uile, 's a' toirt doibh maitheanas, mar a tha dòchas againn fein ri maitheanas uaitse, air sgà Chrìosd.

Thoir dhuinn gràs gu sinn fein àicheadh, ar crann-ceusaidh a thogail gach là, 's a bhi leantuin ar Tighearna. Cuidich leinn a bhi cumail ar cuirp fo smachd, 's 'ga thoirt fo ghéill do 'n t-soisgeul, 's a bhi 'g ionnsachadh o Chrìosd a bhi ciùin agus iriseal 'nar cridhe, chum 's gum faigheamaid fois d'ar n-anamaibh. Cum uainn uabhar, fuath, farmad agus feirg, is lion ar cridheachan le ciùineas, caoimhneas, irisleachd agus fad-fhulangas; a chum as air dhuinn a bhi tròcaireach, gum bi sinn cuid-eachd foirfidh 'nar tomhas, amhuil ata esan.

Teagaisg dhuinn, O Dhe, anns gach staid 'sam bi sinn, a bhi toilichte; ag ràdh gach uair, Do thoilse gun robh deanta. Biodh ar bròn mar nach bitheamaid ri aoibhneas, a' gnàthacha nan uile nithe le measarrachd; a chionn gu bheil ar n-ùine goirid, 's gach ni 'san t-saoghal so a' gabhail seachad. Leanadh maitheas agus tròcair ruinn fad uile

làithe ar beatha! 's gun deanadh Dia na sìth e fein ar naomhacha gu h-ìomlan, 's ar n-anam, ar corp, agus ar spiorad a ghleidhe neo-choireach gu teachd ar Tighearna. Gu ruige sin, deanadh do fhreasdal ar beathacha; do chumhachd ar dion, do Spiorad ar stiùradh, is t-fhocal ar sòlas.

Anis, O Dhe, tha sinn ag earbsa riut do shaoghail fein air fad, 's gu h-àraid t-eaglais. Dean maith air ar dùthaich, coimhearsnaich, 's ar càirdean. Bi tròcaireach do na h-uile neach ann an àmhghar, a thaobh cuirp no anama, no nithe maith na beatha so: thoir do gach aon aca fa leth an còmhna 's an cofhurtachd a chi thu feumail agus maith dhoibh. —Thusa ghabh cùram dhinne feadh na h-oìche, bi leinn cuideachd feadh an là so, 's feadh uile làithe ar beatha; agus gabh sinn 'na dhéigh sin a chum do ghloir; air sgà Iosa Crìosd, ar Tighearn agus ar Slanu'ear; da'n robh, maille ris an Athair agus ris an Spiorad, gach urram, buidheachas agus cliu gu sìorruidh. *Biodh amhluidh.*

New. 24th 1867 Oct. 4th 1868

Dec. 27th 1868 Feb. 14th 1869 Feb. 18th 1869

May 29th 1870 July 9th 1871
TURNUGH Fheasgair, arson Teaghlaich.

O DHE agus Athair uile-ghràsmhoir! tha thusa làn-eolach air ar luidhe sìos agus air ar n-eirigh suas; tha thu mu'n cuairt d'ar ceum agus d'ar leabaidh: air an aobhar sin tha sinn le mothachadh air do làthaireachd a' tairgse teachd am fagus duit san àm so, a chum an là agus an t-seachduin a chodhunadh le aoradh agus le ùrnuigh. O gun cuidicheadh do Spiorad leinn so a dheanamh mar ann an làthair an Dia sin a rannsuicheas an cridhe, 's a sgrùdas àirne chloinn nan daoine.

Buidheachas duit, O Dhe, ge nach leir dhuinne do làthaireachd, gu bheil sinn a' faicinn caileiginn de d' nàtur agus de d' bhuaidhibh ann a t-oibre. Tha

do mhaitheas a' dealradh anns a ghréin: tha oí'ch, agus là toirt sgéil mu d' thimchioll, is chi sinn do cheuman anns a' mhachair thorthaich. Tha thu gad leige fein ris gu sonraicht ann a t-fhocal, mar Dhia làn do thròcair agus do ghràdh; air chor as gu bheil thu airidh air gach gràdh, ùmhlachd agus aoradh fhaghail uainne, d' an d' fhoillsich thu thu fein ann an tomhas co mòr; ge nach faca sùil, ge nach cuala cluas, is ge nach do smaointich riabh cridhe air sheol iomchuidh air do ghlòir is air do mhòrachd. Uime sin tha sinne, aig am bheil, cha'n e mhàin solus nàtuir, ach solus an t-soisgeil cuideachd, air ar fàgail gun leithsgeul, mur glòraich sinn thu mar Dhia, 's mar toir sinn duit an t-urram agus an t-aoradh sin is cubhaidh dhuit fhaotainn o gach creatuir reusanda.

Tha sinn 'gad chliudhachadh arson t-uile chaoimheis agus t-uile thròcair d'ar taobh-ne, creatuirean peacach; arson t-fhoighidinn agus t-fhad-fhulangais; arson do dheadh-ghean agus do ghràidh. Tha thu toirt air tiolaca do fhreasdail tuiteam oirn gun tàmh, ge d' tha sinn olc agus mi-thaingeil. Thug an là, agus an t-seachduin gu h iomlan, dearbha dhuinn nach 'eil faillneachadh air do thròcair. Ciod a dh'iocas sinn do Dhia arson a mhaithis? Tha sinn a' co-dhunadh an là le 'r buidheachas; or tha t-uil' oibre ag innse dhuinn, gu bheil do làmh dlù dhuinn is do thròcair maille ruinn.

Tha sinn, O Dhe, a' teachd le nàire gu stòl do choise, nuair a bheir sinn fanear cia mòr a tha sinn a' leige seachad d'ar n-ùine gun smaointeachadh ortsa! cia beag taing a tha sinn a' mothachadh ann ar n-anamaibh seach mar bu chòir dhuinn! cia tric a tha sinn a' cur corruich ortsa; 's cia lionmhor peaca 's faillinn anns an robh sinn ciontach gach aon là, agus air an là an diugh! Thoir maitheanas duinn, O Dhe, air sgà Chrìosd; is na leig dhuinn air an oí'che so luidhe sios le ciont an là agus na seachduine air ar ceann. Gu ma h ann a luidheas sinn sios ann an réite riutsa, 's air ar glanadh o gach peaca le fuil Iosa!

Saor sinn, O Dhe, o chumhachd agus o chionta gach aon pheacaidh, trìd na saorsa sin ata ann an Criosd, is na cuimhnich ar n-aingidheachd ni 's mò 'nar n aghaidh. Agus o deonuich dhuinn, maille ri maitheanas peacaidh, na gràsa sin a bhuineas do uile dheisciobuil an Tighearna. Thoir dhuinn cridhe glan, spiorad ùmhal, giulan diadhaidh, is inntinn thoilichte. Biodh gradh do Dhia agus do dhaoine soilleir ann ar n-uile ghiulan, is biodh ar n-uile ana-mianna air an cìosnachadh is air an cumail fo smachd. Biodh an saoghal agus nithe saoghalta gach là a' fàs ni 's lugha 'nar sùilibh, is biodh ar cùram mu shiorruidheachd is mu nithe siorruidh do ghnà a' dol am meud. Deanadh ar n-anfhainneachd, agus giorrad is neo-chinntichead ar cuairt air thalamh, a thoirt oirn a chuimhneacha do ghnà nach 'eil annainn ach coigrich is luchd-turais anns an t-saoghal so, air sheol as gun socruich ar cridheachan air saoghal eile, far am bheil ar Triath, ar dòchas, agus ar dathigh.

O cuidich leinn, a Dhe, le d' ghràs agus le d' Spiorad ar n-aimsir a dheagh-bhuileachadh, is meas mòr a bhi againn air gach earainn di, mar thàlant agus mar chothrom priseil, leis am faod sinn onoir a chur ortsa, maith a dheanamh d' ar co-chreatuiribh, agus ar leas siorruidh fein a chur air aghaidh. Cuidich thusa leinn obair gach là agus seachduin a dheanamh na àm fein, 's a bhi do ghna réidh arson teachd ar Tighearna: a chum as nuair a bhios ar n-ùine air thalamh air a crìochnachadh, gum faod dòchas daingean a bhi againn, d'a thrìd-san, gum faigh sinn a' bheatha mhaireannach. O deonuich gun dean gach aon againn, cìod air bith inbh no aois, a dhàimh no dbreuchd, e fein a ghiulan do ghnà le sùil ris an uair sholeimnte sin, anns an tig ar Tighearna gu 'r gairm, a thoirt cunntais arson ar stiubhartachd. O gum bitheamaid an sin air ar n-aideacha leis-san mar sheirbhisich dhìleas, agus air ar saoradh o dhìtheadh air là a bhreitheanuis!

Tha sinn a' cur suas ar n-achuinge riut, O Dhe, arson a chinne-daoine gu h-ìomlan. Deonuich

dhoibh uile sochairean do ghràis agus do shoisgeil, maille ri toirbheartas do fhreasdail. Tha sinn a' guidhe le 'r rìgh, leis an teaghlach rioghail, is leis gach neach ann an ùghdaras os ar cionn. Biodh iad gu leir air an stiura leatsa, chum leas nan rioghachda so chur air aghaidh, is cosgadh a chur air na h-uile olc, le 'n eisempleir agus le 'n ùghdaras. Soirbhich le searmonacha do shoisgeil 'nar measg, is thoir cuibhrionn dùbailte de d' Spiorad dhoibhsan a tha frithealadh ann an nithe naomha. Bi leo air an là naomh is faigse, agus beannuich an saothair. Deonuich gum faigh na h-uile dhaoine, 's gu h-àraid sinne, buannachd o d' shoisgeul.

Tha sinn a' guidhe' iochd agus cobhair do gach neach ann an gàbha no ann an trioblaid, air muir no air tìr. Gun tugadh Dia do gach aon aca an tròcair sin air am bheil iad feumail, a thaobh cuirp no anama, no nithe maith na beatha so. Tha sinn a' guidhe gum bi càirdeas Dhe aig ar n-uile chàirdibh, is gum bi maitheanas air a thoirt d' ar n-uile naimhdibh. Tha sinn fadheoidh 'gar n-earbsa fein riut, 's gar tiomnadh aris suas duit. Tha sinn ag iarraidh luidhe sìos le mothacha taingeil air do mhaitheas, d'ar cuirp agus d'ar n-anamaibh, trid an là agus na seachduine; arson ar soirbheachaidh agus ar tearnaidh. Gabh cùram dhinn trid na h-oi'che, 's ma 's toileach leat gum faic sinn do là naomha, dùisg sinn ann am fonn iomchuidh fà chomhair; is deonuich gun dean gach aon sàbaid a gheibh sinn air thalamh, ni 's iomchuidh sinn arson sàbaid shiorruidh a ghleidhe maille riutsa air neamh. Anns an dòchas so dhuitsa, O Athair, a Mhic, agus a Spioraid naomh, biodh moladh agus cliu gu siorruidh. *Amen.*

Altacha (arson cloinne) roi Bhiadh.

O DHE uile-thròcairich! seall oirne nuas ann an iochd; maith dhuinn ar peacaidh, naomhaich ar nàdur, agus beannuich dhuinn a chuibhrionn a tha thu luathasachadh oirn 'san àm so le d' fhreasdal; a chum as co dhiubh a dh' itheas no dh' òlas, no ciod 'sam bith a nì sinn, gun dean sinn na h-uile nithe chum do ghlòir-sa, trid Iosa Crìosd. *Amen.*

'An déigh Bìdh.

BUIDHEACHAS duitsa, O Dhe, tha fosgladh do laimh gu pailt, 's a' fritheala d' ar feum gach trà le d' mhaitheas. A' bheatha sin a tha thu cumail suas le d' fhreasdal, deonuich gum bi i do ghnà air a buileachadh ann ad sheirbhis. Buanaich, a Dhe, leinn do mhaitheas; agus mar ata thu a' beathachan nan corp bàsmhor so le lòn talmhaidh, beathaich ar n-anama leis an lòn spioradail sin a chumas beo sinn gu sìorruidh, trid Iosa Crìosd ar Tighearna. *Amen.*

LEASACHADH.

EARRANN. I.

Mu Aoradh Teaghlaich.

GU bheil e fiachaicht air teaghlach Criosduidh aoradh a thoirt do Dhia agus Athair ar Tighearn Iosa Criosd, le athchuingibh agus buidheachas, agus le leughadh an Fhocail, ni a tha na dhleasnas co soilleir 's nach feum e ach ro-bheag a dhearbhadh fleumalachd. Mas dleasnas a tha air àithne dhuinn a bhi 'g ùrnuigh gun sgar—a bhi maireannach ann an ùrnuigh—agus anns gach ni buidheachas a thoirt; an sin is dearbh-chinnteach gur e ar dleasnas-ne ùrnuigh a chur suas agus buidheachas a thoirt anns an teaghlach. Ma tha sochairean ann d'a' bheil aig gach neach de 'n teaghlach co-roinn, agus is teaghlach ro-bhocd d'a rìreadh aig neach 'eil ioma ni dhiubh sin gu lathail r'a aideachadh—an sin tha e fiachaicht orra guth na taingealachd a thogail suas cò'lath do Athair na soillse, o bheil gach tiodhlaca math agus iomlan a' teachd. Ma tha iad fo na ceangluichean is tinne, chum gach cothrom a ghnàthachadh gu urram a chuir air Dia agus air Iosa Criosd, agus chum feum iomchuidh a dheanamh de na meadhonaibh leis am fàs iad ann an gràs, agus ann an eòlas ar Tighearn agus ar Slanuigh'ir, 'an sin cha'n fhaod iad, gun dochoir a dheanamh air an anama fein, aoradh teaghlaich a sheachnadh.

A bhàrr air sin, tha teaghluchean nam fìor Chrìosd-

ai'ean gu follaiseach air an coisrigeadh do Dhia, agus air an cur air leith fà chomhair a sheirbhis. 'S ann mar so a bha chùis o thoiseach; agus, do réir sin cha b' e mhàin, gum b' e rùn-suidhichte Iosua, ach gach neach air an robh eagal De, ga b' e ni a dheanadh daoin' eile, gun d-thugadh iadsan agus an teaghlachan aoradh do Dhia. Chuireadh gu tric an cuimhne chloinn Israeil gun robh iad air an naomhachadh do Dhia, agus gun d' aidich iad gum b' e an Tighearn an Dia-sa, agus gun imicheadh iad na shlighibh. " Bithidh sibh nar n-ionmhas sònraichte dhomhsa th'ar gach sluagh; agus bithidh sibh dhomhsa 'nar rioghachd shagartan, agus 'nar cinneach naomha." 'S ann mar shamhladh ris a chainnt so a tha 'n t-abstol Peadar ag ràdh ri creidich fo fhrithealadh an t-soisgeil, " Tha sibhse mar an ceudna mar chlochaibh beotha, air 'ar togail suas 'nar tigh spioradail, 'nar sagartachd naomha, a thoirt suas iobairtean spioradail, taitneach do Dhia. Tha sibh 'nar ginealach taghta, 'nar sagartachd rioghail, cinneach naomha, sluagh sònraichte; chum gu 'n cuireadh sibh an céill feartan an ti a ghairm a dorchadas sibh chum a sholuis iongaintich fein." 'Nuair chaidh creidich a bhaisteadh, bha an teaghlachan, co math riu fein, gu sònraicht agus gu follaiseach air an coisrigeadh do Dhia. 'Nuair a thainig slainte chum Sacheus, thainig e mar an ceudna chum a thighe; 'nuair a chuireadh Peadar a dh' ionnsuidh Chorneliuis, chuire 'n céill da briathran trid am faodadh e fein agus a theaghlach a bhi air an sàbhaladh; 'nuair a bhaist Pol Stephanus, bhaist e a theaghlach cuid-eachd; agus aig Philipi, thuirt e ri aithreachan air bhall-chrith, creid anns an Tighearn Iosa Crìosd, agus saorar thu fein, agus do thigh. Mar so, tha teaghlach Chriosdui'ean, co math ri eagluisean Crìosduidh, air an naomhachadh do Dhia, agus ceangailte le 'n aidmheil fhollaisich fein, gu gnà aoradh a thoirt da. Cha 'n fhaod iad dearmad a dheanamh air, gun dearmad a dheanamh air an anamaibh fein, agus air an urram a dhlighear do'n Dia a shaor iad.

Ach chithear dleasnas aoradh teaghlaich ni 's soilleire, 'nuair a bheir sinn faineas gach earrann deth gam bu chòir a dheanamh suas. Faodar a làn dhearbhadh o n' Scriobtuir, gur e Focal De a theagasg, agus moladh Dhe agus ùrnuigh, bu chòir a ghnàthachadh ann. Bu chòir do cheannarda theaghlaichean focal De a theagasg, le leughadh gu riaghailteach do mhuinntir an teaghlaich, agus fhuran orra gun leugh iad e air an son fein. Bu chòir dhoibh mar an ceudna a theagasg, le mhìneachadh agus a shoilleireachadh gu fonnmhor suidhichte mar a b' aithne dhoibh, agus còmhnaidh gu sin a dheanamh a ghabhail o sgrìobhannaibh dhiadhairean cràbhach agus fòghluimte. Gun aire shònraicht a thoirt do 'n earrainn so de dhiadhachd agus de aoradh teaghlaich, cha 'n urrainn iad géill a thoirt do earail an abstoil, le 'r cloinn àrach ann an oilean agus ann an teagasg an Tighearna. As eug'ais so cha'n'eil iad a' togail an cloinne anns an t-slighe sam bu chòir dhoibh imeachd, chum 's 'nuair a bhiodh iad aosmhor nach tréigeadh iad i. Cha 'n 'eil iad a' ceadachadh de fhocal Chrìosd còmhnaidh anna gu saibhir, a' teagasg agus a' comhairleachadh a chéile mar tha e gan seoladh. Cha'n 'eil iad a' luchdachadh an cridheachan le sòlais an fhocail nèamhuidh sin ni is e còir an saoraidh, a b' iomchuidh a bhi na sholus d' an cosaibh, agus na lòchran d' an ceumaibh.

Is còir do ùrnuigh agus do mholadh earrann de aoradh teaghlaich a dheanamh suas. Tha na ceart aobhair a tha nochda gur e ar dleasnas ùrnuigh agus moladh a thoirt do Dhia, a' leige ris gur còir an gnàthachadh 'nar n-aoradh teaghlaich. Agus ga nach biodh a bheag air bith air a ràdh ann am focal De mu thimchioll aoradh teaghlaich a bhi na dhleasnas fiachaicht, mheasainn e na làn-dearbhadh gu bheil cridhe an duine sin air seachran o Dhia, agus gur fuathach leis gach ni a bhuineas do'n spiorad, ma bha e toileach leithsgeul fhaotuinn chum nach mealadh e an t-àrd shochair so. Tha'n àithne, *bhi 'g ùrnuigh gun sgur*, agus, *is àill leam na fir a dheanamh*

ùrnuigh sgach àit, a' togail suas làmhha naomha, air earalachadh co tric, agus a' freagradh co math d' ar teaghlaichean, 'n an gnothaichibh spioradail, 's a tha 'n àithn' eile, *solairibh nithe iomchuidh am fianuis nan uile dhaoinibh*, d'an gnothaichibh aimsireil, Tha 'n àithn a tha 'g iarraidh bhi maireannach ann an ùrnuigh, ag ràdh gur e do dhleasnas gach cothrom a ghabhail air ùrnuigh a dheanamh; agus mar is anns an teaghlach is tric a tha 'n cothrom is iomchuidh agad, tha thu ro-chiontach ma ni thu dearmad air. Tha thu mar so fo fhiachaibh aoradh a thoirt do Dhia, 'am fianuis do theaghlaich, agus an teagasg, le d' ghnàthacha fein, chum a ghlòir is cubhaidh ìocadh dhà.

Bu mhiann leam ur furan gu ùrnuigh teaghlaich leis a choilìon earail sa tha 'am focal De mu ùrnuigh fhollaisich, co math 's air a choilìon dearbhadh a th' againn air a h-éifeachd. A deir ar Slanuighear, "Far a' bheil dithis no triuir air cruinneachadh an ceann a chéile a' m' ainmse, tha mis an sin 'nam meadhon." 'Sann an diaigh do na deisciobuil ùrnuigh a dheanamh air là Cuingis a lìonadh iad leis an Spiorad Naomh. "Ma tha neach tinn 'nar measg," a deir an t-abstol Seumas, "cuireadh e fios air seanairibh na h-eaglais; agus deanadh iad ùrnuigh os a cheann. Agus slànuichidh ùrnuigh a chreidimh an t-euslan, agus togaidh an Tighearna suas e." Agus tha ùrnuigh an Tighearna a' teagasg dhuinn, *gum bu chòir dhuinn ùrnuigh a dheanamh maille ri agus arson càch a chéile*, agus gum bu chòir dhuinn gu minic ar tograidh ainmeacha do Dhia, 'nar n-aoradh follaiseach. Tha ghnè aoraidh so fìor fhreagarach d' ar nàdur, agus iomchuidh chum ar n-aigheadh a mhosgladh, agus ar cràbhadh a bheothachadh. Cha 'n urrainnear an earrann sin de aoradh is ro thaitnich, agus anns a bheil aig aoradh an ionaid-naoimh a bhos an samhladh is mò ri aoradh an ionad-naoimh air nèamh, eadhon a 'seinn shalm, a dheanamh ach a' measg cuideachd. 'S ann uaith sin atha 'n earail a chéile a theagasg agus a chomhairleachadh le salmaibh, agus laoidhibh, agus dànaibh

spioradail, a' deanamh ciùil do'n Tighearna le gràs ann 'ur cridhe. Tha guth gairdeachais agus slainte ann am pàilliunaibh nam firean.

Dh'earailichinn ùrnuigh teaghlaich o fheum coit-chionn theaghlaichean. Tha nithe a dhì air muinntir teaghlaich, nach iomchuidh ainmeachadh ann an co'-thionalaibh follaiseach, agus nach mò bu chòir a chuibhreachadh ri ùrnuigh dhiomhair. Tha iad san dàimh is ionmhuinne, ag imeachd tre shaoghal cùram agus iomaguin; agus is mòr am feum a th' aca, le aon chridhe agus guth, air an uallach a chàramh air-san a tha uile-chomasach air a giulan; agus a dh' àithn' doibh gun bhi iomaguineach mu ni sam bith, ach anns gach ni le h-ùrnuigh agus aslachadh, biodh ur n-iartuis air an deanamh aithnichte do Dhia! A dh' aindeoin gach cùram agus dichioll a dh' fhaodas iad a ghabhail m' an gnothaichibh, faodaidh iad dol gu mi-riaghailt; faodaidh iad teachd o bhi saibhir gu bochduinn; agus is mòr am feum air aontacha le chéile a dh' asluchadh a chomhairle agus a bheannachd-san a tha le Fhreasdal a' riaghladh os ceann nan uile! Ga b'e inbh anns am bi iad, tha iad gach àm buailteach do thriobluid; agus is mòr am feum air dol am fochair a chéile a leige ris an gearain do Dhia, o bheil gach co'-fhurtachd a' teachd, agus an ùrnuigh dhùrachdach, chum gum bi iad air an neartachadh chum an deuchainn a ghiulan 'nuair a thig i; agus gum mothaich iad an Athair nèamhuidh na chobhair ro-dheas ann an àm triobluid! Is minic a tha iad a peacachadh maille r'a chéile, agus is math a thig e dhoibh aideachadh na fhianuis-san is urrainn maithneas a dheonachadh. 'Stric a tha sochairean air am buileachadh orra còmpladh, agus is iomchuidh dhoibh gun nochdadh iad an taingealachd le chéile do'n Ti sin a bhuin co fialuidh riu. Bu chòir dhoibh air an doigh so, mar theaghlach Criosduidh, iad fein a thogail suas 'na'n creidimh ro-naomh, ag ùrnuigh anns an Spiorad Naomh, ga'n coimhead fein ann an gràdh Dhe, agus sùil a bhi aca ri tròcair ar Tighearn Iosa Criosd chum na beatha maireannaich.

Ach cha 'n 'eil e feumail mòran earail a dheanamh mu dhleasnas, a mheasas iadsan aig a bheil an inn-tinn-spioradail na shochair. Tha teaghlach gun ùrnuigh na theaghlach mi-dhiadhaidh; agus a dh' aon aidmheil gan dean iad, cha'n urrainn doibh iad fein a shaoradh o'n chasaid gu bheil iad a' caitheamh am beatha as eug'ais Dhe. Tha cionfath eagail aca ro'n bhinn a thugadh a mach nan aghaidh-san nach aithne Dia, agus an aghaidh nan teaghlaichean nach gairm air ainm. Nam biodh gràdh aca do Dhia, cha bhiodh feum air an earalachadh chum gum mealadh iad a dheadh-ghean agus a làthaireachd.

Tha mi 'g aideachadh gu bheil e gu tric air a ràdh, gu bheil iomad Ceannard teaghlaich, ga b' e co diadhaidh a bhitheas iad, nach urrainn aoradh teaghlaich a thoirt suas; 's nach comas doibh le caileiginn de shnas cainnt, an iarrtuis a chuir an céill ann an ùrnuigh; agus leis mar nach 'eil riaghailtean air an cleachda 'n ar n-eaglais-ne, mheas iad iomchuidh aoradh teaghlaich a leige dhiubh. Ged a bha riaghailtean sgriobhta air ùrnuigh air am meas le'r n-eaglais-ne neo-tharbhach, cha chuimhne leam gun robh iad air am bacadh ann an teaghlaichibh a bha 'm feum an còmhnaidh. Tha nise iomad riaghailt air ùrnuighean follaiseach, freagarach do chor eugsamhuil theaghlaichean, a chaidh a sgriobhadh le daoineibh diadhaidh ro-chràbhach; agus is mòr is fearr an gnàthachadh na aoradh Dhe a leige mu làr. Na h-abradh daoine Criosdui'ean riu fein nach 'eil a' cuairteachadh altair an teaghlaich, le'n teaghlach uile m'an timchioll, a' cur suas an athchuinge, agus ag ìocadh am buidheachais do Dhia an slainte. Na deanadh iad gearan air cion creidimh anns a chumanta, agus air cion deagh stéigh nan seirbhisich, am feadh a tha iad fein a' caithe am beatha mar nach biodh Dia idir ann d'an d'thugadh iad aoradh, agus nach biodh là mòr cunntais aca ri ullachadh fa chomhair.

Nam biodh làn mhothachadh aig daoine air feumalachd aoradh teaghlaich, cha bhiodh na h-urrad umhaill ciod an t-àm an cuirte an gnìomh e. Tha e

soilleir gum bu chòir a dheanamh gu tric, agus nam biodh cothrom air gach maduinn agus feasgar, “Is maith an nì buidheachas a thoirt do’n Tighearna, agus cliu a thabhairt do t-ainmsa, O Thi is àirde; do chaoimhneas-gràidh a chur an céill anns a mhaduinn, agus t-fhìrinn gach oí’che.” Tha sochairean ùr gach là r’an aideachadh, agus peacaidh ùr do ghnà ri bhì dubhach air an son; agus bu chòir dhuinn an t-àm a shùnraich am Freasdal a mach gur tograidh a chur suas ri Dia ann an ùrnuigh a thaghadh. Theagamh nach ceadaich ar n-ùine dhuinn buanacha fad ri’r n-aoradh teaghlaich, cha mhò tha e feumail sin a dheanamh; ach air lughad na h-ùin is urrainn duinn a bhuileachadh air, cha chòir dhuinn tur-dhearmad a dheanamh air.

Cha’n fhaod mi crìoch a chur air an earail so, gun bhì brònach arson mar tha’n dleasnas feumail so air a dhearmad. Tha’n dearmad so a’ buadhachadh am measg gach inbh dhaoine; agus ’se a thoradh a tha gu soilleir ri fhaicinn ann am mi-bhens gach comuinn. Is iomchuidh dhuinne bhì dubhach arson dubhaile ar co’-bhràithre; ach cha chòir coire so a chur air daoine eile, am feadh a tha sinn fein le dearmad a dheanamh air aoradh Dhe ’n ar teaghlaichibh a cur ana-creidimh na linn so am meud.

EARRANN II.

Earailean chum Urnuigh Teaghlaich a ghnàthachadh.

THA e iomchuidh, le ro-fheumalachd ’s a tha ùrnuigh teaghlaich dhoibhsan a tha, le mothachadh ceart, ga cleachda, gun labhrunn nì bu mhionaidiche m’an bhuannachd a tha na co’-lorg. Tha e sin leoir-shoilleir dhoibhsan a tha gnàthachadh bhì ri ùrnuigh agus a’leughadh focail De; agus tha dòchas

agam gum bi mi a' m' urrainn a dheanamh soilleir dhoibhsan a tha caitheamh am beatha, a' deanamh dearmad air na meadhona òrduichte chum an leas spioradail a chur air aghaidh.

Dh' fhaotainn ainmeachadh ann an so an cleachda bheir ùrnuigh teaghluich do thograidh chaomhail agus chombanda ar nàduir ; agus an cumhachd a th' aig na tograidh chombanda sin ann an dùsgadh ar cràbhuidh. Cionnas a dh'fhaodas iadsan a th' air an dlù-cheangal ri chéile leis na bannaibh is caidriche, gun bhi gu dùrachdach taingeil, 'nuair a shleuchdas iad sìos cò'ladh aig cathair na'n gràs ! Tha iad an dlù-dhaimh r'a chéile leis na ceangluichean is tinne ; agus tha'n co'-mhothachadh a tha iad a'faireachduinn, an comunn càch a chéile ro-shònraichte. Tha aca iomad uireasbhuidh, buannachd, agus fulangais, a bhuineas doibh maraon ; agus c'ait am bu chòir dhoibh an co'-mhothachadh a nochdadh co mòr sa ni iad aig rìgh-chaithir an Athar neamhuidh ? “ Ma dh'fhuilgeas aon bhall, co'-fhuiligidh na buill uile ; no ma gheibh aon bhall urram, ni na buill uile gairdeachas maraon ris.”

Tha aig ceann-an-teaghlaich, am feadh a tha e a' toirt suas ùrnuigh agus moladh an teaghluich do Dhia, cionfath air bhi dùrachdach as an leth air fad. Tha e air ceann an aoruidh air an son-san a tha rionmhuinn leis, co math agus air a shon fein, aig a bheil feum air na sochairean sin nach urrainn ach a mhàin Dia a bhuileachadh—sochairean slainte, maitheanas, naomhachd, agus a bheatha shuthain. Agus c'uin bu chòir do rùin mhathasach buadhacha na chridhe ach 'an àm a bhi 'g asluchadh nam bean-nachdan do'n chomunn chaomh sin a th'air a chùram ; agus ag iarraidh nan sochairean sin o Dhia, Fear-freagradh na h-ùrnuigh—uaith-san a gheall a bhi na Dhia d'a shluagh anns gach linn. Theagamh nach 'eil fo'n ghréin aon ni co maiseach, co àillidh, agus co ionmhuinn, do bheachd an ionracain, ri teaghlach mar so cruinn 'an ceann a chéile chum an aoraidh ìobradh ; a' co'-aontachadh an dà ni is ro chiataiche a dh'fhaodas a bhi sa chridhe, eadhon cràbhadh do

Dhia, an Athair coitchionn, agus seirc agus caomh-alachd do chàch a chéile. Cha'n 'eil sagart no ministear air bith, co ciatach ri athair; cha'n 'eil co-thional air bith co caomh agus co gràdhach ri mnaoi agus ri cloinn; agus cha'n 'eil ìobairt sam bith air a toirt suas, leis na h-urrad aonachd agus thaitneachd, 's a bheir teaghlach cràbhach agus ionmhuinn mu chéile suas.

Is sochair eile tha'n lorg aoradh teaghlaich, gu bheil e 'neartachadh riaghladh a cheannaird. Gun ghuth air an riaghailt a tha e socrachadh, tha 'n naomhachd leis a bheil e a' cuairteachadh nam pàrandan gu mòr a' cur air aghaidh an uachdranachd. Am feadh a bhios iad a' coilionadh an dleasnais chràbhaich so, air le'n cloinn agus le muinntir an teaghlaich uile, gu bheil an giulan naomha. Cha 'n ion domh a ràdh gu bheil so gu mòr a' daighneachadh an ùghdarrais, le gràdh agus urram àrach 'na'n cridhe dhoibh, agus le ùmhlachd thogarrach a thoirt d'an uile iàrrtuais. Tha giulan an samhail sin de phàranda, am feadh a tha e, anns gach seadh eile, a réir an t-soisgeil, na mheadhon iomchuidh air drùghadh sonraichte, air an cloinn, agus an aomadh gu chreidsinn gu bheil eagal an Tighearn, agus àithcantan a choimhead, 'an dlù-dhaimh r'am fìor-shonas —gu bheil sligheanna gliocais nan sligheanna subhachais, agus gur sìth a ceumanna uile.

Is fiach dhuinn an aire shònraicht a thoirt, gu bheil a chuid is mò de na seòlaidh a th' air an toirt san Tiomna Nuadh, mu thimchioll dleasnas phàrandan agus an cloinne, fhir-phòsda agus am innathan, maighstirean agus an seirbhisich, a' tòiseachadh no a' crìochnachadh le earail a bhi ri ùrnuigh. Mar so anns an litir chum nan Ephesianach, far a bheil dleasnas teaghlaich gu mionaideach air a chuir sios, agus co dian air earalachadh, tha'n t-Abstol air ball ag ràdh, “A' deanamh ùrnuigh a ghnà leis gach uile ghnè ùrnuigh agus asluchadh san Spiorad, agus a' deanamh faire chum an ni so fein maille ris gach uile bhuanachadh, agus ghuidhe arson nan naomh uile.” Agus

anns an litir chum na 'n Colosianach, far a' bheil na dleasnais cheudna air an earalachadh leis na h-urrad chumhachd agus chaomhalachd, tha 'n t-Abstol ag ràdh, “ Buanaichibh ann an ùrnuigh, a' deanamh faire innte le breith-buidheachais.” Cha 'n 'eil ach aon àit eile san Tiomna Nuadh, far a' bheil na dleasnais sin air an ainmeachadh co soilleir; agus tha 'n t-Abstol Peadar na cheud litir, ga dhlù-cheangal ri ùrnuigh; le bhi toirt fainear gu bheil *sùilean an Tighearn air na fìreanaibh, agus a chluasan fosgailte r'an ùrnuigh*. Mar so tha sinn a' faicinn o fhocal De, an ni tha sinn a' foghlum o'r fein-fhiosrachadh, gu bheil ùrnuigh dhìomhair agus theaghlach feumail gur neartachadh a choiliona gu dìleas agus gu caomhail dleasnais teaghluich; chum gach earrann d'ar dleasnas diòmhair agus follaiseach a chur 'an gnìomh air mhodh freagarach.

'Se buaidh eile th' air aoradh teaghlach, gu bheil mòr aobhar aig na teaghlachan a tha ga ghnàthachadh gu fiuthair a bhi aca ri sochairean o Dhia, mar fhreagradh d' an ùrnuighean. “ Tha mòr éifeachd ann an ùrnuigh dhùrachdaich an fhir-ein.” Cha'n e gu bheil iomad sochair na co'-chuideachd dhoibhsan a tha ga gnàthachadh, ach tha i na meadhon, air a h-òrdachadh le Dia, chum beannuchadh fhaotuinn, agus is meadhon e anns gach linn, air an d-aontaich e gu gràsmhor amharc. Cha'n'eil mi cialluchadh gu bheil éifeachd air bith ann an ùrnuigh chum rùin-shuidhicht an Uile-chumhachdaich, a chunnaic a chrìoch o thùs, agus nach caochail, atharrachadh. *Seasaidh comhairle an Tighearna gu sìorruidh, smuaintean a chridhe o linn gu linn*. Ach ga nach atharraich ùrnuigh rùin Dhe, tha i na meadhon òrduichte feumail chum ruigheachd air na th' aig duine 'na bheachd; co feumail 's nach faighear e gun so a ghnàthachadh, mar mheadhon. Is e òrdugh Dhe, “ am feadh a mhaireas an talamh, nach sguir àm an t-sìl-chur agus foghar, agus fuachd agus teas, agus samhradh agus geamhradh, agus là agus oì'che.” Ach gad a tha an sìol a chur feumail chum gum buainear a's

t-fhoghar; agus tha sinn uile fiosrach, cia earbsach air bith a bhios duine sa chàs so, a Freasdal De, ma bhios e gu leisg lùndach san earrach, gun na meadhonan a ghnàthachadh, nach ruig e am feasd air a rùn.

Tha ùrnuigh na meadhon trid an do gheall Dia sochairean spioradail agus siorruidh iomchar do anamaibh a phobuill: agus tha a ro-fheumalachd, san t-seadh so, làn shoilleir leis a choillean earail gu a ghnàthachadh gu cùramach. Tha éifeachd a bhith-eantachd agus a dhùrachd air a shoilleireachadh le'r Tighearna le samhladh soilleir so-thuigsinn. “Labhair e cosamhlachd riu, a' nochdadh gur còir ùrnuigh a dheanamh a ghnà, agus gun fhannachadh; ag ràdh, Bha breitheamh ann am baile àraidh, air nach robh eagal De, agus aig nach robh urram do dhuine; agus bha bantrach àraidh sa bhaile sin, agus thainig i d' a ionnsuidh, ag ràdh, Cum còir rium an aghaidh mo nàmhuid. Agus cha b' àill leis rè tamuil; ach 'na dhéigh sin thuirt e ann fein, Ge nach 'eil eagal De orm, no urram agam do dhuine, gidheadh arson gu bheil a bhantrach so a' cur dragha orm, cumaidh mi còir rithe, air eagal le a sìr-theachd gun sgèithich i mi. Agus thuirt an Tighearna, Eisdibh ciod a deir am breitheamh eucorach. Agus nach dean Dia dioghaltas arson a dhaoine taghta fein, a ta ag éigheach ris a là agus a dh' oìche, ged a tha e fad-fhulangach mu'n timchioll?”

Tha'n taic a tha ar Triath beannuichte a leige ri ùrnuigh mar mheadhon chum beannachdan spioradail fhaotainn airidh air ar n-aire shonraichte. Tha a chainnt gu soilleir a' teagasg dhuinn, nach faigh-ea na sochairean sin, is e rùn na h-ùrnuigh asluchadh, as eug'ais ùrnuigh. “Iarruibh, agus gheibh sibh; siribh, agus amaisidh sibh: buailibh, agus fosgailear dhuibh e. Oir gach neach a dh' iarras, glacaidh e: agus ge b'e shireas, gheibh e: agus do'n ti a bhuaileas an dorus, fosgailear. Gu deimhin, a deiream ribh, ge b'e ni a dh' iarras sibh air an Athair, a' m' ainmse, bheir e dhuibh

e.” Cha lughadh an t-soilleireachd leis a bheil an t-Abstol Seumas a’ labhairt mu fheart ùrnuigh mar mheadhon òrduichte. “A’ bheil, a deir e, neach sam bith tinn ’nar measg! cuireadh e fios air seanairibh na h-eaglais; agus deanadh iad ùrnuigh air a shon. Agus slànuichidh ùrnuigh a chreidimh an t-euslan; agus togaidh an Tighearna suas e: agus ma rinn e peacanna, maithear dha iad. Bu duine Elias aig an robh co’-aigne ruinne, agus ghuidh e gu dùrachdach gun uisge bhi ann: agus cha d’thainig uisge air an talamh rè thri bliadhna agus shea mìos; agus rinn e ùrnuigh a rìs, agus thug nèamh uisge uaith, agus thug an talamh a mach a thoradh.”

Tha’m fàidh Eseciel a’ toirt duinn mìneachadh soilleir air feumalachd ùrnuigh, mar mheadhon òrduichte chum na sochairean a ghealladh fhaotainn. Anns an 36 Caibdeil, a tha làn de na fàisneachdan is mò toilinntinn mu thimchioll iompachadh agus ath-philleadh sliochd Abrahaim—fàisneachdan a th’air an liuthairt gu cinnteach Leis-san is urrainn a chumhachd agus a thairisneachd an coilionadh; anns a chaibdeil sin, tha’m foillseachadh a leanas mu thimchioll feumalachd ùrnuigh a dh’ fhaighinn a mhaith a chaidh ghealltuinn. “Mar so a deir an Tighearna Dia, Bidh mise fathasd air m’ iarruidh san ni so le tigh Israeil, chum a dheanamh air an son.” Ciod, mata, an stéigh air an ion duinn fiuthair a bhi aguinn o Dhia ri sochairean a bhuineas do’n bheatha so fein, no riu sin a bhuineas do do shiorruidheachd, agus do shonus na h-ath-bheatha, gun ùrnuigh bhitheanta, dhùrachdach?

Tha fios againn gu bheil iadsan a tha gnàthaichte ri ùrnuigh a’ faotainn nan sochairean is prìseile, mar fhreagradh d’ an ùrnuigh. Tha iad a’ faighinn saorsuinn, tre fhuil Chrìosd, maitheanas nam peacanna, a réir gràs saibhir Dhe; tha iad a’ faighinn deadh-ghean ar n-Athar neamhuidh, a ghliocas chum an seoladh, agus a chumhachd chum an dion; agus tha iad a’ faotainn, trid an Spioraid Naoimh, sith agus aoibhneas, agus dòchas, mar earlais air

sonas siorruidh ann an rioghachd na glòire. Tha fios againn gu bheil iadsan a th' air an toirt suas do ùrnuigh, trid ar Tighearn Iosa Criosd, a' faotainn nan nithe sin agus ioma ni gan tuilleadh de shoch-airibh spioradail; agus tha dearbh-chinnt againn nach 'eil daoine agus teaghlaichean nach gnàthaich ùrnuigh gam faighinn; nach 'eil, uime sin, aobhar againn gu shaoilsinn gu bheil Dia ag éisdeachd ri ùrnuigh agus ga freagradh?

Nach ioma dearbhadh a th' againn far an d' oibrich Dia ann an leithsgeul a shluaigh, agus a fhreagair e an ùrnuigh, 'nuair bu diomhain còmhna duine! Tha eachdruidh na h-eaglais làn de 'n samhail sin de theasairgean; agus 's ainmig Criosduidh nach d' fhiosraich a shamhuil sin de chòmhnadh an fhreasdail da thaobh fein. Cha ghabh an t-aingidh suim de obair an Tighearna, no de ghnìomhara a làmh; cha'n 'eil ag, uime sin, nach 'eil an obair ri faicinn, mar fhreagradh do ùrnuigh dhùrachdaich. Thug Dia fein dearbh-chinnte dhuinn na fhocal, gu bheil tlachd aige de ùrnuigh an ionracain, agus gu bheil e 'g éisdeachd ri ùrnuigh an fhìrein. "Gairm ormsa," a deir e, "an àm do thriobluid, agus freagraidh mi thu. Agus tarlaidh e m' an gairm iad gum freagair mi iad, agus am feadh a bhios iad a' labhairt, cluinnidh mise."

Tha e soilleir gun robh na geallaine sin air an coillionadh o fhein-fhiosrachadh nam prìomh-aithrichean, nam fàidhean, nan abstolan naomha, agus feachd ainmeil nan naomh-fhianuisean, agus gach neach a tha 'n ainm ann an leabhar beatha an Uain. Am feadh a bha iad air thalamh chaith iad am beatha ann an co'-chomunn maille ri Dia; agus ghairm iad air ainm, agus fhuair iad an t-ainm sin na thùr laidir, a dh' ionnsuidh an ruidh iad agus bithidh iad tearuinte. "Ghlaodh iad ri Dia le 'n guth, eadhon ri Dia le 'n guth, agus dh' éisd e riu. Ann an là an teanntachd, dh' iarr iad an Tighearna, agus fhuaradh leo e." Nach mòr a mhisneach a th' agaibh an sò arson ùrnuigh dhiomhair agus theaghlaich a dheanamh! Nach mòr a mhisneach a th'

agaibh gu teachd a dh' ionnsuidh Dhe, gach aon àm, le làn-chinntè gum bi gach iarrtas a chuireas sibh suas ris, a bhios an deonachadh chum ur leas sìorruidh, air am freagradh.

Faodar fheoraich a' bheil Dia a' freagradh gach ùrnuigh a chuirear suas ris ann an treibhdhireas? Mar fhreagradh do'n cheist, faodaidh mi ainmeachadh, gur i ùrnuigh am meadhon iomchuidh gu soch-airean fhaotainn o Dhia; agus tha e soilleir gu bheil Dia ga aideachadh, anns na cùisibh a leanas:—*Air tùs*, 'nuair a thig i o dhùrachd agus o irioslachd cridhe, ge neach bi an cridhe sin da rìreadh air fhìor atharrachadh, no fo chumhachd gràs slainteil. Cha 'n 'eil mi 'g ràdh, gun do *gheall* Dia ann an àit air bith gun éisdeadh e agus gun d' thugadh e freagradh do ùrnuigh neach a bhiodh mar sin; 's e na tha mhiann orm a ràdh, gur minic a fhreagair e i na leithid de chor. Rinn e mar sin ri droch Ahab; oir thuirt e “a chionn gun d' irioslaich se e fein a'm' fhianuis, cha d' thoir mi an t-olc air a thigh.” Rinn e mar sin do thaobh nan Ninebheach; oir an uair a ghlaodh iad gu treun ri Dia, agus a phill gach aon aca o'n olc a rinn e, agus o'n fhoirneart a bha 'nan làmhnan; an sin ghabh Dia aithreachas m' an olc a thuirt e gu 'n deanadh e orra, agus cha d' rinn se e.

'S e 'n dara cùis, auns a bheil ùrnuigh éifeachdach, agus far an do gheall Dia a freagradh, 'nuair is ann o Chrìosduighean treibh-dhireach, gidheadh lag, aig a' bheil an tograidh fionnar, agus nach 'eil a' teachd air an aghaidh ach mall ann an gràs agus ann an caithe-beatha naomha. Tha caomh-ìochd an Ard-Shagairt, trid eadar-ghuidhe, tre 'n gabhar gu taitneach ri ùrnuighean a chreutairean peacach, air a cho'-roinn gu bàigheil ris a chuid is laige d'a dheisciobluibh. *Cuile brùite cha bhris e, agus cha mhùch e 'n lion fo chaol smùid.* Tha e gnà sheasamh aig an altair le tùiseir òir, agus tha iomadaidh tùis air a thoirt da, chum gun d-thugadh e suas e maille ri ùrnuighe nan naomh, air an altair òir a tha fa chomhair na rìgh-chaitheach.

'S e 'n treas cùis anns a bheil ùrnuigh éifeachdach, 'nuair a thig i o dhaoineibh ainmeil ann an creidimh agus ann an naomhachd, 's a tha teachd beo ann an dlù cho'-chomunn ri Dia. Tha mòr èifeachd ann an ùrnuigh dhùrachdaich an fhirein. Tha aobhar soilleir arson gu bheil ùrnuigh mar sin, air a meas mar mheadhon, ni 's taitnich air an éisdeachd, na iadsan a chuirear suas, gad is ann tre 'n Tighearn Iosa Crìosd, le muinntir nach 'eil co dùrachdach mu nithibh spioradail, agus do thaobh sin nach 'eil co iomchuidh air gach ni a dh' iarras iad fhaotainn. 'Nuair a theid sinn gu neo-chealgach a dh' ionnsuidh Dhe, gun bhi 'g earbs' asainn fein, ann an aidmheil aithreachais agus creidimh, le làn-mhothachadh air ar laigsinn agus air ar neo-aithrighead fein, tha sinn ni 's iomchuidh air luach nan sochair-ean a gheibh sinn a mheas.

Tha sochairean àraidh a dh' fhaodas gach fìor chreideach fiuthair a bhi aca riu, mar fhreagradh d'an ùrnuigh, co dhiu a bheirear suas i do Dhia an uaigneas, san teaghlach, no gu follaiseach. Faodaidh dùil a bhi aca gu muinghinneach ri crìoch an creidimh, eadhon slainte an anama; faodaidh làn fhiuthair a bhi aca gu 'n coilion esan a thòisich deagh obair annta, i, gu là Iosa Chrìosd; gum faigh iad am feumalachd de Spiorad Chrìosd, agus saoradh o chumhachd a pheacaidh, agus còir air toillteannas agus eadar-ghuidhe an t-Slanuighear anns an do chreid iad: faodaidh làn dòchas a bhi aca nach cum aon ni ach am peacadh uatha, no am bacadh o 'n t-sìth sin fhaotainn a dh' fhàg an Slanuighear mar dhìleab aig a dheisciobuil uile, agus a choimhdeas an cridhe agus an inntinn, trid Iosa Crìosd; 's am feadh a bhunaicheas iad ann an eagal an Tighearna, faodaidh iad làn fhiuthair a bhi aca nach cum nithe tha làthair, no nithe ri teachd, uatha a bheatha shuthainn sin a gheall Dia dhoibh anns an t-soisgeul.

Tha nithe eile a tha laghail dhoibh iarruidh ann an ùrnuigh, ach nach ion doibh fiuthair a bhi aca ri freagradh leis an aon earbsa, agus theagamh, an

cùisibh àraidh, gum bi iad gu tur air an diultadh. Mar shamhladh, is sochair mhòr gum bi searmoinichean an fhocail nan aoidheare comasach, agus gu mòr a chum ar sòlais agus ar feum ; agus chum gum fàs agus gum buanaich iad sin, 's e ar dleasnas guidhe gu dùrachdach ; ach gidheadh faodaidh an t-iarrtas so, do thaobh cuid de luchd-muinntir Dhe, fuireach rè ùine gun a choilionadh. Faodaidh e bith do 'n fhìor Chrìosduidh nach 'eil cùlaidh-shòlais is mò aige na bhi ann an comunn riu-san aig a bheil an inntinn spioradail ; agus is sochair e a tha cead-aichte dhoibh iarraidh ann an ùrnuigh, a' strìochda do thoil De ; ach is gann a mhealas cuid diubh am feasd iad sin, gus an dlù-cheanglar iad ri làn-cho-thional agus eaglais na 'n ceud-ghin air nèamh.

Tha e fìor iomchuidh gun iarramaid air Dia bàs sòlasach a dheònachadh dhuinn, agus gum bi sinn air ar neartachadh san sbàirn dheireannaich, gu aoibhneas a dheanamh an dòchas ri gloir shiorruidh ; ach theagamh gu 'n cumar uainn an t-sochair so cuideachd : 's am feadh a tha ar cor siorruidh tearuinte, faodaidh e bi nach 'eil sinn làn-mhothachail air. Tha e leoir-shoilleir do thaobh soirbheachadh mu nithibh aimsireil, mu shaibhreas, mu urram, mu shocair, mu shlainte, mu chàirdean, agus beatha, nach ion duinn dùil a bhi againn riu, mar fhreagradh d'ar n-ùrnuigh, ach co fad sa cho'-fhreagras e do rùn gliocais De, no chum ar math fein. Tha fhios againn, agus is leoir e a thoirt sòlais duinn, gur ann a chum ar math mar deònaichear dhuinn iad.

O so uile, saoilidh mi gu bheil e leoir-shoilleir, gu bheil na teaghlachan a tha dearmad aoradh Dhe, a' deanamh dearmad air meadhon ro-chud-thromach chum beannachdan a tharruing a nuas orra fein. Agus air leam gu bheil e ceart co soilleir, am feadh a bhunaicheas iad gun bhi ri ùrnuigh, gu bheil iad a' cur an neo-shuin inneal, leis am faodadh iad mòr mhath a dheanamh do 'n chomunn gam buin iad. Is beag fios a th' aca air mòr luach na sochair ris a' bheil iad mar so a' cur cùl.

'S e 'n t-aon sochair eil' a dh' ainmicheas mi, mar

ag éiridh o aoradh teaghlaich, gu bheil e a' coimhead agus a' cur air aghaidh diadhachd ann an teaghlach. Tha e co femuail chum so a dheanamh, 's nach fhaic mi cia mar is urrainnear diadhachd teaghlaich a chumail suas as eug'ais; gu h-àraidh a' measg cloinne agus seirbhisich, aig a' bheil co beag cothrom air fàs ann an eolas, agus gan olc a thig e gum bi am beagan sin air a lughdachadh. Is ann a mhàin le diadhachd fhaicinn a' gleidheadh suas ionaid fein anns an teaghlach, agus ann am meas na'n cinn-theaghlaichean; 's ann a mhàin le iad a bhi gu lathail ag aontachadh na ghnàthachadh, a tha e coltach gum bi aca meas air a ro-fheumalachd agus air a mhòr-luach.

Chithear gun robh aoradh teaghluich, anns gach linn, ga ghnàthachadh aig sluagh Dhe, agus gun robh e air a mheas leo mar shochair, agus na mheadhon air am math spioradail a chuir air aghaidh. B' e rùn-suidhichte Iosua, air a shon-san agus a theaghlaich gun deanadh iad seirbhis do 'n Tighearna. Gu b' e àite san do shuidhich na prìomh-aithrichean am bùithean, thog iad altair arson aoradh Dhe. Tha iomradh againn air aoradh teaghlaich Dhaibhidh, agus Ioib, agus Dhanieil, agus nam fàidhean; agus tha fios gun robh so na riaghailt aig gach fìor Chrìosduidh na theaghlach anns gach linn. Ge nach rachadh na h-urrad a ràdh a dh' earaluchadh an dleasnuis so, mheasainn caithe-beatha nan ionracan, feadh an ginealach, na aobhar leoir-chudthromach chum a leanailt gu cùramach leosan a tha 'g oirpeachadh bhi nan luchd-leanmhuinn orrasan a tha trid creidimh agus foighidinn a' sealbhachadh nan geallainne.

Am feadh a tha ùrnuigh teaghlaich na meadhon air creidimh teaghlaich a chur air aghaidh, tha i mar an ceudna, na sochair chudthromaich, agus b' eagallach ar cor, ann an saoghal peacach, brònach, agus bàis, nan rachadh a grad thoirt uainn! Ciod, nan abradh Dia ris gach teaghlach nach 'eil a' cleachda ùrnuigh, na cuiribh suas ùrnuigh dhomhsa, oir cha 'n éisd mi am feasd tuille ruibh. Tha sibh

o 'n uair so, gun chomas ùrnuigh tuille dheanamh. “A chionn gun do ghairm mi, agus gun do dhiult sibhse, gun do shìn mi mach mo làmh, agus nach d' thug duine sam bith an aire; ni mise mar an ceudna gàire ri 'r sgrios-sa; ni mi fanoid 'nuair a thig ur n-eagal. Iarruidh iad mi gu moch, ach cha 'n fhaigh iad mi.”

Cuiridh mi crìoch air m' earail mu fheumalachd aoradh teaghlaich, ann am briathraibh Ard-easpuig Thillotson,—Sgriobhair diadhaidh, a tha arson a dhùrachd, agus mar bha e na chas-sheasamh agus na chùl-taic do 'n chreidimh chrìosduidh, tha e airidh air cliu agus cuimhneachan taingeil Chrìosdui'ean de gach seorsa:—“Tha so co feumail a chumail suas mothachadh mu Dhia agus mu dhiadhachd, ann an inntinne dhaoine, agus far a' bheil e air a dhearmad, cha 'n fhaic mi gum faodar a mheas na theaghlach Chrìosduidh, no gu bheil creidimh air bith aca.”

Chaidh na riaghailtean a leanas an àm cur suas ùrnuigh, chum a dheanamh air mhodh tarbhach, a sgriobha le duine aig an robh caochladh beachd, ann an cuid de phoncaibh cudthromach, o 'n Ard-easpuig, ach air an do chuireadh a dh' urram teachd air aghaidh, ni h-ann a mhàin r'a linn fein, ach do ghinealachaidh nach d' rugadh fhathast, ann an lànachd beannachadh soisgeil Chrìosd. Agus 's ann a tha mi 'g ainmeachadh nan riaghailtean sin, cha 'n ann a chionn gu bheil iad ùr, ach arson an t-sòlais a tha mi faireachduinn ann an toirt do m' leughadoirean cunntas mu dhuine co mòr agus co math.*

'S i cheud riaghailt an àm cur suas ùrnuigh, Gum bi ar cridhe agus ar n-inntinn socraichte ann an suidheachadh iomchuidh, freagarach dhoibhsan a tha teannadh ri cainnt ri Dia. 'S i 'n dara riaghailt, 'Nar n-asluchadh gum bi mothachadh fìor againn air ar n-uireasbhuidh fein, agus gu bheil sinn a' meas feum againn air gach ni a tha sinn ag iarruidh, agus an co-chuideachd r'ar n-iarrtuis gum bi

---

* John Calvin.

againn miann dùrachdach chum am faotainn. 'S i 'n treas riaghailt, Gu 'n cuir sinn tur-chùl ri'r deagh-thoilltinneas fein, agus ris gach earbs asainn fein, agus le'r trom irisleachd, gun d' thòir sinn a ghlòir do Dhia. 'S i cheathramh riaghailt, Gum biodh-maid air ar brosnuchadh gu ùrnuigh a dheanamh, le dearbh-chinntes gum faigh sinn na dh' iarras sinn, air a Sgàth-san is ann na ainm a tha iad air an toirt suas.

~~~~~

Mu Urnuigh Dhìomhair.

CHA'N fhaod mi gun chaileiginn a labhairt mu dhleasnas cudthromach eile, a bhuineas do gach neach de mhuinntir teaghlaich. 'Si ùrnuigh dhìomhair a tha mi cialluchadh. Cha bhuilich mi mòran ùine ann an soilleireachadh feumalachd an dleas-nais so, no ann an earalachadh a ghnàthachadh. Cha mhòr nach leoir dhomh innse dhuibh nach faod aon neach a bhi diadhaidh as eug'ais; agus nach faod aon neach co'-chomunn a chumail ri Athair nan Spiorad, no a bheatha a chaitheamh tre chreidimh Mhic Dhe, gun an gnàthachadh so a chleachdadh. Is ann an ùrnuigh dhìomhair a dh'fhaodas sibh uile dhiubhrais ur n-anama a leige ris do Dhia, agus gum faod sibh na sochairean is iomchuidh oirbh asluchadh. Na biodh na h-urrad shuim agaibh de na briathran a ghnàthaicheas sibh sa bhios agaibh de staid ur n-inntinn. Cumaibh suas an cleachda, gad a robh aobhar mi-mhisnich agaibh do thaobh suidheachadh ur cridhe; agus cuiribh ur n-earbsa gu muinghinneach ann an eadar-ghuidhe an Fhithagraidh chumhachdaich a th' agaibh maille ris an Athair. Gabhaibh tlachd ann an dlùthachadh ri Dia, agus ann an spiorad na h-uchdmhacachd a thugadh da chloinn fein, cuiribh suas ur n-iartuis a chum cathair na'n gràs. Cumaibh do ghnà 'nar

cuimhne gu bheil sibh gu h-iomlan an earbsa r'a fhreasdal, co math agus r'a ghràs ; agus as eug'ais-san nach comas duibh aon ni a dheanamh. *Aidich e a'd'uile shlighibh, agus seòlaidh esan do cheumanna.* 'Sann a réir mar chleachdas sibh ùrnuigh dhìomhair is dùgh do dhiadhachd soirbheachadh 'nar n-anam-aibh.

Thug ar Slanuighear beannuichte seolaidh seachad muthimchioll ùrnuigh dhìomhair, anns na briathraibh so, “ Ach thusa, 'nuair a ni thu ùrnuigh, imich a steach do d' sheomar, agus air dùnadh an doruis duit, dean ùrnuigh ri t-Athair a ta an uaigneas, agus bheir t-Athair a chi an uaigneas, duais dhuit gu follaiseach.”

Tha e soilleir o na briathra sin gu bheil ùrnuigh dhìomhair na dleasnas cudthromach. Cha'n fhaodar a mheas gum buin e do ùrnuigh teaghlaich no idir fhollaisich, a chionn gu bheil iad gar seoladh gu dol ann an uaigneas a fradharc dhaoin' eile, agus buanachadh san dìomhaireachd so, gus an sguir an ùrnuigh. Buinidh so dhuinn 'nar pearsadh fein, agus tha e teagasg dhuinn, gu bheil e fiachaicht oirn, air ar son fein, gnà chomunn a chumail suas, le ùrnuigh agus asluchadh, ri Athair ar spioraid. Agus gun ghuth air teagasg follaiseach ar Slanuighear, dh'fhaodamaid mòr chudthrom an dleasnais so a thuigsinn o ghnàthachadh fein. B'aon e a bh'air a thoirt suas do ùrnuigh, a' dol gu minic an uaigneas a chur an dleasnais thaitnich so an gnìomh. Tha sinn a' leughadh, “ 'nuair a chuir e am mòr-shluagh air falbh gun deach e suas air beinn 'na aonar a dheanamh ùrnuigh: agus air teachd an fheasgair, bha e'n sin 'na aonar. Agus anns a mhaduinn, air dha éiridh fada roi latha, chaidh e mach, a' dol do ionad uaigneach, a dheanamh ùrnuigh.”

Ghabh sluagh Dhe, anns gach linn, an cothrom air an t-sochair so, agus bha iad adhartach san dleasnas so. Bha iadsan bu chomharaicht' ann an cràbhadh mar an ceudna ro-ainmeil ann an aoradh dìomhair. Bha an déigh co mòr air suidheacha na h-ùrnuigh 's gum faoid a ràdh gun robh iad a'caithe

am beatha, agus ag imeachd maille ri Dia. Tha'n Salmadair ag ràdh, A Thighearn, "Air maduinn cluinnidh tu mo ghuth; air maduinn stiùraidh mi m' ùrnuigh a' d' ionnsuidh, agus amhaircidh mi suas.—Air feasgar, air maduinn, agus aig meadhon-là ni mi ùrnuigh, agus glao dhaidh mi gu h-àrd; agus éisdidh esan ri m' ghuth." 'Nuair a dh' iompaich-eadh Saul o Tharsus, a dubhradh uime, *Feuch tha e ri ùrnuigh*. Is eacomasach do'n anam a phill gu h-iomlan ri Dia a bhi beo as eug'ais—gun bhi'n dian-thòir air a dheagh-ghean agus air a làthaireachd, gun bhi cuir athchuingibh dùrachdach agus bitheanta suas a dh' asluchadh tròcair a lughadh, agus gràs chum cobhair. Séiginn gum bi aigne nèamhuidh an anam iompaichte air a bheothachadh le ùrnuigh dhìomhair agus le beachd-smuainteachadh; agus is taitneach an ni leis a bhi 'g aithris caoimhneas gràdhach an Tighearn, agus a chliu, a réir na bhuilich Dia air, agus air a mhòr mhaitheas do thigh Israeil, a réir a chaoimhneis agus lionmhoir-eachd a thròcairean.

Cha'n fheumar mòr shaothair a chomharachadh a mach feumalachd ùrnuigh dhìomhair. Tha i feumail, cha'n ann idir a chosna néamh dhuinn, le'r deagh thoilltinneas, no idir ann an dìoladh a thoirt arson ar peacaidh, ach do bhrì gur e am meadhon òrduichte trid a' bheil cuibhrionn de sholus spioradail agus de neart air an aiseag dhuinne, agus leis a bheil sinn a' deanamh ùmhlachd do làthaireachd agus do bhuaidh-ibh ar n-Athar nèamhuidh. Leis a so cha'n e mhàin gu bheil sinn ag aidmheil ar n-earbsadh as, gu bheil sinn a' creidsinn gu bheil e uile-leirsinneach agus uile-làthaireach, gu bheil e làn-eolach air ar suidhe agus air ar n-éiridh, tuigidh e ar smuainte fad as, gun do chuairtich e ar ceum, agus ar luidhe sìos, agus gu bheil e fiosrach air ar n-uile shlighibh, air chor 's nach 'eil focal air ar teangaidh, air nach 'eil e eolach; tha sinn leis a so a' nochda nach 'eil sinn air ar brosnuchadh 'nar cràbhadh le uail no le glòir-dhìomhain, ach le rùn treibh-

dhireach a thoirt suas ar cridheacha do Dhia, agus gum faighear sinn na sheirbhis bheannuichte.

Tha 'n cor 's a bheil sinn air ar suidheachadh agus ar n-uireasbhuidh fa leith a' deanamh ùrnuigh dhìomhair ro-fheumail. Faodaidh càileiginn de ghairdeachas no de bhròn a bhi air fhaireachduinn, nach urrainnear innse do neach, ach a dh'fhaodar air mhodh iomchuidh a dheanamh aithnichte d' ar n-Athair neamhuidh, a chi an uaigneas. Faodaidh sinn bhi deacair arson cùl-sleumhnachadh, agus sochairean r'an iarruidh nach gabh deanamh gu h-iomchuidh ach a mhàin 'nuair bhios sinn 'nar n-aonar. Tha ar n-uireasbhuidh lionmhor, agus nach bu chòir an cothrom a th' againn a ghabhail air an deanamh aithnichte Dhàsan a tha comasach air an deanamh suas? Faodaidh cruaidh-chais agus triobluidhean ùra ris nach robh fiuthair againn teachd oirn ri latha, agus nach math a thig e dhuinn, ann an gnàthachadh ùrnuigh dhùrachdach, neart asluchadh os àird, chum an coinneachadh, agus buaidh a thoirt orra? Nam biodhmaid ni bu trice agus ni bu dùrachdaiche ag ùrnuigh ri'r n-Athair neamhuidh, dh'fhaodamaid earbsa mhuinghinneach a chuir ann an gliocas De, agus dòchas a bhi againn, am measg uile dheuchainnean na beatha so, gu'n coimheadadh an t-sìth sin a tha dol thar gach uile eolas ar cridheachan agus ar n-inntinne socraichte air Iosa Crìosd. "Nach aithne dhuit, nach cuala tu? an Dia bithbhuan, an Tighearn, Cruith-fhear chrìocha na talmhuinn, cha'n fhannaich agus cha sgìthich e? cha'n fhaodar a thuigse rannsachadh. Bheir e neart do'n anfhann, agus dhoibhsan a ta gun lùgh meudaichidh e treise. Fàsaidh na h-òigfhir lag agus sgìth, agus tuitidh an òigridh thaghta gu làr; ach iadsan a dh'fheitheas air an Tighearna gheibh iad spionnadh; éiridh iad suas mar iolair air a sgiathaibh; ruitbidh iad agus cha bhi iad sgìth, siùbhlaidh iad agus cha'n fhàs iad fann."

Bu chòir dhuinn gach cothrom a ghabhail air co'-chomunn mar so a chumail ri Dia. Bu chòir dhuinn gach fàth a bhuilicheadh am freasdal oirn a mheas

mar ghuth ar n-Athar neamhuidh a' furan oirn tighinn 'na fhianuis. Do thaobh nan earailean gràidh sin bu chòir dhuinn a ràdh, " 'Nuair thuirt thusa, Iarruibhse mo ghnùis, thuirt mo chridhe riut, Do ghnùis, a Thighearn, iarraidh mi. Na folaich do ghnùis uam; na cuir air falbh t-òglach am feirg; bu tusa mo chobhair; na fàg mi, agus na tréig mi, a Dhia mo shlainte."

Earalaicheam gach neach iad a bhi tric ri ùrnuigh dhìomhair. Bithibh adhartach san dleasnas so, mar ùmhlachd do thoil agus àithne Dhe. Deanaibh ùrnuigh a ghnàth, leis gach uile ghnè ùrnuigh agus asluchadh san Spiorad, agus a' deanamh faire chum an ni so fein maille ris gach uile bhuanachadh agus ghuidheadh air son nan naomh uile. Deanadh tròm mhothachadh air ar peacaidh dìomhair, ar n-uireasbhuidh dhìomhair, agus air ar buaireanna diomhair, ar brosnuchadh gu dol gu minic chum cathair na'n gràs,—ni h-ann gu fionnar a réir riaghailt, ach le aigne leinibh da phàranda,—chum gum faigh sibh tròcair, agus gun amais sibh air gràs chum cobhair ann an àm feuma. Na h-abraibh nach 'eil ùin' agaibh gus an dleasnas so a choilionadh; oir air a mheud 's gam bi agaibh r'a dheanamh, cha bhi e deacair dhuibh beagan ùine a dheagh bhuileachadh a' chumail suas co'-chomunn ri Athair ar spioraid, Dia agus Athair ar Tighearn Iosa Crìosd. Gad a b' eiginn duibh an ùine ghearr sin a thoirt o'n àm sam bu chòir dhuibh a bhi 'nar cadal, cha b' ion duibh an call ainmeachadh: am feadh a bha'n t-sochair a bha sibh a mealtuinn anabarrach luachmhor, agus, 'nuair a chuirear gu cubhaidh an gnìomh e, ni e drùghadh sonadh air gach ni a bhuineas duibh.

Is dleasnas so bu chòir a choimhead le sean agus òg, le daoineibh anns gach inbh agus staid. Ge b'e air bith co òg 'sa tha sibh, chaidh air coisrigheadh cheana chum seirbhis De agus an t-Slanuighir, ann am baisteadh: agus cha chomas duibh guidhe tuille's tràth arson nan sochairèan a tha dhì oirbh, agus is i deagh-thoil ar n-Athar neamhuidh a dheonachadh dhuibh. Cha robh Isaiah ach ochd bliadhn' a dh'

aois, 'nuair a thòisich e ris an Tighearna Dia athar Daibhidh iarruidh. Bha mòr eagal an Tighearn air Obadiah o aois òige. Bha Eoin baiste air a naomhachadh o'n bhroinn; agus bha eolas aig Timoteus air na Scriobtuiribh Naomh, o bha e na leanamh. 'Se gealladh Dhe, "Iadsan aig a'bheil gràdh dhomh gràdhaichidh mi, agus iadsan a dh'iarras mi gu moch gheibh iad mi. A mhic, na di-chuimhnich mo lagh; ach gleidheadh do chridhe m' àitheanta. Earb as an Tighearna le d' uile chridhe, agus ri d'thuigse fein na biodh do thaic. Ann ad uile shlighibh aidich e, agus seòlaidh esan do cheumanna."

Biodhamaid cùramach nach fàs sinn dearmadach san dleasnas so, no idir tur-dhì-chuimhn a dheanamh air. 'Nuair a tharlas so do aon neach againn, tha tréigsinn creidimh air tòiseachadh. Tha'n cridhe do ghnà a' claonadh o Dhia, m'am faicear e gu soilleir sa chaithe-beatha; agus an uair a ni sinn dearmad air ùrnuigh le'r deoin am fianuis ar n-Athar nèamhuidh, agus a dh'fhàsas sinn co caoinshuarrach mu na meadhona trid an ion fiuthair a bhi againn ri co'-chomunn a chumail ris, tha sinn chean' air teanna ri cùl-sleumhnachadh. Nach bu chòir dha maoim a chuir oirn 'nuair a chitheamaid mòran a bha bunailteach ann an aoradh dìomhair,—a bha do bhrìgh coslais co iomchuidh do thaobh Dhe, agus bith-bhuantachd, 's a dh'fhaodas sinne bhith,—a thòisich air claonadh, le'n dearmad air ùrnuigh dhìomhair, 's a chrìochnaich e ann an uabhann agus 'an dorchadas, 'an déigh dhoibh long-bhriseadh a dheanamh de chreidimh, agus de dheagh choguis. "Thugaibh an aire, a bhràithre, air eagal gum bi ann an aon neach agaibh droch cridhe mi-chreidimh, anns an Dia bheo a thréigsinn. Oir rinneadh sinne 'nar luchd-co'-pairt de Chrìosd, ma chumas sinn toiseach ar muinghinn gu daingean gus a'-chrìoch."

M'as e 's gun do chùl-sleumhnaich sinn cheana, 's gun do chaill sinn ar tlachd ann an ùrnuigh dhìomhair; ma chuir ar n-aingidheachd eadar sinne agus deadh-ghean De; an sin pilleamaid gu grad tre

chreidimh, aithreachas, agus ùrnuigh dhùrachdach. Cuireamaid earrann d'ar n-ùine air leith arson irioslachadh agus ùrnuigh 'am fianuis ar n-Athar a chi an uaigneas. Theagamh gum pill e agus gun nochd e tròcair dhuinn, gun leighis e ar cùl-sleumhnachadh, gu'n gràdhaich e sinn gu saor, agus gu'n gabh e ruinn gu gràsmhor. Nach mòr a chulaidh-mhisnich dhuinne an gealladh so, " Dòirtidh mi air tigh Dhaibhidh, agus air luchd-àiteachaidh Ierusalem, spiorad na'n gràs agus nan achuingean; agus amhaircidh iad air-san a lot iad, agus ni iad caoidh air a shon, mar chaoidheas duine arson aon mhic: agus bithidh an doilghios air a shon mar dhoilghios arson ceud-ghin. Anns an là sin bidh cumha mhòr ann an Ierusalem, agus ni 'm fearann caoidh, gach aon teaghlach air leth; teaghlach tighe Dhaibhidh air leth; teaghlach tighe Natain air leth; na h-uile theaghlaichean eile, gach teaghlach air leth, agus am mnathan air leth."

Ma thuigeas tu do chridhe co cruaidh gun mhaothachadh mu dhiadhachd, 's nach mothaich thu bheag agad ri ràdh ri Dia ann an ùrnuigh,—nach 'eil aon ni cràbhach a'd smuaintibh, imich, agus sleuchd thu fein sios gu h-ùmhail 'an làthair Dhe, agus abair gu h-iriosal ris nach 'eil a bheag agad a labhras tu ris, nach urradh dhuit a bheag a dheanamh ach osnaich agus éughaich na fhianuis, agus, as eug'ais a Spioraid, nach 'eil e d' chomas aoradh a thoirt da. Tagair ris gu dùrachdach arson a Spioraid, ge nach bi ann ach cainnt na h-osmagail agus nan deur; guidh air nach leig e le d' chridhe a bhì co cruaidh, no t-anam co folamh de nithe naomh; nach e mhàin gun deanadh e san àm, ach do ghnà do chuir ann am fonn chum co'-chomunn a chumail ris fein: agus is aithne do Dhia inntinn an Spioraid, agus tha e 'g éisdeachd ris an osnaich do-labhairt.

Is lionmhor agus so-fhaicinn na sochairean a tha 'g éiridh do neach o ùrnuigh dhìomhair. Tha i gu nàdurra' ag aomadh gu suidheachadh iomchuidh inntinn, mar is cubhaidh 'an àm dlùthachadh ris a Bhith mhòr ghlòrmhor sin a rannsaicheas an cridhe,

agus a dhearbhas àirne-chloinn nan daoine. Is eacomasach dhasan a théid an uaigneas a chumail coinneamh ri Dia, 's a chumas na chuimhne, am feadh a tha e ri gnìomh co cràbhach, cò an fhianuis sa bheil e, gun bhi air a lìonadh le eagal naomh agus le h-uabhunn. Agus gu bheil sin fein na shochair shonraichte, agus cha bu chòir a dhearmad le creutairibh a tha co ullamh gu dhi-chuimhneachadh, le faoineachd agus cion-cùrain, na nithe mòr a bhuineas dan anama agus do shiorruidheachd.

Ach, a bharrachd air an t-suidheachadh iomchuidh inntinn a thàrmaicheas ùrnuigh dhìomhair, tha i ag ceadacha do ghuth na coguis labhairt. Cha chluinnear co soilleir e am measg iorghuill agus othail na beatha; agus tha e 'n comas duine a chumail fodha, 'sa chuir na thosd. Ach 'nuair a bhios sinn 'an uaigneas, gun sùil a' coimhead oirn, ach an Ti sin nach urrainn duinn dol as o làthaireachd; 'nuair a ghuidheas sinn gu h-iomchuidh a làthaireachd, 'sa bheir sinn fainear a naomhachd agus mòralachd a bhuaidhean, an sin tha solus a' bristeadh a stigh air a choguis, agus mothaichidh sinn gur neo-chomasach smachd a chur air a guth. Tha i 'n sin ni 's drùightich a' toirt achmhasain an lorg a pheacaidh, 's ag innse dhuinn, ma bhvanaicheas sinn *a' toirt caidreamh do aingidheachd 'nar cridhe, cha 'n éisd an Tighearna ruinn.*

Tha ùrnuigh dhìomhair agus na h-inntinn a' cuid-eacha gu mòr, ar gnà earbs air Dia, a chumail suas air ar cridhe. Ma tha sinn ag asluchadh bheannachdan, tha e air a chur 'nar cuimhne gur ann o Dhia a tha iad, agus nach 'eil a bheag againn ach na dheonaicheas e dhuinn. Ma tha sinn a' toirt buidheachais arson nan sochairean a fhuair sinn cheana, tha sinn leis a sin a' sparradh ni 's tinne air ar n-inntinn an fhirinn chudthromach,—gur ann o Dhia tha ar bith, ar beatha, agus comas gluasad. Ma tha sinn ag aidmheil ar peacaidh, 's ag asluchadh maitheanas annta trid iobairt-réitich agus fireantachd ar Tighearna Iosa Crìosd, tha sinn a bheo-bheum ag aideachadh ar ciont agus ar n-easontas,

agus gur ann an comaine saor ghràs àrd-uachdran-
aich a tha sinn arson ar saoraidh. Agus nach dùgh
dhuinn, leis an inntinn chràbhaich so, gun tuig sinn
ar cridhe bhi do ghnà san t-suidheachadh iom-
chuidh sin leis am bi ùrnuigh a Chìs-mhaoir freag-
arrach dhuinne, “ A Dhe, dean tròcair oirne, peac-
aich ;—A Thighearna, teasaig sinne ; a ta sinn
caillte.”

*Seolaidh le Ard-Sheanadh Eaglais na H-Alba, ma
thimchioll aoradh dìomhair.*

A THUILLEADH air aoradh follaiseach, ann an co'-
thionalaibh, a tha gu ciatach air a shocrachadh san
tìr so ann am fìor-ghloine, tha e iomchuidh agus
feumail gum bi aoradh uaigneach leis gach neach
fa leith, agus aoradh theaghlaichean, air earalach-
adh agus air a chur suas.

I. Air tùs, mu aoradh dìomhair. Tha e ro-iom-
chuidh, gum bi gach neach leis fein, air a thoirt
suas do ùrnuigh agus do bheachd-smuainteachadh,
agus is iadsan is tric a tha ga ghnàthachadh, is mò
thuigeas am feum anabarrach a th' ann ; do bhrìgh
gur e so am meadhon, air dòigh shonraichte, air a'
bheil co'-chomunn air a 'chumail suas ri Dia, agus
deasachadh freagarrach arson gach dleasnas éile
air fhaotainn : uime sin, cha 'n e mhàin, gu bheil
e iomchuidh do luchd-teagaisg 'nan sgìreachdan fa
leith, earalachadh air gach gné dhaoine, an dleas-
nas so a choilionadh moch agus feasgar, agus air
àmaibh àraidh eile ; ach tha e mar an ceudna fiach-
aicht air gach ceannard teaghlaich, iad a bhi cùr-
amach, gum biodh iad fein, agus gach neach a tha
fo'n cùram gu lathail ga dheanamh.

II. 'S iad na dleasnais is bitheant a th' air an gabhail a stigh fo ghnàthacha diadhaidh, bu chòir a bhi ann an teaghlaichibh, 'nuair tha iad gu aoradh a chur suas, iad so a leanas: *Air tùs*, ùrnuigh agus moladh, air an coilionadh le sùil a bhi ri cor fol-laiseach Eaglais De, anns an rioghachd so, co math ri cor an teaghlaich san àm, agus gach neach a bhuineas da. A rìs, earrann de 'n Scriobtuir a leughadh, le caileiginn de mhìneachadh a ghnàthachadh, chum gum fòghlum an neach is aineolaich càileiginn de fhiosrachadh, agus gum bi iad nì's comasaiche air focal De a thuigsinn, 'nuair a leughar e: maille ri co'-chainnt dhiadhaidh, chum tairbhe gach neach anns a chreidimh is ro-naomha: agus fòs, teagasg agus achmhasan, air aobhair àraidh, uathasan aig a' bheil ùghdarras san Teaghlach.

III. Is còir focal De a leughadh gu bitheanta do'n teaghlach: agus an déigh sin tha e feumail; gun labhair iad ra chéile mu na chaidh a leughadh. *'Se sin*, Ma bha peacadh sam bith air a chronachadh san earrainn a chaidh leughadh, gun deanar feum dheth chum an teaghlach uile chuir air am faicill roi a leithid eile; no ma bha breitheanas air bith air a bhagradh, no air ainmeachadh a chuireadh an gnìomh, is còir feum a dheanamh dheth gu eagal a chur orra, m' an tachair a leithid eile, no nì 's measa dhoibhsan, mar seachain iad am peacadh bu chionfath air: agus fadheoidh, ma bhios aon dleasnas air iarruidh, no co'-fhurtachd air a ghealltuinn, faodar a ghnàthacha gu asluchadh neart o Chrìosd chum an dleasnas a dh' àithneadh a chuir an gnìomh, agus an co'-fhurtachd a chaidh a thairgse a chàramh riu. Anns gach nì dhiubh sin, tha toiseach ri bhi aig ceannard an teaghlaich; agus faodaidh neach air bith a bhuineas da ceisd a chur no teagamh ainmeachadh.'

IV. Tha e fiachaicht air ceannard an teaghlaich a thoirt fainear nach bi aon neach da theaghlach gun bhi làthair 'an àm aoraidh; agus a chionn gur ann do cheannard an teaghlaich a bhuineas aoradh a chur suas,

's còir do'n mhinisteir iadsan a tha dearmadach a bhrosnuchadh, agus iadsan a tha aineolach a theagasg, chum nan dleasnas sin a ghnàthachadh; ach tha e do ghnà 'an comas nam mòr-uaislean fear iomchuidh a bhi aca gu chuir an gnìomh. Agus ann an teaghlaichean eile, far nach 'eil fear-antighe 'na urrainn ann, gum faod tàmhach eile san teaghlach, a thuigear murrach agus iomchuidh air a shon, a dheanamh.

V. Air maduinn là 'n Tighearna, 'an déigh do gach neach leo fein, agus 'an sin an teaghlach uile aoradh a thoirt do Dhia, o bheil ullachadh a chridhe a' teachd, chum an deanamh iomchuidh air aoradh follaiseach, 'sa chum nan òrduighean follaiseach a bheannachadh dhoibh, 's còir do fhear-antighe aire shònraicht a thoirt gun dthéid gach neach fo chùram do 'n eaglais, chum gu'n cuir iad suas an aoradh an co'-chuideachd ris a choithional: agus an diaigh dhoibh teachd dhachaidh, 's còir dha an ceasnachadh mu na chual' iad, agus focal De a mhìneachadh dhoibh; no, iad a dhol air leith, agus iad fein a shocrachadh a' leughadh, a chnuasachd, agus ann an ùrnuigh dhìomhair, chum gum meudaich agus gun co'-dhaighnich iad an co'-chomunn ri Dia; chum gum beothaicht an tairbhe a fhuair iad anns na h-òrduighibh follaiseach, agus gum biodh iad air an àrach suas chum na beatha maireannaich.

CRIOCH.

ANDREW YOUNG, PRINTER,
96, Trongate, Glasgow.

